CHARLOTTE HUGHES

Din surpriză în surpriză

Traducerea [i adaptarea în limba română de LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

încă cinci minute si o să telefoneze la poliţie.

Clelia Drysdale îsi privi pentru a nu stiu câta oară ceasul. Unde naiba era? se întrebă ea bătând nervoasă cu piciorul în parchet. Se îndreptă spre fereastră si dădu perdeaua la o parte, în speranţa că-l va vedea sosind pe tatăl ei. Dar întunericul nopţii o împiedică să distingă altceva decât propria ei imagine reflectată de geam.

Se încruntă. Câteva suviţe rebele scăpaseră din coada de cal, încadrându-i chipul cu bucle blonde. Dar oboseala si guturaiul dădeau un aer trist ochilor ei. Clelia avu brusc impresia că nu are douăzeci si opt de ani ci saizeci. Dar chiar dacă se simţea moale ca o cârpă, nu putea să se gândească la asta când avea un dispărut pe cap?

Poate că sosea chiar în acel moment, gândi Clelia repezindu-se afară din casă. Aerul era cald în ciuda orei

târzii. Acest iulie fusese torid, dar de zece ani de când locuia în Kansas, se obişnuise cu acest climat.

In schimb nu se obişnuise deloc, deşi trecuseră trei ani de atunci, să locuiască împreună cu un bărbat de şaptezeci de ani care continua să facă pe tinerelul.

Clelia traversă peluza pe care seceta parcă o arsese. O trecu un fior văzând toată iarba îngălbenită, gândindu-se la efectul pe care căldura ar putea-o avea şi asupra creierului bătrânului ei tată.

„Fără panică!“ îşi spuse ea. La urma urmei, el nu era plecat decât de două ore. Ar fi trebuit să încerce să-l împiedice să-şi facă plimbarea obişnuită de seară, după cină, dar el pretindea că aceasta îl menţine în formă. Era încăpăţânat ca un catâr şi făcea totul doar după capul lui, nepăsându-i deloc că fiica lui era pe jumătate nebună de îngrijorare.

„Si dacă a făcut un pas greşit şi a căzut?“ se nelinişti ea. Memoria îi juca uneori feste. Nimic grav, fără îndoială; dar nu reuşi totuşi să se liniştească. Tatăl ei îşi reamintea perfect ziua căsătoriei lui, putea să enumere diferitele oraşe în care locuise în timpul carierei sale de director al unei firme de construcţii, sau să-şi numească toţi prietenii care luaseră parte la înmormântarea soţiei lui, care avusese loc în urmă cu trei ani. Dar câteodată îşi reamintea cu greu ce mâncase la micul dejun sau dacă-şi luase medicamentele. Clelia îi vorbise într-o zi despre asta

doctorului Johnston care-i răspunsese ridicând din umeri şi zâmbindu-i:

— Vernon îsi aminteşte ceea ce are importanţă pentru el. Tipul stie să aprecieze asa cum trebuie viaţa — vinul, femeile si mâncarea bună — si o să ne îngroape pe toţi.

— E adevărat, soptise ea, mai aleargă încă după fuste!

Clelia puse frâu imaginaţiei sale bogate prin care defilau tot felul de imagini îngrozitoare. Tatăl ei era la fel de teribilist ca si pustii de care se ocupa ea o dată pe săptămână. Si mai rău chiar. Tânăra se îndreptă obosită spre casă, deschise usa dând-o la perete si se duse direct la telefon.

Tatăl ei se va înfuria groaznic dacă va trimite o patrulă în căutarea lui. Clelia surâse la acest gând. Asta o să-l înveţe minte pe ursuzul ăsta bătrân să fugă astfel, lăsând-o pe fiica lui să-si facă atâtea probleme. Alertase deja toţi vecinii.

Clelia ridicase receptorul ca să formeze numărul poliţiei când auzi zgomotul unei masini care intrase în curte. închise si se repezi afară. Un Volvo negru se pregătea să parcheze în spatele masinii ei.

Portiera din dreptul soferului se deschise si lumina dinăuntru se aprinse. Clelia îsi recunoscu imediat tatăl, asezat pe locul pasagerului, si fu cuprinsă de usurare. Apoi veni rândul furiei. Ce naiba făcuse în tot acest timp? se întrebă ea. Se îndreptă spre

masină, la fel ca un soldat spre dusmanul lui, fără să ţină seamă că soferul iesise. Deschise portiera din partea tatălui ei si-i aruncă una din faimoasele ei priviri, neagră si plină de subînţelesuri.

— Unde ai fost? îl întrebă ea. Tocmai mă pregăteam să telefonez la poliţie.

Vernon Drysdale îi zâmbi fiicei sale cu un aer vinovat. Cu părul lui alb ciufulit, semăna cu un căţeluş surprins pe când rodea un pantof.

—Pp... pot să-ţi e... explic totul, spuse el cu o voce cleioasă.

Făcu o tentativă să iasă din maşină, dar eşuă şi recăzu în scaun râzând. Clelia holbă ochii de uimire.

— Iertaţi-mă, rosti o voce bărbătească din spatele ei. Eu cred că tatăl dumneavoastră e... hmm... puţin beat.

Clelia se întoarse cu faţa spre bărbatul care-i vorbise. In ciuda întunericului, remarcă simplitatea ţinutei lui. Purta un tricou mulat pe corp care-i scotea în evidenţă torsul musculos. Un şort de tenis lăsa să se întrevadă supleţea şoldurilor. Picioarele erau lungi şi bronzate. Clelia îşi ridică repede capul şi privirile lor se încrucişară o clipă. Bărbatul avea nişte ochi de un albastru la fel de profund ca Oceanul Pacific, în luminiţele cărora zări o sclipire de veselie. Părul lui era negru şi ondulat. Tipul arăta formidabil.

— Beat? repetă ea neîncrezătoare.

Clipi de mai multe ori înainte să priceapă.

— Dar cum e posibil aşa ceva?

—Imi pare rău, dar e vina mea, spuse bărbatul cu o voce care se voia plină de remuşcări.

Dar un surâs maliţios îi juca în priviri.

—L-am găsit stând sub un arbore, în curtea mea, îi explică el. Pretindea că se odihneste, dar avea mai degrabă aerul cuiva care e pe cale să lesine din cauza căldurii. L-am invitat în casă. Am discutat în timp ce am băut câteva beri.

— L-ai îmbătat! îl acuză ea furioasă.

Clelia îi întoarse spatele si se apropie de tatăl ei. Acesta adormise, sau lesinase, cu gura larg deschisă.

— Nu credeam că-i vor face rău câteva beri.

Clelia se întoarse si-l studie pe necunoscut. „Un cretin, gândi ea. O mulţime de muschi si nimic în cap!“

— L-aţi întrebat măcar dacă are voie să bea?

— Nu, eu...

— Evident. S-a ferit să spună asta.

Se apropie de ea cu dorinţa subită de a cuprinde între degete bărbia asta voluntară si de a săruta buzele astea subţiri, doar pentru a vedea care va fi reacţia Cleliei. Dar se abţinu.

— Ascultaţi, domnisoară, îmi pare rău că am fost cauza acestui incident. Pot să-l transport în casă pe tatăl dumneavoastră pentru a mă face iertat?

— Nu numai că puteţi, dar aveţi datoria s-o faceţi. Cred că a lesinat.

Bărbatul îsi băgă capul în masină.

— Domnule Drysdale, spuse el, treziţi-vă!

Dar respectivul nu făcu nici o miscare.

— Pot să vă ajut? îl întrebă Clelia.

In ciuda îngrijorării ei, studie cu atenţie fizicul necunoscutului în timp ce acesta îl zgâlţâia pe tatăl ei. Spatele puternic, umerii laţi, coapsele robuste dădeau imaginea unui mascul perfect.

— Luaţi-l de picioare, răspunse el şi începeţi să trageţi când eu o să-l apuc de subţiori. Atenţie! Unu, doi...

Vernon deschise ochii.

—Ce se întâmplă? se miră el privind împrejurul lui. Cine sunteţi?

—Brian Anthony. Am băut împreună câteva beri. Vă amintiţi?

— Câteodată mai uită, îi şopti Clelia.

—Nici gând! se indignă Vernon. Am o mermorie de elefant. încercaţi şi o să vedeţi. Intrebaţi-mă, de exemplu, în ce an a fost ales preşedinte Harry Truman. Hai, aştept!

— De acord, oftă Brian. In ce an, deci?

—In o mie nouă sute patruzeci şi cinci, îi răspunse Vernon. La 12 aprilie.

— Aţi câştigat, domnule Drysdale, spuse Brian pe un ton înveselit.

— Spune-mi Vernon.

— Bun. Acum, Vernon, lasă-mă să te ajut să

ajungi în casă.

Vernon îşi încrucişă braţele pe piept.

—Nu pot, băiete. Trebuie să rămân la postul meu. Nemţii pot sosi dintr-o clipă în alta.

Clelia tresări. De câţiva ani tatăl ei se comporta câteodată ciudat, dar în asemenea hal... O fi fost din cauza amestecului de alcool si medicamente? se întrebă ea. Doctorul Johnston o prevenise în privinţa acestui pericol. O să-i telefoneze imediat.

— Motiv în plus ca să te pui la adăpost, îi sopti Brian înţelegând imediat că nu trebuie să-l contrazică pe bătrân. Să-i lăsăm pe soldaţi să efectueze manevrele. Trebuie să te stim în siguranţă, fiindcă esti singurul care poate da ordine.

Vernon reacţionă la această chestiune.

— Foarte bine, îl aprobă el în cele din urmă. înainte, soldat!

Clelia privea stupefiată scena. Se mulţumi să-l ajute pe Brian să-l scoată pe tatăl ei din masină, apoi se duse să deschidă usa de la intrare. Evită cu grijă să întâlnească privirea lui, oarecum jenată de incident.

— Unde trebuie să-l ducem? se interesă Brian.

— Pe aici, răspunse ea traversând antreul.

Mulţumi Cerului că îsi petrecuse după-amiaza făcând curăţenie. Parchetul strălucea, la fel ca si mobilele. Nu se putu împiedica să se întrebe ce gândea Brian despre casă si despre mobilierul vechi,

strâns de-a lungul anilor.

—Dar de ce naiba m-aţi cărat până aici, când eu am două picioare care funcţionează perfect? mormăi Vernon.

— Pentru că, dacă nu te instalez în patul tău, fiica ta va continua să-mi poarte pică pentru ce-am făcut.

Brian îşi însoţi vorbele cu o privire îngrijorată în direcţia Cleliei.

Intrară în camera tatălui ei. Clelia se repezi să aprindă lumina şi să aranjeze patul.

— Scoate-i încălţăminea şi eu o să mă ocup de cămaşă, îi porunci ea lui Brian.

—Sunt în stare să mă dezbrac şi singur, se indignă Vernon.

— Fără comentarii! Stii perfect de bine că nu ai voie să bei alcool când iei medicamentele acelea. Când o să audă doctorul Johnston, să vezi ce-o să se înfurie.

— Pârâcioaso! mormăi Vernon.

Clelia îl văzu pe Brian zâmbind la auzul acestei replici, în mod vizibil solidar cu domnul Drysdale. Cu siguranţă gândea că ea exagera. Probabil că el nu avea nici o grijă pe lumea asta. In schimb dădea dovadă de o siguranţă şi o înfumurare care o scoteau din fire. Clelia îl surprinsese de două ori uitându-se la picioarele ei. Si se simţi dintr-o dată prost că blugii ei erau atât de strâmţi.

— E mai bine? îl întrebă pe tatăl ei.

— E în regulă. Serveşte-l cu un pahar de limonadă pe bietul Brian.

Clelia îsi sărută tatăl pe frunte si iesi din încăpere, cu Brian pe urmele ei.

— Nu te deranja pentru mine, îi spuse el, ţinându-se totusi după ea până în bucătărie.

Pentru un motiv necunoscut, nu părea deloc grăbit să plece.

— îi telefonezi doctorului? o întrebă el văzând că ridică receptorul.

Clelia dădu din cap si formă numărul doctorului Johnston. Dar nu dădu decât de secretară, pe care o rugă să-i transmită medicului s-o sune imediat.

— As dori să mai rămân ca să aflu ce va spune, rosti Brian.

Clelia dădu din cap cu un zâmbet forţat.

Se instalară în bucătărie asteptând telefonul medicului. Văzându-l pe Brian că priveste în jurul lui cu un aer atent, Clelia se întrebă ce crede despre bucătărie. O decorase cu mâna ei, încercând s-o facă primitoare si călduroasă, păstrând însă stilul sobru al mamei sale.

— îmi place bucătăria, spuse în cele din urmă Brian. Propria lui casă, desi cu mult mai mare, nu era atât de

ospitalieră ca aceasta.

— Pariez că tu ai aranjat-o. îţi seamănă, adăugă el.

Clelia îl privi cu un aer suspicios. Cum de putea

afirma
asa ceva, când abia o cunoscuse? îl privi cu atenţie. Probabil că avea vreo treizeci de ani. Linia perfectă a corpului dovedea că stia să-si poarte de grijă.

El se întoarse brusc şi-i surprinse privirea. Clelia se înroşi.

— Iţi mulţumesc pentru ajutorul tău, spuse ea încercând să-şi ascundă încurcătura.

— Un fleac, răspunse el, fixând-o la rândul lui.

O găsea frumoasă. Si naturală, aşa cum se prezenta acum, fără prea mult fard. Ii plăcea asta. Râse la acest gând. Tânăra femeie nu părea câtuşi de puţin interesată pe persoana lui. Poate că era nelinişţită, gândi el.

— De obicei nu sunt atât de... nervoasă, îi mărturisi ea ca şi cum îi ghicise gândurile.

— Probabil că din cauza guturaiului, glumi Brian studi- ind-o în continuare.

Clelia simţi că el îi remarca toate imperfecţiunile: pistruii de pe nasul cârn şi, sub ochi, acea aluniţă, pe care n-o putea suferi.

Telefonul sună în acel moment şi Clelia sări de pe scaun ca să răspundă, fericită de această diversiune.

Discuţia cu doctorul Johnston dură trei minute, dar după ce închise se simţi uşurată.

— Ei? se interesă Brian.

— Totul e în regulă. Doctorul va trece pe aici ca să se asigure, dar, având în vedere că tata n-a băut

pe stomacul gol, nu vor exista consecinţe neplăcute.

Fu mişcată de uşurarea vădită care se înscrise pe chipul lui Brian.

—Problema cu medicamentele astea e că o singură bere are asupra organismului lui un efect similar cu două sau trei. Iar trei beri...

— Deci nu e de mirare că l-au doborât, spuse Brian încruntându-se.

îsi trase scaunul si se ridică. Mâzgăli un număr de telefon pe colţul unei hârtii si i-l întinse Cleliei.

— Dacă are vreo problemă în noaptea asta, nu ezita să-mi telefonezi. La urma urmei, eu sunt vinovat pentru toate astea.

Clelia zâmbi, mulţumindu-i pentru propunerea lui.

— O să te las acum să dormi, adăugă el.

Zâmbetul tinerei îl tulburase peste măsură si el îsi dădu seama că era departe de a fi indiferent la farmecul ei. Asa că era momentul să plece!

— O să trec mâine să aflu vesti. Nici măcar nu-ţi cunosc numele.

— Clelia.

— Ei bine, încântătoare Clelia, pe mâine. Nu uita să încui bine usa cu cheia, spuse el cu un zâmbet forţat pentru a-si masca decepţia.

Ea îl privi plecând în Volvo, ale cărui faruri din spate dispărură curând în depărtare. Nu era deloc genul ei de bărbat, gândi tânăra. Apoi râse la acest gând ciudat... probabil că nu-l va mai revedea

niciodată.

Când intră în casă, ezită o clipă apoi aruncă la cos numărul de telefon pe care i-l dăduse Brian. Apoi urcă în camera ei.

*
* *

— Ar cam fi timpul să te scoli, ciripi Clelia a doua zi de dimineaţă intrând în camera tatălui ei.

Soarele scălda întreaga încăpere cu lumina lui.

— Cred că o să mor, bombăni Vernon. Si o să-mi explodeze capul dacă n-o să-mi dai o aspirină.

— Cu o condiţie: promite-mi să nu mai pui în gură nici o picătură de alcool atâta timp cât continui acest tratament.

— Promit, mormăi el.

Clelia ieşi din cameră şi reveni după un minut cu o aspirină şi un pahar de apă. In acelaşi moment se auzi soneria de la uşă.

„Cine o fi?“ se întrebă Clelia repezindu-se să deschidă.

In pragul uşii îl descoperi pe Brian. Ţinea în mână o pungă de hârtie.

— Sper că n-am venit prea devreme, spuse el. Am adus nişte gogoşi calde.

Ii întinse zâmbind punga.

— Darul păcii, într-un anumit fel, adăugă el tot zâmbind.

— Brian! Dar nu trebuia, exclamă ea.

Inima îi bătea neregulat în piept, demonstrându-i

fără voia ei cât era de fericită să-l revadă. Dar în acelaşi timp, era îngrozită că el o vedea astfel îmbrăcată. Strânse cordonul halatului vechi si-si trecu mâna prin părul care mai păstra încă urma bigudiurilor pe care abia si le scosese. Se simţea la fel de seducătoare ca o cersetoare. Remarcă privirea uimită pe care Brian o îndreptase spre coafura ei si se înrosi.

— Mă pregăteam să mă îmbrac ca să mă duc la biserică, se justifică ea întrebându-se cum de el putea fi atât de frumos, asa, cu noaptea-n cap.

—Dar mie mi se pare că esti încântătoare, spuse el. Cum se simte tatăl tău?

— Are gura ca iasca, pufni ea nemulţumită. Dar o să se simtă mai bine după ce o să înghită o aspirină. Iartă-mă pentru aseară, am reacţionat puţin cam brutal.

— Nu sunt supărat, îi răspunse Brian.

Scotoci prin buzunar si scoase o cutiuţă.

— Ţi-am adus niste medicamente pentru guturaiul tău, îi spuse el întinzându-i-o.

Ea îl privi cu uimire, miscată de atenţia lui.

—Mulţumesc, îi răspunse ea plecând ochii cu timiditatea unei fetiscane.

Vernon dădu buzna în încăpere, ţinându-si capul între mâini.

— Mi-ai văzut ochelarii?

Se opri si zâmbi, zărindu-l pe Brian.

— Sunt pe televizor, îi indică acesta.

— Drăguţ din partea ta că ai trecut pe la noi! exclamă bătrânul cu căldură adresându-i-se lui Brian. Ia loc cât timp pregătesc cafeaua.

—Nu vreau să te fac să întârzii, spuse Brian după ce Vernon se retrase.

— Nu plecăm niciodată înainte de ora zece şi jumătate, îl asigură ea.

Fără să ştie de ce, Clelia nu era deloc grăbită să-l vadă plecat. In ajun crezuse că nu-l va mai revedea niciodată şi uite că acum se afla în faţa ei.

— Avem tot timpul, adăugă ea.

Vernon îşi făcu din nou apariţia.

— Micul dejun este gata, anunţă el.

— Vii şi tu? o întrebă Brian pe Clelia.

Ea fu luată pe neaşteptate de tonul întrebării lui, care dădea de înţeles că-i doreşte prezenţa.

— Imediat ce sunt gata, îi răspunse ea.

— O să-ţi păstrăm o gogoaşă, glumi el având o luminiţă în priviri.

Clelia se forţă să-şi păstreze calmul, urcând scara încet şi nu fugind ca urmărită de diavoli. Dar cu toate acestea, când ajunse pe palier, răsufla din greu şi era transpirată.

„Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea. Era pe punctul să leşine din cauza unui bărbat pe care abia îl cunoştea. Intră în camera ei încruntându-se. Doar n-o să devină ridicolă numai fiindcă în casă se afla un

bărbat! Hotărî că doar căldura îi provocase stări neobişnuite.

în timp ce-si scotea halatul, Clelia nu se putu împiedica să se întrebe de ce revenise Brian. Doar ca să se asigure că Vernon se simte mai bine? Un bărbat ca Brian avea probabil ceva mai bun de făcut decât să se preocupe de un bătrân. Atunci, de ce? se întrebă ea alegând o rochie din dulap.

Voia să poarte ceva simplu dar care să-i stea bine. Se decise în cele din urmă pentru o rochie aproape nouă din mătase roz, strânsă pe talie dar evazată spre poale, care-i sublinia linia perfectă a siluetei.

Apoi se fardă cu grijă, îsi perie părul des pe care-l lăsă să cadă liber pe umeri. Se privi în oglindă pentru a judeca rezultatul si fu satisfăcută de ansamblu.

Coborând scara, Clelia îi auzi pe cei doi bărbaţi care vorbeau verzi si uscate. Dar când ea intră în salon, discuţia se opri si două perechi de ochi o priviră cu insistenţă. Brian scoase un fluierat admirativ care o făcu să se înrosească până la rădăcina părului.

— E vreo rochie nouă? o întrebă Vernon în timp ce Brian se repezi să-i ofere un scaun.

Când se aseză, simţi ochii lui fixaţi asupra ei.

Nu voia deloc, dar absolut deloc, ca Brian să creadă că ea se pusese la patru ace în cinstea lui.

— Puţin suc de portocale? îi propuse acesta.

Ea dădu din cap si-i întinse paharul. Degetele ei

atinseră involuntar mâna lui Brian si-si ridică privirea spre el ca să vadă dacă el remarcase. Surâsul din colţul gurii senzuale îi demonstră că da. Se grăbi atunci să-şi tragă mâna şi fu gata să-şi verse paharul.

— Ei bine, e aproape ora zece, spuse Vernon privindu-şi ceasul. Trebuie să mă pregătesc.

Se ridică.

— Vrei să ne însoţeşti? îl întrebă el pe Brian.

—Cu plăcere, răspunse tânărul desprinzându-şi cu greu privirea de Clelia.

Remarcase mutra pe care o făcuse tânăra la auzul acestei propuneri, dar era decis să se ducă, doar ca să mai poată rămână câteva clipe în compania ei.

— Formidabil! exclamă Vernon. Să mă grăbesc!

Ieşi din încăpere, lăsându-i pe Brian şi Clelia împreună.

O tăcere apăsătoare se instală. Clelia muşcă cu poftă din gogoaşa ei, răspândindu-şi un nor de zahăr pudră pe rochie. Scutură cu şervetul urmele de zahăr, simţind ochii lui Brian fixaţi asupra ei.

— Mai ai şi pe nas, spuse el luând un şerveţel ca să-i şteargă vârful nasului fără ca ea să fi avut timp să reacţioneze în vreun fel.

Clelia strănută cu zgomot, răspândind zahărul în aer.

Brian zâmbi, ceea ce o tulbură. Acest zâmbet îl făcea să pară şi mai frumos, ca şi virilitatea pusă în evidenţă de fiecare dintre mişcările lui. Râsul lui era

contagios şi în curând ea i se alătură.

— Ţi se întâmplă des să râzi de niste bieţi oameni bolnavi? întrebă ea în glumă.

— Nu râd de tine, Clelia, răspunse el, abţinându-se să nu pufnească din nou în râs.

Clelia simţi un fior pe sira spinării, când îl auzi pronunţându-i numele cu o voce atât de senzuală. O făcuse intenţionat, era sigură de asta. Deci era un seducător de profesie. Ce pacoste! Mai avusese de-a face cu bărbaţi de acest gen, dar nici unul n-o impresionase ca Brian. Isi reaminti cum arăta aseară în sort si tricou...

— Nu-ţi plac, nu-i asa? o întrebă Brian.

Clelia tresări, surprinsă de această sinceritate neastep- tată.

— Hmm... nu stiu, răspunse ea ezitând. Mă faci să mă simt nervoasă.

Ca pentru a-si sublinia vorbele, se ridică repede si începu să strângă masa.

— Lasă-mă să te ajut, îi spuse imediat Brian sărind în picioare.

— Mulţumesc, mă descurc, îl refuză ea.

Mâinile îi tremurau. Traversă încăperea pentru a se afla cât mai departe posibil de el.

— Mai vrei cafea? îl întrebă ea cu o voce pe care si-o dorea fermă si sigură, dar pe care si-o auzi tremurând usor. A mai rămas puţin, adăugă ea întorcându-se spre el.

Dădu atunci nas în nas cu Brian care o urmase.

— Nu mai fugi de mine, Clelia, spuse el.

— Nu fug, replică ea lipindu-se cu spatele de o comodă, în încercarea de a se ţine cât mai departe de el.

Clelia simţi că i se înmoaie genunchii şi i se taie respiraţia. Din cauza guturaiului îşi pierduse oare puterile? Trase aer în piept în timp ce Brian o împiedică să scape, sprijinindu-şi mâinile de comodă, pe lângă şoldurile ei, şi fixând-o cu intensitate.

— De ce te fac să te simţi nervoasă, Clelia? o întrebă el cu blândeţe, cuprinzându-i bărbia între degete pentru a o putea privi în ochi.

— Pentru că...

O mulţime de motive îi veniră Cleliei în minte, dar trebuia cu orice preţ să tacă.

Inghiţi în sec când îl văzu apropiindu-şi faţa de a ei. Trupul ei era încordat la culme.

Cu un deget care tremura puţin, el îi urmări conturul feţei, coborând de-a lungul obrajilor până la gură unde întârzie o clipă, continuând apoi spre gât pe care-l mângâie îndelung.

— Eşti încântătoare, îi spuse el cu o voce gravă.

— Si bolnavă, îi reaminti ea clipind din ochi. Dacă mă săruţi, aşa cum pari că ai intenţia s-o faci, o să iei şi guturai.

— Cred că merită, replică el zâmbind.

Capitolul 2

„Dar n-o să mă sărute!“ gândi Clelia văzându-l pe Brian că-si apropie faţa de a ei. Acest gând o făcu să tremure din tot corpul.

El îi atinse cu delicateţe buzele, apoi îsi dădu capul spre spate si o privi în ochi.

Ii zâmbi înainte s-o sărute din nou, cu patimă de data aceasta, încercuind cu mâinile talia suplă a Cleliei pentru a o trage spre el.

Se simţea ca „invadată“ de prezenţa lui Brian, de mirosul lui, de atingerea lui. Nimic altceva nu-i putea ocupa în acest moment mintea. Tânăra simţi aprinzându-se în ea dorinţa si ghicind dorinţa lui Brian si-l imagină lungit lângă ea, într-o îmbrăţisare pasionată a trupurilor goale.

Brian o strânse pe Clelia cu si mai multă putere, încât corpurile lor deveniră unul singur.

Nu se mai putea gândi la altceva decât la ea, la buzele ei cărnoase, la sânii ei pe care-i simţea palpitând sub rochia subţire. Işi imagina cu câtă plăcere i-ar fi mângâiat, i-ar fi sărutat. Clelia era feminitatea personificată, care-i stârnea virilitatea. Voia să exploreze împreună misterele dragostei.

Zgomotul paşilor lui Vernon răsună pe hol, venind să le întrerupă astfel scurtul moment de intimitate. Clelia se îndepărtă rapid de Brian, încercând să-şi revină în fire.

— Sunteţi gata? o întrebă Vernon intrând în

începere.

— Da, răspunse Clelia încercând să-şi regăsească răsuflarea. Mai simţea încă pe buze gustul buzelor lui Brian.

Işi luă portmoneul, evitând privirea tatălui ei.

— Conduc eu, propuse Brian, o dată ajunşi afară.

— Tăticule, aşează-te în faţă lângă Brian ca să-i indici drumul, îi sugeră Clelia.

— Cum vrei, răspunse Vernon.

Dar Brian înţelesese sensul ascuns al cuvintelor ei şi se simţea rănit. De ce fugea astfel de el? Deschizându-i portiera, el îi adresă o privire care-i arăta că n-o să scape atât de uşor de el.

Asezată pe o bancă la biserică, între tatăl ei si Brian, Clelia nu se simţea deloc în largul ei din cauza prezenţei acestui bărbat care intrase de aseară în viaţa ei.

— N-ai putea să te dai puţin mai încolo, te rog? sfârsi ea prin a-i spune.

Brian îi aruncă o privire vecinei lui, o femeie obeză, apoi se uită la Clelia.

— Aproape că stau pe genunchii ei, protestă el.

— Aiurea! Aproape că stai pe genunchii mei, replică ea ridicând tonul.

Clelia se înrosi si plecă imediat capul când tatăl ei îi aruncă o privire mustrătoare. Atunci Clelia se închină si-si împreună mâinile pentru a asculta slujba.

De fiecare dată când arunca vreo privire cu coada

ochiului în direcţia lui Brian, îi întâlnea ochii si înţelegea după surâsul lui că se gândea la sărutul lor.

Vernon nu părea să le dea vreo atenţie si atunci Clelia descoperi că tatăl ei adormise. Ii dădu o lovitură cu cotul, care-l făcu să tresară.

Niciodată nu se mai simţise Clelia atât de fericită că slujba a luat sfârsit. Imediat după terminarea ei, îsi împinse tatăl ca să poată iesi mai repede afară. Era pe punctul de a lesina.

— Parcă ţi-au luat tălpile foc, bombăni Vernon încrun- tându-se, când reusi s-o ajungă din urmă. Era să dărâmi două doamne în vârstă.

— Mi-era foarte cald, îi răspunse Clelia.

Obrajii i se îmbujorară când îl zări pe Brian în spatele tatălui ei, zâmbind cu subînţeles.

— Bine, hai să mergem, încheie Vernon discuţia. Brian ne-a invitat la prânz.

— Ah, da! nu găsi Clelia altceva mai bun de spus.

Ideea de a sta aşezată la o masă de restaurant, faţă în
faţă cu acest tip care o privea cu asemenea ochi, îi tăiase pofta de mâncare.

Brian o luă de braţ şi o conduse până la maşină.

— Vrei să trăieşti periculos şi să te aşezi lângă mine? o provocă el.

Fără să scoată nici un cuvânt, tânăra se aşează pe scaunul din faţă.

In timpul drumului, Brian şi Vernon discutară tot

felul de lucruri. Dar Clelia tăcea cu încăpăţânare. In capul ei se învălmăşeau o mulţime de gânduri contradictorii în privinţa bărbatului care stătea pe scaunul şoferului.

— Te simţi mai bine? se interesă Brian după un timp.

— Da, mulţumesc, îi răspunse Clelia.

— Brian lucrează pentru un laborator farmaceutic, pre- ciză Vernon.

— Adevărat?! exclamă ea. Nu mi te-aş fi imaginat într-o asemenea meserie.

— Si de ce, mă rog? întrebă Brian, intrigat.

— Ai mai degrabă aerul unui vânzător de articole de sport, sau de atlet.

— Brian a locuit în cinci state diferite pe parcursul a sapte ani, reluă Vernon.

— Ah, da? Probabil că e greu să te muţi mereu. Si noi ne-am deplasat destul de mult pe vremuri, spuse ea arătând cu capul spre tatăl ei.

Brian îsi întoarse capul spre ea si privirea lui coborî cu încetinitorul de la cap până la picioare.

— Mie îmi place. As înnebuni dacă ar trebui să rămân pentru totdeauna în acelasi oras.

Clelia îi înţelese privirea. Fusese ca si cum Brian o dezbrăcase în faţa propriului ei tată! Bineînţeles că o făcuse intenţionat. Probabil că era felul lui de a opera, să procedeze în asa fel încât femeia să nu mai poată gândi, apoi să acţioneze.

— Cred că n-as putea trăi asa, spuse ea cu o siguranţă în glas pe care era departe de a o simţi.

— Nu-mi rămâne decât să sper că nu va trebui s-o faci, răspunse el cu amabilitate.

Parcă masina în faţa unui restaurant de mâna a doua.

— Contrar a ceea ce s-ar putea crede, este un restaurant excelent, se grăbi el să le aducă la cunostinţă.

— Sunt sigură de asta, spuse Clelia.

Voia să facă uitate toanele de adineaori. La urma urmei poate că se înselase asupra semnificaţiei privirilor pe care
i le lansase Brian.

Coborâră toţi trei din masină si intrară în restaurant.

— Revin într-o clipă, spuse Vernon după ce se aşezară.

Clelia îşi muşcă buzele ca să-şi facă puţin curaj.

—Brian, spuse ea atingându-i braţul, înainte de toate vreau să-ţi cer iertare pentru proasta mea dispoziţie de adineaori. S-a datorat în mod sigur guturaiului meu.

— Da, bineînţeles, o ironiză el.

— Nu are rost să mai discutăm despre asta. Privirile pe care mi le-ai aruncat au contribuit la enervarea mea.

— Ce priviri? întrebă Brian cu inocenţă.

Tânăra îşi puse mâinile în şolduri.

—Stii perfect despre ce vorbesc. Te comporţi astfel deliberat, doar pentru plăcerea de a mă scoate din fire.

Fiindcă Brian tăcea, ea explodă:

— De acord. Recunosc că te găsesc seducător. E deja o problemă şi sper că n-o să complici lucrurile.

— Deci îţi plac? întrebă Brian... Presupun că trebuie să fiu un jucător cinstit şi să recunosc că şi tu îmi placi.

Clelia îl privi cu un aer mirat. Părea sincer, dar poate că era o şmecherie.

— Si acum? o întrebă el.

—Acum uităm de asta, răspunse ea. Dar n-o să-mi împart viaţa cu un bărbat care se mută din şase în şase luni. Si, oricum, nu eşti genul meu.

— E drept, tatăl tău mi-a vorbit deja de Vince-neghiobul.

Obrajii ei se înroşiră de furie şi jenă.

— Tata nu are dreptul să povestească despre viaţa mea particulară primului venit. Si îţi interzic să-l faci pe Vince neghiob!

— De ce un tânăr atât de minunat nu ia masa de prânz azi cu tine? se interesă el cu o mutră nevinovată.

—E plecat în concediu în Bahamas, împreună cu mama lui.

— Cu mama lui?! Imi imaginez ilustratele ridicole

pe care ţi le trimite de acolo!

Clelia suspină din adâncul pieptului.

— Ascultă, Brian, am făcut un efort să-ţi prezint scuze, asa că ai putea avea cel puţin curtoazia să nu relansezi disputa. Acum...

Se întrerupse văzând că Brian părea mai interesat de sânii ei decât de conversaţie.

— Mă asculţi? se interesă ea cu ironie.

— Da, sunt numai urechi, răspunse el cu un aer încurcat.

— Ziceam că sunt gata să fac pace ca să devenim în sfârsit prietnei.

— Prieteni?! exclamă el, ridicând din sprâncene.

— Prieteni, repetă ea, tăindu-i cheful să mai protesteze.

— Ţin să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi, invitându-te la cină săptămâna viitoare, adăugă ea.

Vernon apăru exact în acel moment, o dată cu chel- neriţa care îsi ceru iertare că-i făcuse să astepte atât si le dădu meniul.

— De ce mă priveşti astfel? o întrebă Vernon pe Clelia care continua să-l fixeze.

— Pentru că i-ai zis lui Brian că Vince e un neghiob.

— Am zis eu asta?

— Da, aseară, spuse Brian. Dar ai circumstanţe atenuante.

Dar Clelia nu păru să-i remarce spusele.

— Mie nu mi-ai spus niciodată asta, spuse ea cu aceeaşi privire plină de reproş.

— Credeam că-ţi dai şi singură seama.

— Eu credeam că-ţi place, mărturisi ea pe un ton mâhnit.

— Nu-l detest.

— Oricum, nu trebuia să-i povesteşti lui Brian despre el, încheie ea pe un ton sec.

Chelneriţa sosi ca să ia comanda. Când aceasta plecă, Brian se uită urât la Clelia.

—Te invit în cel mai bun restaurant chinezesc din Kansas şi tu comanzi o supă?

— Nu mi-e foame.

— Inţeleg acum de ce eşti atât de slabă.

— Nu sunt deloc slabă, replică tânăra femeie.

— Vrei pâine? întrebă Vernon întinzându-i coşul.

— Sunt sigur că nu ai mai mult de cincizeci şi cinci de kilograme, continuă Brian.

— Presupun că eşti expert în materie, stimabile donjuan.

— Exact, replică Brian.

Vernon o strigă pe chelneriţă:

— Domnisoară, pot să mă asez la masa aceea? întrebă el, arătându-i cu mâna o măsuţă izolată într-un colţ.

Tânăra dădu din cap cu un aer agasat si duse acolo tacâmurile lui Vernon.

— Dar ce faci acolo? îl întrebă stupefiată Clelia.

— Vreau să mănânc linistit.

— Nu te mai comporta ca un copil. Stai la masa noastră! Ne faci pe toţi să părem ridicoli!

Vernon nu ţinu seama de remarca fiicei sale.

— Ce naiba! explodă Clelia. Toată lumea se uită la noi.

— Mie îmi place, spuse Brian. Până acum n-am avut curajul să-ţi cer să iei masa cu mine între patru ochi. Iată, dorinţa mi s-a împlinit. Să considerăm că aceasta este prima noastră întâlnire. Data viitoare mergem la mine.

Clelia se holbă de uimire, în faţa unui asemenea tupeu. Deci el îi propusese o întâlnire. Si probabil că se astepta ca ea să nu-i reziste, la fel ca si celelalte femei pe care le întâlnise până acum. Dar ea se simţea deja fermecată de el. Asa că nici nu-i trecea prin minte să-i accepte propunerea.

— Ai spus să mergem la tine, Brian? Nu e o smecherie cam uzată?

— Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, să stii că mai merge încă, spuse el cu un surâs dezarmant.

— Insă nu cu mine, replică ea tăios, indignată că el îşi putuse imagina că ea face parte dintre acele tinere care abia aşteptau să fie agăţate.

Işi luă paharul şi se ridică.

— Nu ţin să-ţi mai aud în continuare balivernele.

— Doar nu vrei să spui că te muţi şi tu la o altă

masă?

Clelia îşi luă tacâmul şi se duse să se instaleze la aceeaşi masă cu tatăl ei, mutându-şi scaunul în aşa fel încât să stea cu spatele la Brian. Luă un colţ de pâine şi începu să-l ronţăie cu nervozitate.

Chelneriţa sosi cu salatele şi se opri brusc văzând că şi Clelia şi-a schimbat locul. Puse farfuriile în faţa ei şi a tatălui ei oftând, apoi se întoarse la Brian.

— Rămâneţi aici, domnule, sau trebuie să vă pun salata pe altă masă?

—Păstrează-ţi pentru tine comentariile, dacă vrei să primeşti un bacşiş bun, îi sugeră Brian. După ce chelneriţa se îndepărtă, îi privi pe Clelia şi pe tatăl ei.

— Bun, de acord, cedă el. Regret ce am spus despre greutatea ta, Clelia. Nu eşti prea slabă, te găsesc perfectă.

Cum Clelia continua să-l ignore, bătu în pahar cu cuţitul.

— Mă auzi, Clelia? Ţi-am zis că ai un corp sublim, spuse el cu voce tare.

Clelia simţi că se înroşeşte, văzându-i pe clienţii restaurantului întorcându-se la auzul cuvintelor lui Brian.

— Nu poţi să-l faci să tacă, tăticule? îl imploră ea.

— Nu mă priveste, răspunse tatăl ei.

—Stiu foarte bine ce vrea. O să stai cu braţele încru- cisate în timp ce mă umileste? Esti tatăl meu, acţionează!

Vernon ridică mâinile.

— Nu sunt decât un biet bătrân, oftă el.

— Mă simt îngrozitor stând asa singur la masă, spuse Brian. Si nu-mi place să te aud vorbindu-mă pe la spate, Clelia.

Isi luă tacâmul, se ridică si se îndreptă spre masa lor.

— Nu-mi spune că vine si el aici, suspină Clelia.

— Poate că da, răspunse Vernon.

— Masa asta e prea mică pentru trei persoane, îi spuse Clelia lui Brian care se instalase între ei.

— De aceea îmi faci semn cu piciorul? E mai degrabă plăcut, răspunse prompt Brian.

— Imi pare rău, dar este vorba despre genunchiul meu, interveni Vernon zâmbind.

Chelneriţa sosi în acel moment si oftă din adâncul pieptului văzându-i pe cei trei instalaţi la o altă masă.

— Trebuie s-o rezerv si pe aceasta în caz că vă răzgândiţi din nou?

— Mulţumeste-te să-ţi păstrezi calmul, zâmbetul si glumele, si ne von simţi satisfăcuţi, îi replică Brian răspicat.

Tânăra puse pe masă platourile, mormăind niste cuvinte neinteligibile.

— Ai uitat băuturile, remarcă Brian.

—Cum aş putea să mă gândesc la toate dacă vă tot mutaţi?

După ce chelneriţa plecă din nou, Brian o privi pe

Clelia drept în ochi.

—Deci aceasta este prima noastră întâlnire? spuse el cu o sclipire maliţioasă în priviri.

Clelia nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, în ciuda dorinţei pe care o avea de a arunca bolul de supă drept în capul lui Brian.

— Dacă acesta e genul de întâlniri pe care mi-l propui, nu risc să le prind gustul.

Brian păru descumpănit.

— Dar totuşi, credeam... după ce mi-ai spus adineaori...

— Ce i-ai spus? interveni Vernon.

Clelia dădu la o parte bolul de supă cu un gest exasperat.

—I-am spus pur şi simplu că mi se pare seducător, şopti ea.

—Poftim? întrebă Vernon, apropiindu-şi urechea de gura ei.

— I-am zis că e frumos! exclamă ea, mai tare de această dată.

Se înroşi, dându-şi seama că tot restaurantul o auzise. Mai multe persoane se întorseseră chiar ca să se uite la ea, apoi la Brian.

— Aha, făcu Vernon întorcându-si privirea spre Brian. Si tu ce i-ai răspuns?

— Că nici eu nu sunt insensibil la farmecul ei, răspunse Brian.

Chelneriţa reapăru cu băuturile pe care le aseză

cu grijă pe masă.

— N-am putea schimba subiectul? îi rugă Clelia. M-am înselat.

—Cum?! exclamă Brian. Vrei să zici că nu mă mai iubesti?

Brian se întoarse spre Vernon.

— Fiica ta e întotdeauna atât de capricioasă?

— Nu ţi-am zis niciodată că te iubesc, protestă ea. Tot ceea ce doresc este să fiu lăsată să-mi termin supa în liniste.

— Sunt sigur că minte, îi sopti Brian lui Vernon. Mă găseste irezistibil, dar nu vrea să recunoască.

Vernon râse pe înfundate.

— In orice caz, sunt fericit să aflu că aveţi o părere atât de bună unul despre altul. Mă întreb cum ar fi decurs lucrurile dacă nu vă plăceaţi!

Isi continuară masa în liniste timp de câteva momente.

— Crezi că va consimţi să cineze cu mine într-o seară? îl întrebă Brian pe Vernon.

—Lasă-mă pe mine să răspund, tăticule, interveni Clelia punând lingura jos. Nu! Răspunsul meu e nu!

—Parcă mi-ai purta pică pentru ceva, Clelia, remarcă Brian. De ce nu-mi accepţi propunerea? Am putea...

— Nu, nu şi iar nu, repetă Clelia.

— Clelia, dacă ai consimţi măcar...

— Supa a fost bună, îl întrerupse ea ca să-l facă

să tacă. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar eu ies afară şi o să vă aştept în maşină.

Se ridică de la masă şi părăsi restaurantul fără să întoarcă măcar capul.

Brian îl privi pe Vernon cu un aer satisfăcut.

— A fost o masă reuşită, nu? Ce părere ai?

Vernon ridică din sprâncene fără să facă nici un comentariu.

— Sigur că va fi furioasă văzând că maşina este încuiată şi că afară este insuportabil de cald. Crezi că mă va ierta vreodată?

— Bineînţeles... peste câteva zile, spuse calm Vernon. Sau peste câţiva ani, adăugă el. Dar nu e atât de ranchiunoasă.

*
* *

Intoarcerea se făcu într-o tăcere de moarte. Clelia simţea permanent ochii lui Brian îndreptaţi spre ea, dar refuza să răspundă mesajului lor.

La urma urmei, petrecuse mai mult de douăzeci de minute afară, asteptând ca acesti domni să binevoiască să-si termine răcoritoarele...

Când ajunseră în sfârsit în faţa casei lor, Clelia iesi din masină si se repezi în casă fără să-i spună nici măcar la revedere lui Brian.

— Cred că e supărată, observă Vernon.

— O împac eu, spuse Brian. Salut, Vernon!

— Salut, Brian!

Vernon o găsi pe Clelia instalată în faţa

ventilatorului din bucătărie, încercând să se răcorească după ce petrecuse atâta timp sub un soare de foc.

— Nu-mi place deloc tipul, spuse ea pe un ton sec.

— Totusi e foarte simpatic, remarcă Vernon. Si nu văd ce poţi să-i reprosezi. Nu cunoaste pe nimeni aici, asa că trebuie să stim să ne arătăm ospitalieri.

Pe Clelia o durea îngrozitor capul si nu stia dacă din cauza guturaiului sau a căldurii. Incerca în zadar să-si alunge un gând care nu-i dădea pace.

In fiecare oras în care locuise, acest Brian Anthony avea probabil o femeie „ospitalieră“ care-l astepta... Probabil că le colecţionase, asa cum tatăl ei colecţiona timbrele. Ei bine, n-avea decât să caute acum în altă parte, fiindcă ea nu avea nici cea mai mică intenţie să se numere pe listă.

Capitolul 3

— Nu prea mă simt bine, domnişoară Clelia.

Clelia îşi ridică ochii obosiţi. Stătea în jurul unei mese rotunde împreună cu elevii ei în vârstă de patru ani, ocupaţi să facă un puzzle.

— Ce ai, Jeremy? se interesă ea, atingând maşinal fruntea băieţelului.

— Mă doare capul.

— Rău? se nelinişti ea.

Se ridică, gândindu-se că nici ea nu prea era în formă. Din cauza guturaiului sau a oboselii datorate lipsei de somn? Amintirea sărutării lui Brian o împiedicase să doarmă o bună parte a nopţii.

„Ce impertinent!“ gândi ea. Din prima zi nu avusese încredere în farmecul şi surâsul frumosului Brian.

— Vino, Jeremy, spuse ea luându-l de mână. O să-ţi iau temperatura. Puneţi la loc jocurile, s-a terminat ora! le porunci ea celorlalţi copii care se grăbiră să-i dea ascultare, înghesuind jocurile pe etajere, fiecare vrând să iasă primul.

Clelia îl duse pe Jeremy în biroul ei, o încăpere situată în fundul căsuţei care ţinea loc de cresă.

Locul era într-o stare deplorabilă când intrase în posesia lui, puţin după moartea mamei sale. Clelia si tatăl ei avuseseră nevoie de puţină distracţie în acea perioadă dificilă a vieţii lor si, împreună, transformaseră casa, cu ajutorul câtorva bidoane de

vopsea si cu puţină imaginaţie.

„Ce părere ar avea Brian?“ se întrebă ea. încăperile erau luminoase, colorate, pline de jucării, cărţi, jocuri si tot felul de nimicuri care fac bucuria copiilor.

Vernon, care era pasionat de tâmplărie, construise leagăne, o menajerie din lemn si chiar un balansoar.

Cresa Cleliei cost scump, fiindcă tânăra plătea foarte bine profesorii extrem de competenţi, dar se bucura de o reputaţie iesită din comun. Clelia era foarte mândră de realizarea ei. Se simţea bine văzând în fiecare zi aceleasi figuri zâmbitoare, ea care, copil fiind, se mutase din scoală în scoală si nu avusese niciodată niste prieteni adevăraţi, din cauza serviciului tatălui ei.

Clelia îl instală pe Jeremy pe un scaun aflat în apropierea biroului ei si-i puse termometrul.

Myra Burns, cea mai bună prietenă a ei si asistentă medicală la cresă, bătu la usă.

— Ce părere ai? spuse ea intrând. Trudy Baker are vari- celă. Adineaori a telefonat mama ei ca să ne anunţe. Clelia se uită la Jeremy care stătea cuminte pe un scaun, şi luă termometrul.

—Ei bine, băiete, ai febră, spuse ea încruntându-se. Chiar foarte mare: 39,5.

Clelia nu mai avea nici un chef să fie acolo... şi cu atât mai puţin să îngrijească nişte copii bolnavi.

— Hai, Jeremy. Ridică puţin cămaşa ca să-ţi văd burtica, spuse ea gâdilându-l.

Băieţelul se execută râzând. Clelia nu fu surprinsă să vadă câteva pete roz deasupra buricului lui Jeremy.

—Trudy Baker nu e singura care are varicelă, remarcă ea.

Myra se apropie de ei.

— Hmm, da... spuse ea. Asta e. Priveşte! Are la fel şi în spatele urechilor.

— Sunt bolnav? întrebă Jeremy.

—Puţin, îi răspunse Clelia ajutându-l să se îmbrace. Du-te să te întinzi pe canapea. O să-i telefonez mamei tale.

Clelia căută numărul de telefon în timp ce Myra îl instala pe băieţel pe divan şi-l acoperea cu o cuvertură.

— O să le anunţ şi pe celelalte profesoare, îi propuse Myra, ca să-i supravegheze pe elevi.

— Mulţumesc, îi răspunse Clelia.

Simţea că o menghină îi strânge capul. Dacă ar fi putut dormi, în loc să se gândească la Brian...

* * *

Intorcându-se acasă, Clelia găsi o răcoare plină de prospeţime. Myra o convinsese să plece mai devreme. Clelia cedase, din grijă pentru copii.

Masa era pusă ca în toate serile, dar simpla idee de a pregăti ceva de mâncare o obseda dinainte. Nu

avea decât o singură dorinţă: să se bage în pat si să-l dea uitării pe Brian Anthony. Totusi, stia că imediat ce va închide ochii, sărutarea lui îi va reveni în minte.

— Esti foarte palidă, remarcă Vernon privind-o cu atenţie. De ce nu te duci la culcare? Nu-ţi face probleme pentru cină, o să mă descurc si singur.

— Iţi mulţumesc, oftă Clelia, aveam mare nevoie să aud asta.

Clelia urcă scara cu greutate. Ajunsă sus, se opri în baie unde luă două aspirine din dulăpiorul de medicamente.

Apoi se dezbrăcă, se băgă în cearşafurile răcoroase si adormi fără a se mai gândi măcar la Brian.

* *

A doua zi de dimineaţă când se trezi, Clelia simţi că starea ei se înrăutăţise. Febra îi dădea frisoane si doar gândul că va fi din nou înconjurată de copii gălăgioşi o făcea să-i vină să plângă.

Dând încet la o parte cearşaful, se ridică, surprinsă de starea ei de slăbiciune şi orbită de lumina care inunda încăperea. Işi plecă ochii ca să se protejeze şi ceea ce văzu o făcu să îngheţe. Corpul îi era plin de pete roşii.

* *

— Te rog, tăticule. Fă un efort, îl rugă Clelia. Nu-ţi aminteşti?

Vernon scutură capul cu un aer categoric,

încruntân- du-şi sprâncenele albe.

— Ai fost bolnavă de două sau trei ori, îi răspunse el. Dar nu-mi amintesc de varicelă.

Clelia se plimba cu nervozitate prin cameră. Apoi se opri brusc.

—Ştiu! Carnetul meu de sănătate! Mama îl ţinea cu conştiinciozitate la zi.

Se repezi spre etajeră pentru a căuta carnetul albastru pus alături de albumele de fotografii, dar simţi că i se învârteşte capul şi fu nevoită să se sprijine de perete.

— Aşază-te, dacă nu vrei să cazi! exclamă Vernon.

Revenindu-şi puţin, Clelia traversă încet încăperea şi se
trânti într-un fotoliu. Răsfoi cu nervozitate carnetul şi simţi că i se pune un nod în gât revăzând scrisul fin al mamei sale. Nu se mai uitase prin carnet de ani de zile şi, citind adnotările atente şi afectuoase ale mamei sale, fu gata să izbucnească în plâns.

— Aha, uite, spuse ea găsind pagina intitulată „Bolile copilăriei“. Am avut rujeolă la şase ani.

— îmi amintesc. Mama ta s-a speriat îngrozitor. Nu trebuie uitat faptul că a pierdut doi copii înaintea ta. I-a fost teamă pentru scumpa ei micuţă. Te-a legănat zi şi noapte până te-ai însănătoşit.

Ochii Cleliei se umplură de lacrimi în timp ce-şi imagina durerea mamei sale în timpul când ea

locuise atât de departe de familie. Clelia ştia că mama ei avusese mari dificultăţi să ducă la termen sarcinile. Doctorii nu-i mai dădeau nici o speranţă. în sfârşit, la vârsta de patruzeci de ani, rămăsese din nou însărcinată. Clelia venise pe lume şi mama ei considerase această naştere ca pe o minune.

— Am avut oreion la cinci ani, spuse ea zâmbind. La amândouă urechile.

Vernon pufni în râs.

— Semănai cu un hamster.

— Dar n-am avut varicelă, spuse ea închizând carnetul.

Sprijinindu-se de spătarul fotoliului, închise ochii.

— De necrezut, sopti ea. A trebuit să astept douăzeci si opt de ani ca să fac vărsat de vânt. Totusi, e o boală a copilăriei! Poate că ar trebui să încep din nou să beau cu biberonul!

Vernon izbucni în râs.

— Ce vrei să faci?

— O să-i telefonez Myrei ca s-o rog să mă înlocuiască săptămâna asta. Va putea împărţi clasa mea între celelalte profesoare sau să apeleze la o suplinitoare. îngrozitor! Când mă gândesc că am vărsat de vânt!

Se ridică să-i telefoneze Myrei si să-i expună care era problema ei. Prietena ei izbucni în râs, ceea ce o scoase din sărite pe Clelia.

— Extraordinar! exclamă Myra. La douăzeci si opt

de ani să ai...

Si pufni din nou în râs.

— Când o să le povestesc si celorlalte!

Clelia nu vedea nimic de râs.

— Nu sunt prima căreia i se întâmplă asta, să stii...

— Ai pete si pe faţă?

—Puţine, dar burta este acoperită complet de pete rosii, răspunse Clelia sprijinindu-se de zid, asteptând să se potolească râsul nebun al prietenei sale.

— O să vezi. Peste puţin timp o să fii plină de bubuliţe din cap până-n picioare! Pentru nimic în lume n-as vrea să ratez asta.

— Bine că stiu, răspunse Clelia pe un ton arţăgos.

— Iartă-mă că glumesc asa. Probabil că nu te simţi deloc bine. Am auzit spunându-se că adulţii suportă greu varicela. Pot apărea si complicaţii.

— Iţi mulţumesc că mi-ai ridicat moralul.

— Nu-ţi face griji pentru cresă. O să ne descurcăm. Ai pete si pe tălpile picioarelor?

Clelia îsi scoase papucul ca să verifice.

— Da, Myra. Altceva?

Un hohot de râs îi răspunse.

— Du-te repede în pat. O să vin să te văd peste o zi sau două, când o să fii plină.

* *

A doua zi, starea Cleliei se agravase. Moţăia când

Vernon o trezi, aducându-i un bol de supă.

— Nu mi-e foame, spuse ea.

Vernon o privi maliţios.

— Dacă nu-ţi mănânci supa, o să-ţi arunc anticoncepţionalele în W.C.

Clelia închise ochii.

— Tăticule, lasă-mă în pace! Am douăzeci si opt de ani.

— Sincer îţi spun, nu văd ce nevoie ai de ele. Singurul bărbat care...

— O să vorbim mai târziu despre viaţa mea amoroasă, îl întrerupse ea.

„Care viaţă amoroasă?“ se gândi ea imediat.

— Vei putea să te ocupi singur de casă timp de câteva zile? îl întrebă ea.

— Bineînţeles. Tu eşti bolnavă, nu eu.

Tatăl ei o privi cu atenţie o clipă.

— Aştept să văd ce o să zică Brian, continuă el. Dacă el crede că este necesar, o să-l chem pe doctorul Johnston să te consulte.

— O clipă, îl întrerupse Clelia. Ce ai spus despre Brian?

— S-a întors dintr-o călătorie şi va trece în curând să te vadă.

— Bărbatul ăsta nu va mai pune piciorul în casa mea! exclamă Clelia cu puţinele forţe care-i mai rămăseseră.

Simpla idee de a-l revedea pe Brian o făcea să

dorească să se ascundă sub pat.

— Ce trebuie să fac? Să închid uşa cu cheia? se interesă Vernon.

Tulburată, Clelia nu-şi mai găsea cuvintele.

— Fă ce crezi, dar nu-l lăsa să urce!

* *

Clelia fu smulsă dintr-un somn profund de glasul tatălui ei care o striga de jos:

— Brian e aici! Vrea să te vadă!

Cu un gest brusc, Clelia se acoperi până la bărbie cu cearşaful.

„Brian, aici? Nu trebuie să mă vadă în halul ăsta!“ gândi ea.

— Tăticule, nu sunt îmbrăcată, răspunse ea cu o voce răgusită.

—Atunci, grăbeste-te s-o faci fiindcă urc la tine! o sfătui Brian.

— Nu! exclamă Clelia cu o voce stridentă.

Se privi în oglinda de pe noptieră si-si trecu degetele prin păr.

— Brian, mă simt prea rău ca să primesc vizite! Revino peste câteva zile.

Un râs răsună pe scară.

— Sosesc, Clelia! Vin să văd femeia cu pielea rosie!

— Te previn, Brian... îl ameninţă ea.

Ochii ei fixară peria de cap, pe care o însfăcă.

— Sunt înarmată si periculoasă, îl preveni ea.

In acea clipă usa se dădu de perere si Brian îsi făcu apariţia în prag.

— Ai o faţă de fantomă! exclamă el.

Tânăra îl privi o clipă, apoi se ascunse sub cearsaf.

— Pe cine sperai să găsesti? sopti ea. Pe Brigitte Bardot?

— Văd că boala nu te-a făcut mai amabilă. Vrei să aduc un medic să te consulte?

— Ce-ar putea să-mi spună în plus? replică ea mai tăios decât ar fi dorit.

Se simţea slăbită, murdară, nefardată si cu părul în dezordine.

Iar Brian Anthony era pur şi simplu strălucitor de frumuseţe în costumul lui gri-deschis şi cămaşa albă cu dun- guliţe roz.

— De altfel, tata l-a şi sunat pe doctorul Johnston care mi-a prescris să beau foare multe lichide.

Acestea fiind zise, puse peria de cap pe noptieră.

— Tatăl tău mi-a spus că ai refuzat supa.

O studie un moment.

— După câte văd, dârdâi de frig. Unde e termometrul?

Ea ezită înainte de a-i răspunde.

— în dulapul din baie. Dar mai pot încă să-mi iau singură temperatura.

El ieşi din încăpere şi reveni după câteva minute, cu termometrul în mână.

— Acum eu sunt cel înarmat, glumi el scuturând termometrul. Ieşi de acolo şi deschide gura.

Clelia lăsă cearşaful mai jos şi deschise gura pentru ca el să-i bage termometrul sub limbă. Ce umilinţă să i se vorbească pe tonul pe care ea îl folosea cu copiii!

Brian îşi privi ceasul şi se aşeză în fotoliul din apropierea patului.

— Te doare capul?

— Mmm...

— E un da sau un nu?

—Da, puţin, răspunse ea încercând să păstreze termometrul sub limbă.

Brian se întunecă la faţă.

— Ştii că varicela la adult poate produce complicaţii? Ai putea face o pneumonie, sau chiar mai rău...

— Mmm...

Brian nu-si putu ascunde amuzamentul.

— Ce bine ne înţelegem când nu poţi să vorbesti! Clelia mormăi ceva si arătă cu degetul spre ceasul lui Brian.

— Ei, drăcie! exclamă acesta privind termometrul.

— Cât am? se interesă ea ridicând la loc cearsaful până sub bărbie.

— Patruzeci de grade. Chem un medic.

Ea se ridică brusc în fund.

— Nici gând. O să-l chem eu, când consider că e cazul. Brian lăsă termometrul pe noptieră si-si puse mâinile
în sold.

— înţelege bine un lucru, îi spuse el pe un ton aspru. Nu esti în stare să-ţi porţi singură de grijă. Refuzi ajutorul tatălui tău, al vecinei...

— Ca să-i menajez!

—Nu vrei să asculţi părerea unui medic, continuă el fără s-o asculte. Deci, alege: sau mă asculţi sau îl chem eu. Ai treizeci de secunde la dispoziţie.

Clelia îsi muscă buzele de furie. Brian nu juca teatru. Citea în ochii lui o hotărâre de neclintit.

Era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o aibă lângă ea, dar ideea de a-l vedea pe tatăl ei urcând si coborând încontinuu scara o umplea de îngrijorare. La vârsta lui, o căzătură ar fi fost o adevărată catastrofă. Iar Myra era prea ocupată la creşă ca să poată face pe infirmiera.

— Ţi-au mai rămas cinci secunde.

Clelia trebuia să admită că, pentru moment, nu putea face pe năzuroasa. Dar mâine se va simţi mai bine. Până atunci va trebui să suporte prezenţa lui Brian.

— De acord. O să fac tot ce vrei, cedă ea.

— Perfect!

Părea fericit de alegerea ei.

— Mai întâi o să-i telefonez doctorului Johnston

ca să-i cer instrucţiuni. Pe urmă o să încălzesc supa, pe care o s-o mănânci fără să laşi nici o picătură. Ne-am înţeles?

— Brian, nu vreau să par ingrată, dar...

— Dar?

— Dar mi-ar plăcea să aflu cu ce drept îmi dai ordine ca şi cum aş fi ultima idioată. La urma urmei, abia te cunsoc.

— Eşti obligată să mă asculţi fiindcă sunt singurul care te poate ajuta. Vince-neghiobul este în vacanţă împreună cu mama lui la ora asta. încearcă să dormi puţin până vin cu supa.

După aceste cuvinte ieşi, lăsând în urma lui efluvii de after-shave.

Imediat, Clelia se repezi în baie, se spălă pe dinţi şi-şi perie părul. Apoi făcu un duş şi-şi puse o cămaşă de noapte curată. După aceea, simţindu-se mai bine, se culcă la loc, epuizată.

Capitolul 4

— E cu totul altceva, remarcă Brian când sosi cu o tavă în mâini.

Schimbările survenite în aspectul Cleliei erau mai mult decât încurajatore si se întrebă dacă pentru el îsi dăduse atâta ostenealã.

Punând tava pe pat, atinse, fără să vrea, cu mâna pieptul tinerei femei, care se crispă încercând să-si ascundă jena.

—Ce-i asta? întrebă ea privind cu un aer bănuitor bolul.

— Bale de broască râioasă.

Clelia îl privi cu un aer ameninţător, gata să riposteze, dar constatând că el si-a scos haina, cravata si si-a suflecat mânecile cămăsii, arătându-si astfel braţele musculoase, preferă să se concentreze asupra mesei decât să caste ochii la el.

— De ce nu te faci doctor?

— Fiindcă nu suport vederea sângelui. Leşin când văd o picătură. Trebuie să mă duc să mă schimb. Vrei să-ţi aduc televizorul meu?

— Da, mi-ar plăcea.

— Mai ai nevoie de ceva?

Clelia se foi în pat.

— Nu, mulţumesc, o să mă odihnesc.

Brian îi întoarse spatele şi se pregătea să iasă când ea îl strigă:

— De ce faci toate astea? De ce îţi dai atâta

osteneală pentru mine?

„Chiar doreşte să audă răspunsul?“ se întrebă el. Voia într- adevăr să ştie cum îl obsedase în ultimul timp? Cât de surprins fusese să se trezească visând la ea în timpul şedinţelor de lucru... Fusese chiar atenţionat că e distrat. îl înduioşase de asemenea dragostea pe care Clelia o purta tatălui ei.

Si el iubise...

Nu, nu-i putea spune adevărul. Ea l-ar izgoni imediat din casă. Trebuie să avanseze încetul cu încetul. Paşii mici sunt mai siguri.

— Să zicem că pur şi simplu am o slăbiciune pentru femeile bolnave, răspunse el zâmbind. încearcă să aţipeşti puţin, adăugă el ieşind din cameră.

Clelia rămase mult timp trează după plecarea lui Brian.

„Chiar mă aşteptam să primesc un răspuns sincer din partea lui?“ se întrebă ea. în mod sigur, tipul ăsta nu avusese în viaţa lui un sentiment serios faţă de cineva.

Şi totusi, părea sincer îngrijorat de sănătatea tatălui ei, si acum, de a ei.

Dar o lume întreagă îi despărţea. Ce spusese el despre permanenta nevoie de a se muta? Că nu-si găsea locul dacă rămânea mai mult timp în acelasi oras?

Dimpotrivă, Clelia nu mai voia să plece; acum, că

prinsese rădăcini aici, se simţea în sfârsit fericită.

Blestemată varicelă! Trebuia să se vindece cu orice preţ

— si încă repede — dar în primul rând trebuia să se înarmeze împotriva lui Brian Anthony înainte să fie prea târziu. Ar fi atât de usor să-i cedeze!

*

* *

Clelia îsi luă ochii de la televizor când auzi o bătaie în usă. Brian apăru în cadrul ei.

— Ai o vizită, o anunţă el.

Myra Burns îsi făcu apariţia în spatele lui si se apropie de pat, holbându-si ochii la ea.

— Ştiu, dădu din cap Clelia, înciudată. Stai jos.

Myra se instală în fotoliu, neluându-si ochii de la ea. Brian rămase în usă.

— Nu trebuie să te obosesti, Clelia. Nu vorbi prea mult, o sfătui el.

— Stiu, ştiu, bombăni Clelia în chip de răspuns.

— Cine este tipul ăsta grozav? o întrebă Myra, imediat ce Brian închise uşa.

— In... infirmierul meu. Stiam că o să-i remarci prezenţa.

— Infirmierul tău! exclamă ea neîncrezătoare. Cred că o să fac şi eu varicelă.

Clelia izbucni în râs.

— Nu-ţi doresc asta!

— Unde l-ai descoperit pe Adonis-ul ăsta?

Clelia îi povesti totul în cele mai mici amănunte.

—Face toate astea pentru tatăl meu, încheie ea. Brian şi cu mine nu ne prea înţelegem, în marea majoritate a timpului.

Văzu atunci un pachet, pus pe jos lângă Myra.

— Ce ai acolo?

— Oh! Ţi-am adus nişte ciocolată. M-am gândit că o să-ţi facă plăcere.

— Ce idee bună, mor de foame! exclamă Clelia. Azi n-am pus în gură decât puţină supă, ceai şi o linguriţă de îngheţată de vanilie. Brian nu mă lasă să mănânc altceva. E un adevărat cerber.

începu să mănânce cu poftă din ciocolată.

— Si cum merg lucrurile la creşă? se interesă ea după ce-şi făcu pofta.

— Bine, răspunse Myra. Nu-ţi face griji. Gândeşte-te în primul rând la tine, trebuie să te vindeci. Bineînţeles însă că, dacă aş avea o infirmieră ca Brian, aş sta în pat toată viaţa.

Clelia pufni în râs.

— Esti nebună de legat.

Myra scoase din posetă câteva reviste.

— Ţi-am mai adus ceva, spuse ea privind peste umăr ca să se convingă că sunt singure. Sunt niste reviste ceva mai... speciale.

Ii arătă una Cleliei. Pe copertă se vedea un tip musculos, îmbrăcat numai în slip.

— Ce naiba, Myra! făcu Clelia. Dacă le vede cineva?

— Ascunde-le sub saltea!

—Ce-ar crede? Eu, directoare de cresă, să mă uit la niste fotografii de...

— E artă.

— Artă?!

— O clipă, îi spuse Myra luându-i revista din mână. As vrea să-ţi arăt pagina dublă din mijloc. N-o să-ţi poţi reveni. In viaţa mea n-am văzut un asemenea bărbat!

Myra vorbea atât de tare încât nu-l auzi intrând pe Brian. Dar Clelia îl văzu si-i făcu semn prietenei sale să tacă.

— Priveste! exclamă Myra, transportată.

Flutură revista deschisă prin faţa ochilor Cleliei.

— Ce părere ai? Uită-te la torsul lui! Ador torsurile late si musculoase...

— Myra, eu...

— Ţi-am vorbit de marinarul meu?

— Nu, dar...

— Ei bine, tipul e mai tare decât ăstia din fotografii!

Brian se sprijini de perete, cu surâsul pe buze. Ii facu semn Cleliei să nu-i trădeze prezenţa, încântat să asiste la această scenă. Clelia se foi sub cearşaf. Myra o s-o omoare în mod sigur...

— Să-i vezi muşchii! continuă Myra neobosită. Imi închipui că nici infirmierul tău nu arată rău în chiloţi.

—Myra, ajunge! o întrerupse Clelia încercând să-i ia revista.

Dar Myra se feri, râzând.

—Abia aştepţi s-o vezi mai îndeaproape, nu? o tachină ea.

Clelia îl văzu pe Brian râzând pe înfundate.

— Te rog, Myra, dă-mi-o!

— Nu mai face pe mironosiţa, răspunse ea. Parcă n-ai mai văzut un bărbat gol în viaţa ta!

— Salut, Brian! spuse Clelia pentru a întrerupe odată aceste comentarii îndrăzneţe.

Reacţia fu imediată: Myra fu gata să pice de pe fotoliul ei. Privi peste umăr, încercând să ascundă revista.

— Hmm... salut, spuse ea roşie la faţă din cauza încurcăturii. Tocmai frunzăream nişte reviste de artă... după cum ştii, probabil, Clelia e foarte interesată de artă.

Puse revista pe pat.

— Hmm... acum cred că trebuie să plec. Te las să dormi. Bun... La revedere, Brian. La revedere, Clelia.

— Te însoţesc, îi propuse Brian.

— Mulţumesc, dar nu e necesar. Cunosc drumul.

Si părăsi rapid încăperea.

Brian se apropie de pat.

—Dă-mi-le, îi porunci el întinzând mâna. Ciocolatele, preciza el.

Clelia ezită, dar îl ascultă.

— Păstrează revistele, ţi-ar putea fi de folos, chiar dacă riscă să-ţi agraveze boala. Acum trebuie să dormi. Noapte bună, îi spuse el si stinse lumina înainte să părăsească încăperea.

*
* *

—Douăzeci si unu, anunţă Brian etalând cărţile pe patul Cleliei.

— Cum de câstigi mereu? îl întrebă Clelia.

— Am mai mult noroc.

Clelia examină cărţile lui Brian, în speranţa că va descoperi vreo greseală. Timp pierdut însă, fiindcă totul părea în regulă.

— Cred că esti un trisor excepţional dotat.

—Iar tu nu stii să pierzi! Nu fiindcă am câstigat ultimele trei mâini, dar...

— Ultimele patru, îl corectă ea. Fără să uit că de două zile ne faci praf pe mine si pe tata la fiecare partidă...

— Apropo, spuse el despăturind o foaie de hârtie, îmi datorezi o sută doisprezece dolari.

Clelia oftă.

— Stau destul de prost acum la capitolul finanţe.

Aş putea eventual vinde casa, dar nu sunt sigură că tatăl meu ar fi de acord.

Brian nici nu clipi.

— De fapt, mă gândeam că putem face un aranjament. îţi propun un târg, spuse ea cu un aer inocent.

Brian, care nu avea nici o intenţie s-o facă să-şi plătească datoria, simţi că se înmoaie în faţa aerului sugestiv al tinerei femei. Se gândi la un mod agreabil de a o ierta de datorie.

— Sunt un tip rezonabil, spuse el. Care este ideea ta?

—Dacă uiţi de datoria mea, îi spuse Clelia, n-o să povestesc nimic.

— N-o să povesteşti ce? se interesă Brian.

— în privinţa tabletei de ciocolată pe care mi-ai adus-o ieri. Nu sunt sigură că doctorul Johnston ar fi prea mulţumit să afle de asta, răspunse ea pe un ton provocator.

Brian se repezi la ea şi o prinse de încheieturile mâinilor.

— Dar e un adevărat şantaj! Stii cum îi fac să tacă pe şantajişti? glumi el strângând-o şi mai tare.

— Hmm... nu.

Inima Cleliei începu să bată nebuneşte în piept.

— Eu...

Se întrerupse pentru a-i privi chipul. Gura Cleliei nu se afla decât la câţiva centimetri...

— Ei? spuse ea râzând.

Brian cedă tentaţiei, fără a se mai gândi la consecinţele acestui sărut. O simţi mai întâi crispându-se, apoi des- tinzându-se încetul cu încetul.

Clelia, luată pe neasteptate, nu reacţionă imediat, dar apoi se surprinse agăţându-se de el precum înecatul de colacul de salvare.

Buzele lui, puternice si cărnoase, încercară să deschidă gura Cleliei, lăsând astfel cale liberă limbilor lor să se amestece într-o sărutare plină de dorinţă.

Clelia se simţi cuprinsă într-un vârtej de voluptate, capul începu să i se învârtească sub efectul sărutărilor pătimase pe care Brian le răspândea peste tot: pe obraji, pe lobul urechii, pe ceafă si pe pleoape... Gura lui insistentă o căută încă o dată pe cea a tinerei femei.

După câteva clipe, Brian se opri si amândoi rămaseră gâfâind, extrem de tulburaţi.

— Cred că am luat pentru a doua oară varicelă, glumi el ca să-si ascundă emoţia.

Izbucniră amândoi într-un râs copilăresc.

— Se pare că te vindeci destul de repede, o ironiză Brian.

— Graţie ţie, replică ea, savurând mirosul plăcut pe care-l emana acest corp viril, si atingerea mâinii lui pe obraz.

După o scurtă tăcere, continuă:

— Iţi mulţumesc, sopti ea.

— N-am nevoie de recunostinţa ta, răspunse el. Vreau mult mai mult, Clelia.

— Nu ştiu, Brian, murmură ea evitând să-l privească, de teamă că ochii îi vor trăda sentimentele.

în acea clipă se simţea foarte apropiată de el. Totuşi, nu trebuia să uite că aspiraţiile lor profesionale erau în contradicţie, nici să piardă din vedere că propria ei viaţă se găsea aici, lângă aceşti copii şi că trebuia să-şi continue munca pe care o începuse cu atâta succes.

Clelia se simţea mult mai bine şi chiar destul de bine ca să se ducă la creşă. Voia să verifice două sau trei probleme şi să plătească salariile. Prevedea cu uşurinţă care va fi reacţia lui Brian dacă o va vedea făcând asta şi nu-i plăcea ideea să se ferească de el, dar nu putea face altfel decât să-l mintă. El îşi îndeplinise „îndatoririle“ şi amândoi trebuiau acum să se întoarcă la obiceiurile lor, să-şi trăiască propria viaţă. Unde îi dusese această intimitate forţată din timpul bolii ei?

— Stiu că te îndoieşti de relaţia noastră, rosti Brian ca şi cum îi citise gândurile. Dar pentru moment, hai să dăm uitării asta. în această clipă nu mă pot gândi decât la un singur lucru: să te sărut din nou, să te ţin în braţele mele, să te iubesc...

Se întrerupse câteva clipe pentru a o privi cu tandreţe, cu ochii strălucind de dorinţă. Apoi, scutură

din cap.

— Dacă n-ai fi fost bolnavă şi dacă tatăl tău nu s-ar afla la etajul de dedesubt...

Căută în privirea Cleliei o luminiţă care să-i permită să-i ghicească gândurile.

— ... nu sunt sigur că as reusi să mă abţin, încheie el.

—Nu cred că ţi-as cere să faci asta, îi mărturisi ea.

Brian obţinuse în cele din urmă ceea ce voia: un consimţământ. In alte împrejurări, ar fi insistat mai mult până si-ar fi atins scopul, dar cu Clelia nu putea proceda asa. Dacă ar fi forţat-o, ea ar fi regretat mai apoi si el si-ar fi pierdut orice sansă cu ea.

Brian se aseză pe pat.

— As face mai bine să plec, spuse el pe un ton îngrijorat, mai mult pentru sine decât pentru Clelia. Trebuie să dormi, e aproape ora nouă.

Brian o ciupi de obraz.

— Ştim amândoi că nu ţi-ai făcut siesta astăzi, adăugă el zâmbind.

— De acord, rosti Clelia, miscată de gesturile pline de tandreţe ale lui Brian.

— Vin mâine dimineaţă.

— Nu! exclamă ea mai tare decât ar fi vrut.

Ii remarcă aerul uimit si adăugă:

—Vreau să zic... că n-are rost. Ai făcut si asa destule. Ia-ţi o zi de concediu, spuse ea pe un ton care se voia convingător. Oricum o să dorm mai mult

ca sigur până târziu, fiindcă nu m-am odihnit astăzi. E inutil să vii prea devreme, doar ca să-mi pregătesti micul dejun. Asta poate s-o facă si tata.

— Esti sigură?

— Absolut sigură, răspunse ea cu un surâs fermecător. Acum du-te repede acasă şi nu-ţi mai face griji pentru mine, de acord?

Brian dădu din cap cu un aer gânditor.

— De acord, spuse el ridicându-se. Mă duc să stau puţin de vorbă cu tatăl tău înainte de plecare. Tu încearcă să dormi.

— îţi mulţumesc pentru tot, Brian.

El stinse lumina înainte să iasă şi coborî scara.

Clelia nu se putu împiedica să zâmbească. Fusese o joacă de copil... Brian nu bănuise nimic.

Aprinse veioza şi potrivi deşteptătorul. Totul mergea ca pe roate. înainte ca Brian să-şi facă apariţia mâine, va avea destul timp să se ducă până la creşă ca să-şi ia de lucru pentru weekend.

Dar nu reuşea deloc să doarmă, deranjată de amintireaobsedantă a sărutărilor lui Brian. Primul sărut, schimbat în bucătărie fusese o bagatelă cu cele din seara asta. îşi atinse buzele cu degetul întrebându-se dacă Brian le găsise pe gustul lui. Mirosul after-shave-ului său mai plutea încă în aer, readucându-i în minte fiecare amănunt al acestei

seri. Clelia simţea nişte palpitaţii ciudate în pântece gândindu-se la acele momente. Un lucur era sigur: a fi sărutată de Brian Anthony reprezenta o amintire de neuitat.

Capitolul 5

Clelia coborî în vârful picioarelor, ţinându-si într-o mână pantofii si geanta, iar în cealaltă un bileţel pentru tatăl ei, în care-i explica faptul că trebuia să dea o fugă până la cresă dar că va reveni curând. Nu era decât sase si jumătate. Copiii nu soseau înainte de ora sapte. Avea deci tot timpul să-si facă treburile înainte să se umple clasa. Clelia se gândise la toate.

Se îndrepta spre usă când îl zări pe tatăl ei, instalat în fotoliul lui preferat, pe cale să-si bea cafeaua de dimineaţă. El îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Deja în picioare? îl întrebă ea uimită.

De obicei el nu se trezea înainte de ora opt.

El puse jos ceasca.

— Tocmai mă pregăteam să-ţi spun acelasi lucru. Dar tu ce faci? o întrebă el cu aceeasi voce severă pe care o folosea pe când Clelia era doar o copilă.

— Plec puţin la lucru, spuse ea, pe hotărâtă să-i ţină piept.

— în picioarele goale?

— Nu voiam să te trezesc, îi explică ea încălţându-se.

Nu se putu împiedica să privească spre cafea cu un aer pofticios.

—Acestea fiind zise, aş bea o ceaşcă de cafea înainte de
plecare, adăugă ea îndreptându-se spre bucătărie.

— Nu te deranja, spuse tatăl ei. Brian! Poţi să aduci o cafea şi pentru Clelia?

— Sosesc! răspunse o voce din bucătărie.

După câteva clipe, Brian apăru cu două ceşti aburinde, având întipărit pe faţă un zâmbet până la urechi.

— O vrei cu lapte şi zahăr, dacă îmi amintesc bine?

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea luându-i din mână ceaşca pe care i-o oferea.

— Ce frumoasă eşti în dimineaţa asta, spuse el ignorându-i întrebarea. După câte văd, ai o pijama nouă.

— Stii prea bine că nu e o pijama! Mă duc la muncă!

— Ah, da? Eşti sigură că merită?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, rişti să faci o recădere, să fii din nou plină de bube, fără a mai vorbi de pericolul la care îi expui pe copii... Mă dezamăgeşti, Clelia. Mă faci să cred că eşti complet iresponsabilă.

— O clipă! exclamă ea. N-am nici cea mai mică intenţie să mă apropii de copii. O să intru pe uşa de serviciu, ca să iau câtea dosare şi să semnez cecurile. Pe urmă plec. Si, în fond, asta nu te priveşte.

— Trebuie să recunosc că esti o artistă fără pereche. Toată povestea ta era gata să meargă...

voiai chipurile să mă menajezi să nu vin atât de devreme ca să-ţi pregătesc micul dejun...

— M-am săturat de ouăle tale care nu erau fierte atât cât trebuie!

— Nu te-ai plâns niciodată, replică Brian.

— Nu, dar le aruncam în W.C.

— Şi aseară ai jucat teatru... si în alte privinţe?

— Dar tu? De ce ai procedat asa?

— Dar ce-aţi făcut? îl întrebă Vernon pe Brian.

— Am sărutat-o.

— Sunt încântat. Speram că vă veţi înţelege în cele din urmă, remarcă Vernon.

—Cred că ar trebui să-ţi luăm temperatura, Clelia, sugeră Brian.

Se duse să caute termometrul si i-l întinse Cleliei, care consimţi să-l bage în gură. Aruncă o privire furioasă spre Brian care se uita la ceas.

— Ai fost gata să mă păcălesti aseară. Povestea că vrei să te culci devreme a fost impresionantă, o ironiză tânărul. Dar sincer vorbind, ar trebui să-ţi fie rusine! Părinţii tăi nu te-au învăţat să nu minţi?

— Am încercat, comentă cu tristeţe Vernon.

Clelia îsi încrucisă furioasă braţele. Nu numai că Brian
o împiedica să facă ceea ce voia, dar îsi făcuse si un aliat din tatăl ei!

După câteva minute, Clelia scoase termometrul şi-l privi sub lampă.

—Văd... treizeci şi nouă! exclamă ea. Imposibil, nici măcar nu mi-e cald!

— Nu pari în apele tale, remarcă Vernon. Lasă-mă să-ţi ating fruntea. Frige! exclamă el.

— Stii ce înseamnă asta, nu-i aşa? întrebă Brian. Febră... Eşti încă bolnavă. Prea bolnavă ca să te duci la lucru, Clelia. Hai, recunoaşte!

Clelia oftă slab.

— Bine, ai dreptate, recunoscu ea îndreptându-se încet spre scară. Nu ştiu ce m-a apucat. Parcă mă simţeam vinovată că zac aşa în pat fără să fac nimic. O să-i telefonez Myrei să-mi aducă aici carnetul de cecuri.

— Bună idee, o aprobă Vernon.

—Mă duc să mă odihnesc puţin, spuse ea urcând treptele.

Vernon şi Brian schimbară o privire dar nu suflară nici un cuvânt înainte să se audă închizându-se uşa Cleliei. Vernon pufni în râs.

— Te felicit. Nu s-a prins.

Brian băgă în buzunar termometrul trucat.

—Nu-mi mulţumi. îi datorăm totul lui Johnny Duval care mi-a dat acest fals termometru. întotdeauna e plin de idei Johnny ăsta.

Vernon îl privi ştrengăreşte.

— E adevărat că ai sărutat-o?

Chipul lui Brian se lumină.

— Da.

— Şi?

— Şi mi-ar plăcea s-o mai fac.

Ochii lui Vernon scânteiară.

— Asta mă gândeam si eu... că nu esti tocmai prost.

*
* *

Când Brian intră în camera Cleliei cu o tavă, o găsi privind la televizor.

—M-am gândit că o schimbare de meniu ţi-ar face plăcere, o anunţă el punând tava pe genunchii bolnavei. Ţi-am pregătit...

Clelia îi aruncă o privire distrată.

— Sst! făcu ea. Azi Marion o să dezvăluie cine e tatăl copilului.

— Potim?!

Brian aruncă o privire spre televizor, apoi privirea lui se îndreptă spre Clelia. Era încântătoare asa, îmbrăcată în niste pantaloni albi si un tricou cu dungi albastre. Simţi că
i se usucă gâtul când îsi dădu seama că nu purta nimic pe dedesubt... Nu mai încercase o asemenea senzaţie din adolescenţă. Era foarte emoţionat.

— E un serial, îi explică ea.

Brian se simţi usurat că ea era prea captivată de ecran pentru a-i observa tulburarea.

—Am început să mă uit la el acum câteva zile, continuă ea. Şi astept de mult acest moment.

Dar de ce nu-si pusese oare sutien? Făcuse asta

intenţionat? Era o provocare la adresa lui?

— Care e eroul? întrebă el încercând să pară dezinvolt.

In seara asta o să fugă o oră si pe urmă o să iacă un dus rece.

— Mustăciosul. Brunetul se numeste Christian. Marion are o legătură cu el.

— Şi atunci Christian e tatăl?

Nu era momentul să vorbească despre bebelusi si legături amoroase!

—Ăsta e misterul, sopti ea. Marion e măritată cu Michael.

— Şi cum poate sti cine e tatăl?

— Sst!

Nemiscată, Clelia ascultă în timp ce, pe ecran, femeia anunţa:

— Copilul ăsta e fiul lui... Bochko.

— Bochko! exclamă Clelia.

— Cine e Bochko? se interesă Brian.

Vernon bătu la usă.

— Pot să intru?

— Iar ai urcat scara! îl certă Clelia.

— Voiam să văd dacă te simţi mai bine.

— Dar cine e Bochko ăsta? insistă Brian.

— Care Bochko? se minună Vernon.

—Bochko nu e altul decât cumnatul lui Marion, îl informă Clelia muscând distrată dintr-o bucată de pâine.

— Dar Marion cine e? nu se lăsă Vernon.

Brian ştiu să-i dea răspunsul:

— Marion este soţia lui Michael, dar a avut o legătură cu un tip pe nume Christian. De fapt însă, se culcase şi cu cumnatul ei, Bochko.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, îi spuse Vernon cu reproş fiicei sale. E o prietenă de-a ta?

— Nu, răspunse Clelia cu gura plină.

— E o artistă, îl lămuri Brian în locul ei.

— O artistă? Aha, asta explică totul. Artistele sunt în general femei uşoare.

îi aruncă o privire fiicei lui.

— Sper că nu te întâlneşti prea des cu ea, adăugă el.

Brian şi Clelia se uitară uimiţi la el.

— Dar e un serial! exclamară amândoi într-un glas.

Vernon privi spre ecranul televizorului.

— De ce nu mi-aţi spus mai devreme?

Clătină din cap şi părăsi încăperea.

— Mă duc s-o ajut pe Anne Joubert, îi anunţă el. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt în podul ei.

Brian şi Clelia continuară să privească serialul, dar gândurile lui Brian vagabondau. Viaţa lui era complet dată peste cap de trei zile de când o întâlnise pe Clelia...

—Faci progrese, spuse Clelia arătând spre tavă. Nu bănuiam că ai asemenea talente culinare. Mă

răsfeţi. Dar în prezent mă simt dstul de bine ca să-mi pregătesc singură de mâncare.

Brian luă tava şi-i întinse medicamentele.

— Acum o să-ţi faci siesta, da?

— Nu mă simt deloc obosită. Lasă-mă să-ţi pun o întrebare: cum faci de poţi veni în fiecare zi? N-ai nimic de făcut la serviciu?

El ridică din umeri si se duse la fereastră.

— Mi-am luat câteva zile de concediu.

Străzile erau pustii: era prea cald ca să iesi undeva.

— Brian, n-ar fi trebuit să faci asta!

Clelia se simţi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie.

Brian se întoarse cu faţa spre ea.

— Am dreptul la patru săptămâni de concediu pe an, îi replică el. M-am decis să-mi iau câteva zile si nu văd nimic rău în asta.

— Nu, dar regret că ţi le petreci astfel, în compania unei bolnave capricioase...

— N-ai de ce regreta, o întrerupse el.

—Iţi mulţumesc pentru amabilitatea ta. Lucrezi de mult la firma respectivă?

—De când am terminat universitatea, adică de doisprezece ani.

—Şi n-ai avut niciodată chef să-ţi schimbi locul de muncă?

—Am avut de mai multe ori ocazia. Firmele con-

curente mi-au făcut propuneri în acest sens. Dar la ce bun să plec? Am o muncă plăcută si sunt bine plătit. Ce să cer în plus? Sper ca, în curând, să obţin o promovare importantă.

Clelia îl privea cu atenţie în timp ce vorbea. Doar în câteva zile se ataşase mult de el. Dacă o iritaseră câteodată manierele lui, ajunsese acum să dorească să-l audă spunându-i „Mănâncă!“ sau „Dormi!“.

în mod obişnuit, ea era cea care juca acel rol cu copiii de la creşă şi chiar cu tatăl ei. Era foarte plăcut să fie la rândul ei răsfăţată.

—Si care sunt şansele tale de a obţine această promovare?

— Cunosc firma ca pe propriile mele buzunare, fiindcă sunt unul din cei mai vechi angajaţi. Si obţin tot ce vreau. Am rezultate excepţionale. Firma asta reprezintă toată viaţa mea.

— Si familia ta?

Brian se întoarse brusc şi ea îl văzu crispându-se.

— Nu vreau să fiu indiscretă, spuse ea cu blândeţe.

— Am un unchi şi o mătuşă în Kentucky. Si câţiva veri răspândiţi în restul Statelor Unite, adăugă el întorcându-se. E aproape totul.

Clelia îşi dădu brusc seama că ştia foarte puţine lucruri despre el. Si i-ar fi plăcut să afle mai mult. Unde locuiau părinţii lui? De ce nu putea rămâne mai mult timp într-un loc? De ce alesese acest serviciu

care necesita atâtea deplasări?

îşi punea aceeaşi întrebare de câte ori vedea în fundul ochilor lui acea luminiţă misterioasă: de ce anume încerca el să fugă? îşi făcea griji pentru el din ce în ce mai mult, deşi n-ar fi vrut. Dar sentimentele ei erau mai puternice decât ea.

—Cred că tatăl tău are o slăbiciune pentru vecină, spuse pe neasteptate Brian.

— Pentru doamna Joubert?

Clelia izbucni în râs.

— Te înseli, Brian. Sunt doar vechi amici. Ea si soţul ei erau prieteni apropiaţi cu părinţii mei înainte să moară Philippe Joubert si mama mea. Au murit doar la un an diferenţă unul de celălalt. Acest lucru i-a apropiat pe Vernon si doamna Joubert. De exemplu, evocă trecutul povestindu-si rând pe rând amintirile. La urma urmei au saptezeci de ani. Ce-ar putea face altceva decât să stea la taifas?

— Ceea ce fac două persoane de treizeci de ani, răspunse Brian. Dar puţin mai încet...

Isi plecă puţin capul într-o parte si ochii lui începură să strălucească ciudat.

— Şi mai încet poate fi chiar mai plăcut, adăugă el.

Imaginaţia Cleliei o luă razna când înţelese sensul acestor vorbe.

In mod sigur Brian era un bărbat foarte priceput în dragoste, stiind să-si satisfacă pe deplin partenera.

Gândul ăsta o făcu să se înfioare. Sărutările lui Brian o ameţiseră... Ce senzaţie ar încerca făcând dragoste cu el?

Privirile lor se încrucisară si scânteia din ochii lui Brian o puse pe gânduri. Ce exprima ea? Pasiune, dorinţă?

El se apropie de ea, ca pentru a-i răspunde, si se aseză. Ii luă apoi mâna si-si lipi apăsat buzele de ea.

Clelia nu îndrăzni să se mişte, fiorii plecând de la braţ spre ceafă în valuri voluptuoase.

— Clelia, şopti el. Dacă ai avea idee de ceea ce simt privindu-te, inspirând parfumul tău delicat sau atingân- du-ţi pielea. De ce faci un asemenea efect asupra mea?

Clelia simţi că inima ei va face explozie. Brian îi pusese o întrebare la care ea nu putea da nici un răspuns. De ce nu-şi lua privirea de la ea, privirea asta atât de drăgăstoasă...?

— N-am dorit niciodată o femeie aşa cum te doresc pe tine, îi mărturisi el.

La aceste cuvinte, Clelia simţi că-i fuge pământul de sub picioare. O dorea!

Dar încercă să-şi păstreze calmul. Da, o dorea, dar cum? Ar fi de ajuns să-i cedeze o singură dată pentru ca ea să se îndrăgostească... O cuprinse teama.

Clelia îşi trase mâna, dar continuă să simtă buzele lui Brian pe pielea ei.

Brian luă acest gest ca pe o palmă. De ce se supărase Clelia? Mersese prea departe?

Se ridică şi-şi băgă mâinile în buzunar ca să n-o mai poată atinge. Dacă ar mai fi atins-o o dată, nu s-ar mai fi putut abţine.

— îmi închipui că luni o să te duci la lucru, schimbă el brusc subiectul.

— Exact, afirmă ea. Am atâta de recuperat!

De ce-i tremura vocea?

— Myra va trece azi pe aici ca să semnez câteva cecuri.

— Fă-mi o plăcere, o rugă el cu o voce răgusită. Ia-o mai domol câteva zile. Nu mi-ar plăcea să cazi din nou la pat.

— Şi să stric tot ce-ai făcut? As fi o ingrată... Nu-ţi face griji, îl asigură ea. O să fiu cuminte.

Ce greu îi era să facă pe nepăsătoarea sub această privire pătrunzătoare.

— N-am fost o bolnavă ascultătoare, recunoscu ea.

— Nu mă face să spun totul, replică el râzând.

Brian dorea cu orice preţ să reducă tensiunea care se instalase între ei, să facă să se simtă în largul lor.

— Luni plec cu avionul, o anunţă el pe neasteptate.

— Ah, da? Şi unde te duci?

— In Idaho, apoi în Nebraska.

Clelia se simţi descurajată. Toate aceste locuri îi păreau atât de îndepărtate! Şi Brian îi lipsea deja.

— Şi când te întorci?

— Vineri seara.

De ce această umbră în ochii Cleliei? Era tristă că-l vede plecând?

— Acum trebuie să mă duc să mă pregătesc de plecare, îi spuse el. Dar înainte de asta, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Mai întâi, Vince-neghiobul a telefonat aseară, îi spuse el cu un aer încurcat.

— De ce nu mi-aţi spus mai devreme?

— Fiindcă dormeai.

Brian lăsă să treacă o clipă, apoi oftă.

— Mint, recunoscu el. Ca să-ţi mărturisesc totul, nu ştiu de ce ţi-am ascuns asta.

Clelia reflectă câteva clipe. Ar fi trebuit să se simtă iritată de comportarea lui, dar nu era.

— Si cealaltă mărturisire?

— Doar atât: contrar a ceea ce crezi tu, tot ce am făcut în aceste ultime zile, am făcut pentru tine, şi nu din prietenie pentru tatăl tău.

— Dar de ce?

— Fiindcă nu-mi eşti indiferentă... Cum te poţi îndoi de asta după tot ce s-a petrecut aseară şi azi?

— Nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Ai putea zice, de exemlu, că e reciproc.

Clelia putea dar nu voia. Nu era pregătită să-şi dezvăluie sentimentele, conştientă că asta n-ar duce

nicăieri.

Se forţă să rezume ceea ce simţea.

— Nu ţi-am ascuns niciodată că te găsesc seducător. Probabil că nu sunt singura. Dar acum, că te cunosc ceva mai bine, îmi dau seama că nu eşti donjuanul pe care-l credeam. Eşti una din persoanele cele mai...

— Clelia, o întrerupse el, simt că va urma un refuz. N-are rost să mă iei cu binişorul, cere-mi pur şi simplu să abandonez şi o să mă execut.

„Dacă reuşesc!“ gândi el.

Nu asta fusese prima intenţie a Cleliei, dar fiindcă el îi propusese asta, trebuia să profite de ocazie. Dacă nu se îndepărta acum de el, se va îndrăgosti în mod sigur. Şi trebuia să evite asta cu orice preţ...

— Suntem extrem de diferiţi, Brian. Prea diferiţi, chiar.

— Şi este chiar asa o mare nenorocire?

— Da, dacă asta priveste viitorul.

Clelia închise ochii. Se părea că va fi mai dificil decât crezuse.

—Imi cunosti trecutul: mutări neîncetate din oras în oras, din scoală în scoală. Urăsc viaţa asta, Brian. Şi mama mea simţea la fel. Dar ea îl iubea pe tatăl meu si l-ar fi urmat si la Polul Nord, dacă el i-ar fi cerut-o. Nu-i păsa de consecinţe. Mama mea nu era o femeie rezistentă. A pierdut doi copii din cauza blestematelor astea de mutări. Pe vremuri

dispreţuiam profesia tatălui meu, dar acum îmi dau seama cât de mult însemna pentru el.

— Câteodată nu ai de ales, remarcă Brian cu blândeţe. Fiecare meserie are câte un defect.

— Ştiu asta. Dar nu e usor de acceptat când esti copil.

Clelia reflectă o clipă.

— Imi amintesc că o dată, când aveam sase ani, mama mi-a promis o petrecere de ziua mea. Pregătise un tort si împodobise toată casa. Ei bine, n-a venit nici măcar un singur copil. Cea mai mare parte a asa-zisilor mei „prieteni“ abia îmi stiau numele.

— îngrozitor, remarcă Brian cu tandreţe.

— La balul de sfârsit de an, când împlinisem sai-sprezece ani, bineînţeles că nu cunosteam pe nimeni care să mă însoţească. Atunci am minţit-o pe mama mea.

Clelia se înroşi, jenată să-i facă asemenea confidenţe umilitoare, dar trebuia ca Brian să înţeleagă totul, aşa că se forţă să continue:

— Era fericită la gândul că voi fi înconjurată de prieteni. Mi-a cumpărat cea mai frumoasă rochie. Apoi, în seara respectivă, m-am prefăcut bolnavă. Nu puteam să-i mărturisesc adevărul... că nimeni nu mă invitase.

— îmi vine greu să cred, spuse Brian. Eşti atât de frumoasă!

Clelia se înroşi, flatată de complimentul lui.

— A fost numai vina mea, protestă ea. Am învăţat de foarte de tânără că e mai bine să nu-ţi faci prieteni dacă trebuie să-i părăseşti curând. Dar, într-o bună zi, tata s-a pensionat. Au cumpărat casa asta. Eram atât de fericită că voi avea în sfârşit un cămin... Am plecat să-mi termin studiile, cu inima liniştită. Mi-am făcut o mulţime de prieteni, fiindcă ştiam că n-o să mai fiu nevoită să mă mut.

— Si te-ai întors aici după terminarea facultăţii?

— Da, apoi am găsit o slujbă şi un apartament. Economiseam ca să pot deschide într-o zi o creşă. Când mama a murit, am venit să locuiesc împreună cu tata.

— Probabil că ţi-a fost greu.

— Da, a fost. La început, era complet dat peste cap. Chiar cred că se scrântise puţin, spuse ea râzând. Frecventa barurile pentru celibatari, închipuieşte-ţi, în compania unor prieteni de vârsta lui. Pe urmă s-a liniştit.

— Şi atunci ai deschis cresa?

— Da. Am închiriat o casă veche pe care am pus-o la punct împreună cu tata. Şi acum sunt foarte fericită de viaţa pe care o duc. Am jurat că n-o să mai trăiesc niciodată ca mai înainte, să rătăcesc din loc în loc. Iar copiii mei nu vor avea niciodată soarta mea.

Clelia surâse cu tristeţe.

— Iartă-mă, Brian. N-aveam intenţia să vorbesc

atât de mult.

— Sunt miscat că ai avut atâta încredere în mine, ca să-mi vorbesti astfel, îi răspunse Brian. Dar stiam deja multe despre tine.

— Probabil că ţi-a povestit tata...

— Nu, am aflat dintr-o carte.

Şi arătă cu degetul spre etajera unde se găsea o carte îmbrăcată în coperţi albastre: carnetul pe care-l ţinea mama ei.

— Doar nu l-ai citit? îl întrebă nelinistită Clelia.

Brian nu se putu împiedica să pufnească în râs.

— Ce crezi că făceam în timp ce tu dormeai?

O văzu că se înroseste, jenată si încurcată.

— Te rog să mă ierţi, îi spuse el. Ar fi trebuit să-ţi cer permisiunea. Dar voiam să te cunosc mai bine, să stiu ce fel de copil ai fost, s-o descopăr pe mama ta prin intermediul observaţiilor făcute.

Se opri o clipă si Clelia văzu întipărindu-se pe chipul lui un sentiment de vinovăţie.

— Nu e singurul lucru pe care l-am citit, continuă el. într-o altă zi, căutând un roman bun, am dat peste un caiet verde, pe etajera din...

— Brian! Spune-mi că nu-i adevărat!

Ar fi vrut să intre în pământ de ruşine. Deci citise şi ultimele nuvele pe care le scrisese.

— Este o carte pentru copii, nu-i aşa? o întrebă el.

Clelia îndrăzni în sfârşit să-l privească şi se miră

că nu
găsi nici o urmă de ironie sau răutate.

— De fapt, sunt mai multe povestiri. Dar, din păcate, eu nu sunt scriitoare şi...

— Ba scrii foarte bine, protestă Brian. Mi-a făcut multă plăcere să le citesc.

— Le-ai citit pe toate?

—O dată ce m-am apucat, nu m-am mai putut opri, afirmă el. Dar cum de ţi-a dat prin cap să le scrii? Se deosebesc atât de mult de literatura pentru copii...

—Stiu. Sunt realiste. îmi place să tratez despre problemele cu care se poate întâlni un copil: divorţul, moartea, cum să se obişnuiască să trăiască într-un nou loc şi aşa mai departe.

— Este o modalitate de a ajuta copiii să se protejeze, nu-i aşa?

— Acesta a fost scopul meu, îi răspunse ea. Lucrez de mult timp cu ei şi i-am ajutat mai mult de o dată să traverseze perioade dificile. Nu se cunoaşte îndeajuns faptul că, în clipele grele, copiii suferă la fel de mult ca şi adulţii.

— Dar cum s-ar putea şti asta?

—Este adevărat că ei nu reuşesc întotdeauna să-şi exprime necazurile. Si asta se traduce adeseori prin capricii, neascultare, distrugerea jucăriilor sau furii incon- trolabile. Am vrut să scriu despre acest subiect într-un limbaj care să le fie accesibil.

— Atunci de ce poveştile tale zac pe etajeră?

Clelia ridică din umeri.

— Nu sunt sigură că este genul de carte pe care părinţii o cumpără pentru copiii lor.

— Trebuie să încerci! afirmă Brian. Eu cred că trecutul influenţează în mod deosebit viitorul. Si eu am un trecut, Clelia. Nu mă gândesc prea des la el, dar mă ajută să merg înainte. Lui îi datorez ambiţia mea şi reuşita mea profesională şi, graţie lui, nu-mi pasă de faptul că mă mut din loc în loc sau de tot ceea ce trebuie să fac pentru a obţine promovarea.

— Sper că o să reuşeşti, Brian. Si sper totodată că vei reuşi să te opreşti.

— Ce vrei să spui cu asta?

—Doar că eu cunosc o groază de bărbaţi care nu sunt nici directori de firmă, nici bogaţi şi care totuşi trăiesc fericiţi.

—Ce gen de persoană e Vince... al tău? întrebă cu inocenţă Brian.

Dar îşi reproş' imediat că abordase un subiect atât de delicat.

Clelia fu surprinsă de întrebare.

— Cum să zic? El e... hm... legat de tot ce-l înconjoară, satisfăcut de ideea că-şi va petrece restul zilelor în acelaşi loc.

Descriindu-l pe Vince lui Brian, Clelia îşi dădu seama, parcă pentru prima oară, de personalitatea lui ştearsă şi plictisitoare. Pe lângă Brian părea

superficial şi nesemnificativ. Niciodată o sărutare a lui Vince nu trezise în ea atâta emoţie ca o singură privire a bărbatului care se găsea lângă ea.

Brian o văzu că priveşe în gol şi se înşelă asupra sensului acestei îndepărtări, sigur că ea se gândeşte la Vince. Simţi că o mie de ace îi înţeapă inima.

— Trebuie să plec, şopti el, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Clelia nu ştia cum să reacţioneze. Toată fiinţa ei striga: „Sărută-mă! Ia-mă în braţe!“ Dar se mulţumi să rostească liniştită:

— Drum bun.

El se pregătea să părăsească încăperea, când se opri în prag şi se întoarse.

— Clelia...

Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

— Nu mă uita, spuse el în cele din urmă. Să nu uităm această săptămână petrecută împreună. Tatăl tău şi cu tine contaţi foarte mult pentru mine. Graţie vouă, am regăsit puţin din ceea ce se cheamă viaţă de familie.

După aceste cuvinte părăsi încăperea.

*
* *

Clelia rămase mult timp lungită în pat după plecarea lui Brian, fixând distrată tavanul. Deja îi lipsea. Şi când se gândea că nu o sărutase pentru o ultimă oară înainte de plecare...

Viaţa ei semăna cu cea pe care si-o dorise

întotdeauna. Fiindcă avea totul: o meserie care-i plăcea, un cămin primitor în care revenea în toate serile si un tată iubitor al cărui singur defect era că refuza să îmbătrânească. Da, realizase ceea ce-si dorise. Isi construise cu grijă viaţa, ca pe un castel de nisip. Iar Brian Anthony se năpustise asupra acestei construcţii fragile, asemenea unui val furios al oceanului.

Capitolul 6

Brian simţi cum îl cuprinde somnul. Nu încercă să se lupte cu el şi un vis îi apăru cu claritate. Era o mină de cărbune. El se găsea în fundul unui puţ şi voia să iasă la suprafaţă, dar ceva îl împiedica. Ceea ce-l aştepta acolo jos îl speria: cadavrele a opt bărbaţi, dintre care unul al tatălui său şi altul al fratelui său în vârstă de şaptesprezece ani. Coşmarul se va desfăşura altfel de data asta? O să-i găsească în viaţă? Reuşiseră să supravieţuiască două zile fără oxigen?

în ciuda plânsetelor şi protestelor mamei sale, Brian, care la urma urmei nu avea decât cincisprezece ani, se alăturase minerilor care încercau să-i salveze pe tovarăşii lor îngropaţi de vii. îşi cunoştea propriile forţe şi ştia să se facă folositor. îşi petrecuse mai mult de patruzeci şi opt de ore săpând alături de ceilalţi, oprindu-se din timp în timp să bea un pahar de apă sau să mănânce un sandviş. Un munte de pietre se ridica între salvatori si cei dispăruţi. Nu se putea folosi dinamita fără să se pună în pericol viaţa unora sau a celorlalţi. Brian părea gata să moară pentru acei oameni, gata să-si piardă mâinile ca să-i elibereze.

Bărbaţii săpau continuu, tăcuţi, uitând de oboseală. Dar timpul trecea si cu fiecare secundă, speranţa lor pierea puţin câte puţin. Când ridicară în sfârsit ultimul bloc de piatră, minerii descoperiră

trupurile a opt oameni care asteptaseră în zadar un ajutor.

Brian crezu că descoperă o lumină de speranţă în privirea fixă a tatălui său, o privire pe care n-o va uita nicidoată. Tatăl lui! Şi fratele lui, prea tânăr pentru a fi astfel smuls vieţii... Minerii îl îndepărtară cu forţa de trupul fratelui lui, peste care se prăbusise, hohotind de durere si furie împotriva nedreptăţii si cruzimii unei asemenea morţi.

Brusc, tunelul păru că se închide deasupra lui Brian si aerul începu să-i lipsească. Trebuia cu orice preţ să iasă de aici, înainte să piară si el. Apoi fugise până acasă, orbit de soare, fără să se oprească. Văzându-l că soseste într-o asemenea stare, mama lui înţelesese imediat. Căzuse la pământ, urlând de disperare, cu corpul zguduit de hohote de plâns. Brian o ridicase în braţe si intrase cu ea în casă.

*
* *

Brian se trezi tresărind, luptând împotriva întunericului, temându-se că se află din nou în tunel. O imensă uşurare îl cuprinse când îşi dădu seama că este teafăr şi se află într-un hotel din Iowa.

Se ridică şi se duse în baie, unde se stropi cu apă rece.

Apoi îşi scoase din valiză pachetul de ţigări pe care-l cumpărase special pentru astfel de situaţii. Fumul îl făcea să tuşească, capul începea să-l doară dar această stare de indispoziţie îl făcea să uite

imaginile traumatizante şi să-şi regăsească echilibrul.

Coşmarul nu-l mai chinuise de multe luni. Totuşi, faptul că-i vorbise Cleliei despre el, îl zdruncinase. Se aşeză pe marginea patului, trase fumul adânc în piept şi încercă să se convingă că nu va rămâne închis în cameră. Din acea zi fatidică, Brian suferea de claustrofobie cronică. în clasă, după dramă, nu reuşea să se mai concentreze, împins de o imperioasă nevoie de a ieşi la aer. De mai multe ori părăsise clasa în grabă, spre uimirea generală.

—E un lucru firesc, îi spusese directoarea şcolii, să reacţionezi astfel după un asemenea traumatism psihic. Toate eforturile pe care le-ai făcut după accident ca s-o ajuţi pe mama ta şi să nu-ţi arăţi în nici un fel durerea, se manifestă în acest mod. Nu trebuie să-ţi mai ascunzi sentimentele. Să nu-ţi fie frică să plângi! Nu mai fugi! Acceptă suferinţa, fiindcă e cel mai bun mijloc s-o învingi...

Brian îi urmase sfaturile. Pentru prima oară de la accident, vorbise cu mama lui despre dispariţia tatălui si fratelui său. Plânseseră împreună, ceea ce însemnase pentru Brian o adevărată eliberare. Nu se mai lupta acum cu amintirile, nu mai fugea de ele. Invăţase să-si stăpânească emoţiile.

Mama lui fusese angajată chelneriţă si Brian scafandru. Astfel îsi câstigau banii necesari traiului.

După un timp, Brian obţinuse o bursă ca să-si continue studiile superioare la o universitate aflată la

două sute de kilometri de casa lor. Isi făcuseră bagajele.

Mama lui fusese în culmea fericirii în ziua când Brian îsi luase în mod strălucit licenţa. La o lună după aceea, i se propusese o slujbă. Biata femeie privise cu gura căscată plicul care conţinea prima lui leafă.

—Tatăl tău ar fi mândru de tine, îi spusese ea cu lacrimi în ochi.

După câteva luni murise si ea, lăsându-l singur pe lume.

Brian strivi ţigara în scrumieră şi se întinse din nou în pat. Nu se mai întorsese de atunci în oraşul copilăriei lui şi nici nu revăzuse cavoul familiei.

Se gândise de multe ori la asta, dar la ce bun să revină în trecut? Asta n-ar face decât să-i reînvine durerea, să redeschidă o plagă pe care o pansase cu atâta grijă.

Totuşi, coşmarul revenea din timp în timp, în special când se aştepta mai puţin. Si asta îl făcea să meargă înainte. Il ajuta să accepte sacrificiile muncii sale. Dacă eşua, s-ar găsi în aceeaşi situaţie ca verii lui: închis în mină, într-un tunel de piatră, întreaga zi. Era un risc pe care refuza să şi-l asume.

Nici măcar pentru Clelia.

* *

—Nu înţeleg, mormăi Vernon punând receptorul în furcă. Am lăsat trei mesaje pe robotul lui Brian şi el nu m-a sunat.

Clelia îi aruncă o privire peste umăr.

— Poate că nu s-a întors din călătorie? spuse ea cu un aer nonşalant aranjând farfuriile în suportul de vase.

Dar în sinea ei, era furioasă foc. Stia că Brian se întorsese, fiindcă trecuse de două ori prin faţa casei lui şi-i văzuse maşina.

—Nu trebuia să fie plecat decât o săptămână, insistă Vernon privindu-si bănuitor fiica. Ce i-ai zis? L-ai jignit?

Clelia se întoarse brusc, pentru a-l putea privi drept în ochi.

—N-am făcut nimic! se justifică ea. Eram în termeni foarte buni când a plecat. Nu din vina mea nu-ţi telefonează.

Inghiţindu-si furia, sterse cu un gest repezit masa din bucătărie si începu să aranjeze ceva în bufet.

„Totusi, gândi ea, Brian s-a întors. Fuge de noi, ăsta e adevărul“.

— Probabil că există un motiv, spuse ea ca să-si linistească tatăl.

„Probabil o viaţă mondenă foarte încărcată, gândi ea cu o urmă de gelozie. Are în mod sigur o droaie de admiratoare pe urmele lui. Ingratul!“.

—De ce nu te duci s-o vezi pe doamna Joubert? îi sugeră ea. Te rugase s-o ajuţi să fixeze etajera în baie.

— Ah, da, e adevărat, s-a făcut deja opt. Mă duc.

Poate că o să întârzii, fiindcă e un film cu John Wayne la televizor în seara asta. Să nu mă aştepţi.

— Bine, tăticule. Noapte bună.

Clelia continuă să facă ordine prin bucătărie, simţindu-si inima nespus de grea. Tatăl ei îi spusese să nu-l astepte... Nu se inversaseră oare rolurile? Mai degrabă ea, o tânără cu un oarecare farmec, trebuia să pronunţe acele cuvinte!

Intră în baie şi se spălă, cu gândul la o nouă povestire pe care avea de gând s-o scrie.

Pe urmă, urcă în camera ei ca să se pună pe lucru şi privirea i se opri pe televizorul adus de Brian.

— Ar putea măcar să vină să şi-l ia, spuse ea cu voce tare.

Nu voia să aibă nici o amintire de la el şi cu atât mai puţin în dormitor. Ar fi putut să-l arunce pe fereastră sau, mai bine, să-l aşeze în poarta casei lui Brian Anthony, ca să scape pentru totdeauna şi de televizor şi de stăpânul lui. Cu puţin noroc, n-ar da nas în nas cu el...

Luă televizorul în braţe.

— Nu-i prea greu, şopti ea.

Peste trei minute îl pusese deja în portbagajul maşinii sale.

Ajungând la Brian, constată că maşina lui era parcată în faţa casei. Luminile din salon erau aprinse.

—Numai de nu m-ar vedea, bombăni ea înainte să deschidă portiera.

„Probabil că e într-o companie plăcută“ gândi ea ajungând pe verandă. In momentul în care punea jos televizorul, uşa se deschise.

—Ce surpriză plăcută! spuse el cu sinceritae când o văzu.

— Pentru tine poate, dar nu şi pentru mine, replică ea. Uite, ţine-ţi televizorul.

Apoi îi întoarse spatele. Doamne, ce frumos era! Se simţi cuprinsă de un val de disperare care-i tăie răsuflarea.

— Unde pleci? strigă Brian.

— Să aduc suportul! îi răspunse ea. Doar nu credeai că n-o să ţi-l înapoiez!

Brian nu se putu împiedica să se amuze de spectacolul oferit de Clelia. Era supărată, furioasă chiar, dar atât de caraghioasă!

Tânăra reveni peste câteva clipe, cu suportul metalic în mână.

—Uite-l. Si călătorie sprâncenată la toţi! spuse ea aruncând obiectul pe verandă.

Brian se feri ca să nu fie lovit si suportul căzu pe dalele de piatră. Una din rotiţe se desprinse si se rostogoli până sub un tufis.

Clelia porni în căutarea ei, mergând în patru labe.

In acest timp, Brian privea tabloul, amuzat.

— Brian! strigă ea, zărindu-l. Nu mă poţi ajuta puţin, decât să stai acolo ca o statuie?

— N-o să mă baţi? o întrebă el cu un ton ironic.

Clelia îi întoarse spatele în chip de răspuns si continuă să
caute frenetic printre tufe. In cele din urmă găsi rotiţa si se ridică.

— Uite-o! spuse ea. Esti satisfăcut?

Brian o luă de braţ si o trase cu violenţă spre sine.

— Deloc, îi răspunse el.

O sărută cu lăcomie, în ciuda eforturilor Cleliei care încerca să-l respingă.

„O să vadă el ce înseamnă să flirtezi cu un bloc de gheaţă“, îşi spuse ea crispându-se. N-o să cedeze ea atât de uşor în faţa farmecului lui!

Dar simţea deja că puterile o lasă şi gura i se deschise de la sine.

Mâinile lui Brian îi mângâiau spatele, răsuflarea lui era proaspătă, trupul lui puternic se lipise de ea şi mirosea atât de bine... încât, după câteva clipe, Clelia abandonă orice rezistenţă, răspunzând cu patimă chemării lui.

Fără să înceteze s-o sărute, Brian deschise uşa cu o mână şi o conduse pe Clelia spre interior.

Ea se agăţă de el ca să nu cadă, abia realizând că el închisese uşa. Ii simţi mâinile mângâindu-i talia, apoi şoldurile. Deveni atunci conştientă de virilitatea trezită a acestui bărbat din cauza căruia îşi făcuse atâtea probleme.

Brian era nebun de dorinţă. O voia acum, aici, imediat, aşa cum nu mai dorise niciodată vreo

femeie. Clelia era numai blândeţe, dragoste şi tandreţe şi trebuia să-i aparţină. Era făcută pentru el. Voia să facă dragoste cu ea pe covorul din salon, dar raţiunea îi lumină pentru o clipă mintea.

Hotărârea asta trebuia să-i aparţină ei.

Clelia era pierdută într-un vârtej voluptuos, nemaiştiind unde se oprea corpul ei şi unde începea cel al lui Brian.

Câteva vorbe dulci îi susurară la ureche:

— Vino, lasă-mă să te iubesc. Nu vezi, Clelia, că asta e acum o necesitate pentru amândoi?

Clelia se forţă să reacţioneze. Să i se dăruiască lui Brian Anthony? Să intre în patul acestui bărbat care dispăruse fără urmă două săptămâni din viaţa ei fără nici un cuvânt, să riste să se ataseze de acest „apucat“ care nu răspundea apelurilor tatălui ei?

Se crispă si se îndepărtă de el.

— N-am venit pentru asta, îi răspunse ea.

Era acum pornită împotriva lui, dar el o privea cu niste ochi...

— Sunt supărată, Brian. De ce nu i-ai telefonat tatălui meu?

— Ce importanţă are?

— Pentru mine are. El te consideră prieten. Cum îndrăznesti să dai buzna în viaţa oamenilor, pentru ca apoi să dispari? Cum de poţi fi atât de insensibil?

Brian reacţionă imediat.

— Credeam că asta doresti, răspunse el cu

răceală. La urma urmei, tu esti cea care pretinde că avem ambiţii diferite...

—Nu-ţi mai da osteneala să-mi repeţi propriile mele vorbe. Stiu ce am zis. Dar asta nu justifică un comportament atât de brutal faţă de cineva care te stimează atât de mult. L-ai rănit.

— Dar îl stimez foarte mult pe Vernon, protestă Brian. Voiam să-i telefonez, dar... n-am avut curajul, asta e. Fă-mă las, imbecil, dar nu mă considera insensibil.

— De ce nu i-ai telefonat?

Brian închise ochii şi lăsă să-i cadă braţele pe lângă corp, frământat de un conflict interior.

— Fiindcă sunt îndrăgostit de tine, Clelia.

Când redeschise ochii, văzu o expresie de neîncredere pe chipul tinerei femei.

Nu putea să înţeleagă suferinţa întipărită pe faţa lui Brian. Un bărbat îndrăgostit trebuie să fie fericit, surâzător. De ce această mină descompusă?

Nu era pentru prima dată când un bărbat îi declara dragostea lui. Prima oară o făcuse un coleg de facultate, apoi Vince, nu de mult timp. Amândoi erau veseli. Totuşi nu le putuse spune că şi ea îi iubeşte...

Dar Brian părea prăbuşit.

— Nu te cred, Brian.

îi întoarse spatele şi ieşi din casă, mâhnită de privirea pe care i-o aruncase Brian, când o văzuse că

pleacă astfel.

O urmă până la maşină şi o privi demarând, având impresia că a primit un pumn în stomac. Nu-l credea. Se scurseseră două săptămâni, două săptămâni de tumult interior şi nehotărâre. Trebuia să-i mărturisească dragostea lui? De douăzeci de ani, nu mai era capabil să dea glas emoţiilor intense pe care le simţea. Nu fusese uşor pentru el să-şi deschidă sufletul în seara asta. Parcă se sufoca vorbind.

O iubea pe Clelia. O adora. Dar un asemenea refuz îl îngheţase.

Mai degrabă să moară decât să repete cuvintele pe care le pronunţase.

Clelia se întoarse acasă, declaraţia lui Brian revenindu-i în minte. De ce-i mărturisise asta? Obisnuia să spună des asemenea lucruri? Totusi, îl stia cinstit, drept si sincer. Si uite că el pretindea că o părăsise... fiindcă o iubea! Asta nu avea nici cap nici coadă. Pentru a se proteja, ea îsi declansase sistemul de autoapărare.

Clelia iesi din masină si merse încet până la usă. Spre marea ei mirare, îl găsi pe tatăl ei în bucătărie.

— Unde sunt alunele? Anne nu mai are si mai avem o oră până la sfârsitul filmului...

— In dulapul de acolo, îl întrerupse ea

Vernon se întoarse spre ea, părând vesel.

—Să stii că mi-a telefonat Brian. Uitase să-si asculte robotul. Mâine mergem la pescuit. Vrei să vii cu noi?

— Hmm... nu, mulţumesc. Mi-am propus să fac altceva!

Clelia îsi propusese într-adevăr să se îndepărteze cât
mai mult posibil de Brian Anthony...

—Bine, atunci noapte bună, spuse Vernon plecând grăbit.

Clelia rămase nemiscată timp de câteva clipe. Brian nu-i dezvăluise lui Vernon adevăratul motiv al tăcerii lui si, din fericire, acesta îi dăduse crezare.

Dacă s-ar putea autoconvinge că e mulţumită de faptul că a rupt relaţia cu Brian, totul ar fi în regulă...

Capitolul 1

în lunea următoare, telefonul sună în birou în timp ce Clelia mânca în sala de jos cu elevii ei. Se repezi să răspundă şi fu mirată să audă vocea lui Brian.

—Ascultă! spuse el pe un ton grav. Adineaori mi-a telefonat tatăl tău. E la comisariat.

—Ceee?! exclamă ea atât de tare, încât Myra dădu buzna în încăpere. E în închisoare?

—Linişteşte-te, o calmă el. Nu cred că l-au închis. Trebuie doar să-l ţină sub supraveghere.

— Dar de ce? Ce a făcut? Si de ce nu mi-a telefonat mie? Myra rămase pe loc să asculte convorbirea, încercând
să înţeleagă ceea ce se întâmplase, speriată de aerul neliniştit al prietenei sale.

— O să aflăm la faţa locului, spuse Brian. Trec să te iau de la creşă. Dă-mi repede adresa.

Clelia i-o dădu, apoi închise.

— Tata a fost reţinut de poliţie, îi explică ea Myrei pe un ton isteric.

—Dar care este motivul? o întrebă Myra cu ochii holbaţi.

— N-am nici cea mai mică idee. La telefon era Brian. Tata tocmai îl sunase de la comisariat. Brian mi-a spus că-l reţin sub supraveghere. Trece să mă ia. Poţi să te ocupi de clasa mea cât lipsesc?

— Bineînţeles.

— In ce poveste s-o mai fi băgat? oftă Clelia,

trecându-si cu nervozitate mâna peste faţă.

Myra îi dădu o palmă prietenoasă pe umăr.

— Sunt sigură că nu e ceva grav, afirmă ea. N-ai de ce să-ţi faci griji până nu aflăm despre ce e vorba.

Clelia îi mulţumi din priviri.

— N-ai idee ce înseamnă să trăiesti împreună cu un bătrân care refuză să-si recunoască vârsta, îi mărturisi ea. Săptămâna trecută, tata a pierdut saptezeci si cinci de dolari la pocher si a fost gata să se ia la bătaie cu un bărbat care l-a acuzat că trisează. Tipul în chestiune avea cu vreo treizeci de ani mai puţin ca el si cântărea de vreo două ori mai mult.

—Ar trebui să fii fericită că nu-si face veacul prin barurile pentru celibatari. Iţi amintesti când l-am căutat prin tot orasul?

— Cum să uit? Si când mă gândesc că era blând ca un mielusel, pe când trăia mama. Mi-ar plăcea atât de mult să-şi găsească o altă femeie! Cineva care să ştie să-l ţină puţin în frâu. Eu am încercat totul. Chiar l-am ameninţat într-o zi că o să-l trimit la azil!

— Mi-ar fi plăcut să fiu de faţă, pufni în râs Myra.

Clelia îşi consultă ceasul.

— Bine, acum ar trebui să cobor ca să-l aştept pe Brian în faţa creşei. Eşti sigură că te poţi ocupa de copii?

— Bineînţeles. Sună-mă dacă e cazul. Si nu te mai

încrunta aşa, că faci riduri!

Clelia coborî scările într-o stare îngrijorătoare de spirit. După câteva clipe sosi şi Brian. Tânăra fugi spre maşină şi se urcă. Nu închisese încă portiera când Brian plecă în trombă.

—Povesteşte-mi totul, îi porunci ea după ce-şi puse centura de siguranţă.

—Nu ştiu mare lucru, în afară de faptul că tatăl tău a fost prins conducând maşina fără permis.

— Dar el nu are maşină! exclamă Clelia.

—Conducea maşina vecinei, doamna Joubert. Si cred că fost oprit fiindcă aigurarea maşinii expirase.

— Oh, Doamne! exclamă din nou Clelia, privindu-l pe Brian. El purta un costum bleumarin, o cămaşă albă şi o cravată în dungi. Apoi întoarse capul, gândindu-se la ultima lor întâlnire.

— îmi pare rău că te-a amestecat în chestia asta, Brian, reluă ea. Nu înţeleg de ce nu mi-a telefonat mie.

Un zâmbet maliţios apăru pe buzele lui Brian.

— Cred că-i era puţin rusine, spuse el.

Ajunseră în faţa comisariatului. Brian parcă si opri motorul. Coborâră grăbiţi din masină si se îndreptară spre intrarea principală. Clelia deschise usa cu geam si se apropie cu un pas hotărât de un ghiseu în spatele căruia un poliţist sorta niste dosare.

— Iertaţi-mă, spuse ea precipitat. Mi s-a telefonat că tatăl meu se află aici.

Şeriful nu-si ridică însă capul din hârtiile lui. Era aproape chel, dar avea perciuni.

— Numele? întrebă el pe un ton lipsit de amabilitate.

— Clelia Drysdale.

— Nu al dumneavoastră, al lui.

— Vernon Drysdale.

Poliţistul catadicsi să ridice ochii spre ea.

— Ştiu despre cine vorbesti. Bătrânul este în spate.

— Vreţi să spuneţi că l-aţi închis?! ţipă Clelia asa de tare încât îi făcu să treasară pe Brian si pe sergent.

— Nu, nici gând. Ia masa cu câţiva poliţisti. Cred că vor să continue mai apoi cu o partidă de pocher, preciză el.

— E incorigibil omul ăsta, oftă ea.

Apoi se aplecă si întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi de ce a fost adus aici?

Agentul de poliţie îsi răsfoi hârtiile.

—Asteptaţi... Ah, uite-l! Exces de viteză. Conducerea masinii cu un permis anulat. Iar masina avea asigurarea expirată.

Ii arătă procesul-verbal.

—Amenda este de optzeci şi şapte de dolari şi cincizeci de cenţi, plus treizeci şi şapte de dolari pentru a scoate maşina din garajul poliţiei.

Brian făcu repede socoteala.

— Face o sută douăzeci şi patru de dolari şi cincizeci de cenţi, declară el.

Clelia îşi deschise poşeta.

— O să vă completez un cec.

—îmi pare rău, dar nu accept decât bani lichizi, spuse poliţistul.

— Dar nu mă plimb cu asemenea sumă asupra mea, îi explică imediat Clelia.

—Stiu ce trebuie făcut, interveni Brian căutându-şi portofelul în buzunar.

Clelia păru uşurată.

— îţi mulţumesc, Brian. îţi completez imediat un cec.

După ce primi banii, poliţistul le explică de unde puteau recupera maşina.

—Vă rog să-l aduceţi pe tatăl meu, îl rugă Clelia, înainte să-şi piardă şi ultimul cent la pocher.

Poliţistul dădu din cap şi se ridică.

—Nu ştiu ce să mă mai fac cu el, îi mărturisi Clelia lui Brian.

După câteva clipe, Vernon îşi făcu apariţia cu un aer vinovat.

— îmi pare rău că te-am deranjat, îi spuse el Cleliei.

— Am şi eu ceva de spus, îi tăie vorba Clelia. Ce căutai cu Anne într-o maşină a cărei asigurare e expirată? Si de ce conduceai prea repede, când ştii că nu mai ai un permis valabil?

— Ne distram si noi puţin, îi explică el ridicând din umeri.

—Şi unde e acum Anne Joubert, dacă nu-ţi cer să-mi spui prea multe?

— Una dintre prietenele ei a venit s-o ia.

— Şi cât ai pierdut la pocher, asteptând să vin ca să-ţi plătesc amenda si să te scot de aici?

— Oh, mai nimic, câţiva cenţi. Am jucat la un cent miza. Alte întrebări, Hercule Poirot?

— Nu fi caraghios! De ce naiba conduceai masina aia? Ştii foarte bine că ţi s-a anulat permisul de câteva luni.

— Aiurea, a fost doar o încurcătură la prefectură.

— O încurcătură! exclamă Clelia clătinând descurajată din cap. Iţi dai seama că ai încălcat legea în ultimele sase luni de mai multe ori decât un sofer normal în decursul unei vieţi?

— Şi tu de ce crezi că sofam? Ca să mă antrenez! După ce-mi voi recăpăta obisnuinţa de a ţine cum trebuie volanul, o să scriu la prefectură ca să-mi înapoieze permisul.

— Categoric nu! replică imediat Clelia.

Vernon îsi încrucisă braţele, cu un aer înciudat.

— Mă ţii din scurt!

—Poate că ar trebui să vă continuaţi discuţia acasă, interveni Brian. Am o întâlnire de afaceri la ora două si n-as vrea să întârzii.

— Brian, îmi pare rău! exclamă Clelia. Nu stiam

cât e ceasul.

Se întoarse la ghiseu.

— Aş putea primi acum cheile maşinii doamnei Joubert? îl întrebă ea pe sergent. Aş vrea s-o duc la garaj.

Bărbatul îi întinse cheile.

— Ca să ieşiţi, îi explică el, luaţi-o la stânga şi o să vedeţi un poliţist care vă va arăta drumul şi vă va cere o semnătură.

Brian părăsi încăperea împreună cu Clelia.

—Vă aştept în faţă ca să vă urmez până acasă. Ce marcă are maşina?

— Un Volvo din 1965, răspunse Vernon.

— Si mai merge încă! exclamă Brian.

— Perfect, replică Vernon. Soţul Annei avea mare grijă de ea.

Un poliţist îi însoţi pe Clelia şi pe tatăl ei până la maşină, după ce-i puse să semneze într-un registru.

Interiorul maşinii părea la fel de impecabil ca exteriorul. Clelia băgă cheia în contact şi motorul demară imediat. Când ajunse în stradă, îl zări pe Brian care-i aştepta. Drumul până acasă nu dură decât douăzeci de minute.

Ajungând în faţa grilajului, Clelia o văzu pe Anne Joubert ieşind în fugă din casă pentru a le deschide uşa garajului. Probabil că-i auzise sosind. Clelia parcă maşina şi opri motorul. Apoi ieşi din maşină şi-i întinse cheile doamnei Joubert.

— Fiţi atât de drăguţă şi faceţi în aşa fel încât tatăl meu să nu se mai atingă niciodată de cheile astea, o rugă ea.

Anne Joubert se înroşi.

— Mă simt îngrozitor, se scuză ea. Nu stiam că Vernon n-are permis.

Se aplecă spre Clelia.

—Dar văzându-l cum conduce, am înţeles de ce, îi mărturisi ea cu naivitate.

Clelia izucni în râs auzind-o.

— Sunteţi irezistibilă.

Clelia îsi luă repede rămas-bun de la ea, apoi se uită la tatăl ei.

—Când o să mă întorc diseară, o să avem o mică discuţie noi doi, îi spuse ea pe un ton care demonstra că pe ea n-o amuzase deloc incidentul.

Clelia se urcă apoi în masina lui Brian care o conduse până la cresă.

El îi remarcă aerul contrariat.

— Nu fi prea dură cu el, o sfătui Brian. Admite că totul e si puţin caraghios.

Clelia se întoarse să-l privească.

—Mai întâi o să-l fierb puţin si pe urmă o să râdem.

Apoi chipul i se îmblânzi văzând aerul trist al lui Brian, si-i zâmbi.

De fiecare dată când o vedea, se simţea si mai îndrăgostit de ea. Era încântătoare în rochiţa mini

care-i descoperea picioarele lungi. Iar albastrul îi venea de minune.

Clelia îsi dădu seama că Brian o studia.

—îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul tău, spuse ea pentru a rupe tăcerea. Eşti întotdeauna prezent când e nevoie de tine. Niciodată n-o să-ţi pot mulţumi îndeajuns.

— Ba da, poţi, acceptând să cinezi cu mine, îi propuse el, sigur că ea îl va refuza.

Clelia simţi că el o pune astfel la încercare, dar în realitate ea chiar dorea să cineze cu el. Sau doar să guste, sau să nu mănânce nimic, dar să fie împreună cu el.

— De acord, îi răspunse ea. Unde?

El fu atât de surprins de răspunsul primit, încât îi tre- buiră câteva secunde ca să-şi revină.

— La mine, dacă vrei.

— La tine?

— Dacă nu-ţi displace, replică el pe un ton provocator.

— Merge, răspunse ea încercând să pară în largul ei. Eu aduc desertul.

Constată uşurată că ajunseseră la creşă.

— Totul pare destul de calm, remarcă Brian văzând curtea goală.

— Copiii dorm la ora asta, îl lămuri ea. Bine...

Acum că ajunseseră, nu avea nici un chef să se despartă de el. întotdeauna exista un zid între ei,

format din lucrurile nerostite.

— Brian, apropo de atunci, seara...

—Să uităm de asta, îi spuse el strângând din fălci, fiindcă încercase totul ca să uite.

Clelia ezită.

— De acord, rosti ea în cele din urmă.

Deschise portiera si coborî din masină.

—Să nu uit, îi spuse el cu unul din zâmbetele lui dezarmante. Să-ţi aduci costumul de baie. Am o piscină, nu prea mare, dar o să ne putem răcori în ea.

Clelia dădu din cap masinal si închise portiera.

Un costum de baie? Brian credea că va fi cazul să se răcorească?

*
* *

Când Clelia se întoarse acasă în acea după-amiază, găsi pe televizor un cec completat cu suma pe care o plătise ca amendă la poliţie. Il puse în portofel si se îndreptă spre bucătărie. Ca de obicei, totul era pus în ordine. Vernon scotea niste alimente din frigider, probabil pentru a pregăti o cină usoară pentru el si Clelia.

— Nu si pentru mine, îi spuse ea. Eu cinez cu Brian.

Vernon îi aruncă o privire.

— Formidabil!

Clelia nu-i răspunse. Isi puse portofelul pe masă si începu să caute cu ce să prepare o tartă. Ghicea curiozitatea tatălui ei si, tocmai de aceea, refuză să-i

dea mai multe amănunte despre invitaţia primită.

Vernon se întinse căscând.

—Cred că o să iau o carte bună şi o să mă bag în pat, spuse el.

Clelia dădu din cap şi se întoarse la preparativele ei. Graţie talentelor sale de bucătăreasă, în doi timpi şi trei mişcări prepară o tartă grozavă de mere.

După aceea urcă în camera ei să se dichisească: făcu un duş, se coafă, se fardă cu discreţie, îmbrăcă un costum din pânză de in, băgă într-o geantă sport costumul de baie şi halatul, apoi coborî.

înainte de a ieşi din casă, bătu la uşa tatălui ei. Când îi deschise, remarcă faptul că pe sub halat purta pantaloni.

— Ai făcut duş? se interesă ea. A ce miroase?

— E... hm... apa mea de colonie, răspunse el ezitând.

— De când te dai cu apă de colonie?

— Ei bine... mi-era cald şi atunci am făcut un duş şi... m-am dat şi eu cu puţin spray.

— Voiam doar să te sărut înainte de plecare. Nu zăvorî uşa, o s-o închid eu la întoarcere.

— Bine. Noapte bună şi petrecere frumoasă.

Clelia trecu prin bucătărie ca să ia tarta cu fructe, apoi ieşi prin uşa din spate pe care o încuie de două ori.

Când ajunse la Brian, acesta o aştepta pe verandă.

— Salut, îi spuse el luându-i tarta din mâini.

Clelia îşi dădu seama că, de fiecare dată când îl vedea pe Brian, începea să tremure din cap până-n picioare.

— Salut, Brian.

— Intraţi, domnişoară, o invită el cu un gest ceremonios.

Clelia îi dădu ascultare râzând.

Atunci, seara, nu prea dăduse atenţie aspectului casei lui Brian, dar de data asta admiră decoraţia sobră si plină de eleganţă. Un semineu mare de marmură domina încăperea în care erau aranjate câteva mobile stil. O mochetă bej acoperea parchetul. Pe pereţi erau agăţate tablouri aparţinând lui Birchier, Bauer si Nedelec. Buchete de flori dădeau un aer vesel încăperii.

— Bucătăria e pe aici, spuse el conducând-o.

Puse tarta pe una din mese.

— E foarte frumos aici la tine, remarcă ea râzând. Nu mă asteptam.

— Inţeleg... Credeai că un monsru ca mine nu poate locui decât într-un bârlog. Şi te mai asteptai să găsesti pe pereţi fotografii cu femei goale. Mă însel oare?

Clelia izbucni într-un râs nebun.

—Nu, dar nu credeam că esti în stare să dăruiesti o asemenea căldură unei locuinţe, îi explică ea când îsi regăsi graiul.

Iar el nu-si putea lua ochii de la Clelia. Era o frumuseţe, mai frumoasă chiar decât în visurile lui cele mai intime. Era posibil să dorească atât de mult o femeie? Ar fi vrut să mai guste o dată din savoarea incomparabilă a unui sărut pasionat!

Iar Clelia se căznea în zadar să se gândească numai la casă... Brian era în seara asta mai seducător ca de obicei. Era frumos ca un zeu. Isi scosese cravata, îsi descheiase cămasa la gât si barba pe care n-o mai răsese de trei zile aducea un plus de virilitate chipului său.

— Ţi-ai adus costumul de baie?

— Da. Arată-mi unde e baia ca să mă pot schimba.

— Pot să te ajut la dezbrăcat? îi sugeră el.

— Hmm... nu, mulţumesc, răspunse ea râzând. Mă descurc şi singură.

Se duse şi se închise în baie.

„De ce mă simt atât de nervoasă?“ se întrebă ea. Brian o văzuse într-o mulţime de situaţii: bolnavă, plină de bube... O hrănise şi o îngrijise, o văzuse nefardată şi nepieptănată.

Si o sărutase...

Exact asta o făcea să se simtă nervoasă. Gândul că el putea repeta acest gest o făcea să transpire.

Se spălă pe mâini, se şterse, dar nu-i folosi la nimic. Găsi nişte talc cu care-şi frecă palmele. Apoi îşi împături hainele, ascunzând desuurile în buzunarele

pantalonilor, pe care-i puse pe etajeră.

Când auzi bătaia în uşă, tesări violent.

— Clelia? Tot acolo eşti?

Tânăra trase aer în piept, îşi înnodă cordonul şi deschise uşa, rugându-se în gând ca Brian să nu remarce albeaţa suspectă a mâinilor ei. Si dădu nas în nas cu pieptul gol al lui Brian.

Se dădu înapoi cu un pas şi rămase cu gura căscată, paralizată la simpla vedere a lui Brian în costum de baie.

Brian păru neliniştit.

— Nu te simţi bine?

Clelia îsi regăsi cu greu glasul.

— Ba... ba da... foarte bine, îngăimă ea. Nu stiu de ce mi-a luat atât de mult timp ca să mă dezbrac! minţi ea jucându-se cu nervozitate cu cordonul halatului.

— Ce-ai zice de un pahar de vin?

— Bună idee, acceptă ea încercând să-si întoarcă privirea de la trupul atletic al acestui bărbat.

Asteptă câteva clipe ca el să se dea la o parte din drumul ei, dar când văzu că stătea nemiscat, se strecură printre el si perete ca să se ducă în bucătărie. El se luă după ea si Clelia nu se simţi deloc în largul ei stiindu-l pe urmele ei si, probabil, studiind-o.

In bucătărie, o sticlă de vin alb pusă într-o frapieră cu gheaţ,' si două pahare îi asteptau.

— Iţi propun să mergem pe marginea piscinei, îi spuse Brian servind-o.

Clelia îl urmă de-a lungul coridorului care ducea spre iesirea din cealaltă parte a casei.

Chiar dacă nu era de dimensiuni olimpice, piscina părea totusi destul de mare ca să-ţi permită să înoţi în voie. Era înconjurată de niste tufe înflorite si de arbusti.

Se asezară pe marginea ei, cu picioarele în apă, flecărind vesel. Fermecată, Clelia bea din vin încercând să-si întipărească în minte imaginea

acestui paradis tropical cu portocali parfumaţi si palmieri.

Fotolii din răchită erau aşezate în jurul măsuţelor joase.

— E absolut superb, remarcă ea.

— Am cumpărat casa din cauza piscinei. E cam mare pentru o persoană singură, dar e o investiţie bună.

Clelia constată uimită că-şi terminase deja vinul. Se simţi curând puţin ameţită. Tot corpul ei funcţiona cu încetinitorul şi părea anesteziat, cu excepţia coapsei drepte care era lipită de Brian.

Când se apropiase el ca să stabilească acest contact care o tulbura şi o deruta?

— Si crezi că vei rămâne aici mult timp? îl întrebă ea.

— Nu ştiu încă. Dacă n-ar depinde decât de mine, aş rămâne toată viaţa.

Tăcu câteva clipe, căzând pe gânduri.

—Să ciocnim paharele pentru vindecarea ta, îi propuse el şi-şi apropie paharul de al ei, atingându-i, ca din nebăgare de seamă, sânul cu cotul.

Băură, apoi Brian se apropie de ea şi-i desfăcu grijuliu cordonul halatului.

— Scoate-l şi hai să facem o baie, îi propuse el luându-i paharul din mână.

Si brusc, Clelia simţi că nervozitatea o cuprinde din nou. Se ridică şi lăsă să-i cadă halatul,

dezvelindu-şi corpul subţire îmbrăcat într-un costum de baie negru decoltat, sobru dar elegant.

— Eşti atât de frumoasă că-mi vine să te mănânc, spuse el devorând-o din ochi.

Plecându-şi ochii pudic, Clelia oftă.

— Hai, lasă, spuse ea jenată, pentru a schimba subiectul conversaţiei.

El o luă de mână si o duse spre treptele care coborau în apă.

— Ce bună e! exclamă Clelia, cufundându-se până la gât.

Brian se întoarse si o luă în braţe, făcând valuri atât în
apă cât si în sângele tinerei femei.

— Ştiam că o să arăţi superb în costum de baie, spuse el triumfător.

După aceste cuvinte, depuse un sărut delicat pe buzele ei si, mângâind-o pe spate, o strânse în braţe.

Clelia simţi că puterile îi slăbesc când el făcu să alunece bretelele costumului de baie, descoperindu-i umerii delicaţi. Realiză că e exact ceea ce astepta de la el si fu surprinsă de forţa dorinţei care o cuprinsese.

Continuând s-o sărute, Brian făcu să alunece partea de sus a costumului ei de baie. Apoi bărbatul îsi întrerupse sărutul ca să privească admirativ sânii ei rotunzi si tari. Ii mângâie închizând ochii, ca si cum ar fi vrut să-si păstreze în memorie senzaţia acestei

atingeri.

Clelia îsi simţea ritmul inimii bătându-i în tâmple. Se aplecă pentru a-l privi pe Brian, al cărui păr negru contrasta cu albeaţa sânilor ei si rămase mută, tulburată de atâta trandreţe. Frumuseţea intensă a acestui moment depăsea tot ce cunoscuse ea până acum.

— Brian, sopti fără voia ei. Esti atât de blând, atât de tandru...

închizând ochii, acceptă dragostea care se născuse în ea. îl iubea! Acest gând o făcu să zâmbească.

— Nu mai rezist, îi mărturisi Brian. Dacă nu fac dragoste cu tine imediat, va trebui să mă internez în spital. Te doresc, Clelia. Te doresc atât de mult, încât a devenit de nesuportat. Vreau să te sărut, să te mângâi...

Se opri pentru a atinge cu degetul locul cel mai sensibil şi cel mai intim al trupului ei.

— Aici, preciză el.

Clelia nu putea să rupă magia care se stabilise între ei. Si ea îl dorea la fel de mult, mai mult decât dorise vreodată un alt bărbat. îl voia alături de ea şi dorea mai ales ca Brian să devină o părticică din ea însăşi.

—Am putea înota mai târziu, se mulţumi ea să-i şoptească.

Brian citi în ochii ei o invitaţie şi inima lui tresări de bucurie.

— Eşti sigură de asta?

— Absolut sigură.

Brian se aplecă şi o luă în braţe. Ea îi surâse şi Brian gândi că acel surâs putea să declanşeze un război. Sărutând-o cu tandreţe în timp ce urca treptele piscinei, o duse până în casă.

— Oricum, o tachină el, nu aveai de ales.

Capitolul 8

In casă domnea un întuneric tăcut. Brian urcă scara ţinând-o tot în braţe.

—Haide, Brian, exclamă ea râzând, pune-mă jos că sunt prea grea!

— Esti usoară ca o pană, spuse el sărutând-o din nou ca să nu-i mai audă protestele.

Continuă să urce si Clelia profită de poziţia ei ca să-i răsfire părul cu mâna.

Privirea lui Brian se lumină când ajunse în dormitor, unde o aseză cu delicateţe pe pat.

—Sunt udă, protestă ea, ridicându-se ca să nu ude cearsafurile.

Brian se duse în baie si-i aduse un prosop.

— Vreau să te văd si să-ţi admir corpul, Clelia, îi sopti el încercând să-i scoată costumul de baie.

încurajată de patima lui Brian, Clelia îl ajută. Apoi, încet, îl dezbrăcă la rândul ei şi rămaseră o clipă în picioare, nemişcaţi, descoperindu-se unul pe celălalt.

Salteaua se adânci uşor când Brian o luă pe Clelia în braţe şi se lăsă cu ea pe pat.

O acoperi de sărutări drăgăstoase.

— De mult timp aştept acest moment... Eşti atât de frumoasă şi de atrăgătoare, draga mea.

Gurile lor se contopiră, limbile lor se căutară şi apoi începură un joc extrem de excitant.

Cu o mână expertă, Brian exploră misterele corpului ei, mângâind îndelung pielea catifelată a

Cleliei. Tânăra nu-şi putu reţine gemetele de plăcere când simţi gura lui Brian luând acelaşi drum.

Căutând să satisfacă dorinţa lui Brian, Clelia încercă să uite de pudoare. îşi trecu mâna peste pântecul lui, apoi coborî de-a lungul coapselor. Descoperi forţa dorinţei bărbăteşti.

— Am visat la acest moment, îi şopti el gâfâind uşor.

— Si eu am visat, Brian, răspunse ea întinzându-i buzele.

Simţea că e gata să explodeze, ardea de un foc pe care numai Brian îl putea potoli.

Bărbatul îşi continuă cu voluptate explorarea trupului care i se oferea, purtând-o pe Clelia în sfere necunoscute până atunci. Mâinile lui erau neobosite în descoperirea corpului ei frumos, conturându-i talia fină, mângâindu-i sânii, cuprinzându-i usor sfârcurile, coborând apoi spre coapse.

— Vreau să fii toată numai a mea, sopti el. Vreau să te cunosc cu ochii închisi, dragostea mea, să stiu fiecare colţisor al trupului tău, Clelia...

Plăcerea tinerei femei nu mai cunostea margini.

— Mi-e teamă, Clelia, sopti el. Mi-e teamă că o să mă pierd în tine...

Atunci văzu strălucind în ochii tinerei femei o luminiţă ciudată si speră din tot sufletul că e dragostea.

O acoperi cu trupul lui. Clelia îl primi cu o vădită

plăcere si Brian stiu atunci că a descoperit paradisul pe care-l căuta.

Mângâind cu palmele spatele bărbatului pe care-l iubea, îi încolăci trupul cu picioarele ei lungi pentru a-i încuraja asalturile.

— Brian, dragostea mea, Brian... repeta ea fără să-si dea seama.

Isi pierdură în întregime controlul, miscările lor deveniră sacadate si atinseră împreună extazul. Intr-o ultimă tresărire, Brian rosti numele tinerei femei înainte de a rămâne nemiscat.

Clelia fu trezită de o senzaţie ciudată în zona urechii. Deschise ochii şi-l văzu pe Brian care o muşca de lobul urechii.

— Am adormit?

— Amândoi am aţipit, îi răspunse el.

O privea de câteva clipe, admirându-i frumuseţea perfectă. Intensitatea propriilor lui sentimente îl speria. Iubea totul la ea: felul ei de a gândi, zâmbetul ei, ba chiar şi capriciile.

O sărută cu tandreţe pe buze, întrebându-se dacă ea ghicea puterea şi sinceritatea elanului lui. Nu-l crezuse când îi mărturisise dragostea lui.... De acum înainte îl va crede?

— Ţi-e foame?

— Mor de foame, răspunse Clelia.

în timp ce ea dormea, el îşi pusese blugii şi o cămaşă pe care n-o încheiase la nasturi. Arăta pur şi

simplu superb.

— Totul e pregătit, o anunţă el.

— Ce ai pregătit? îl întrebă Clelia curioasă.

— O să vezi... Cum îţi place carnea?

— Zi-mi ce ai pregătit şi o să-ţi spun cum îmi place carnea.

—O fripturică de cărniţă, răspunse el fără să zâmbească.

— La fix, răspunse ea imediat. E o bunătate.

—Atunci, hai la masă! O să găseşti prosoape în dulapul din baie.

— Mulţumesc.

Clelia asteptă ca el să părăsească încăperea, înainte să se ridice din pat pentru a-si împrospăta trupul si mintea cu un dus foarte rece.

Considera el oare că ceea ce se întâmplase între ei era un lucru serios? Cum de se putuse îndrăgosti de ea? El, care era atât de rafinat... Dar dacă îi spusese că o iubeste, avea ea vreun motiv să nu-i dea crezare?

Cum era posibil să iubesti o femeie si să fii atât de rezervat faţă de ea? Ea nu stia nimic despre viaţa lui. Unde erau părinţii lui? Avea fraţi sau surori?

Dacă Brian o iubea cu adevărat, trebuia să aibă destulă încredere în ea petnru a-si deschide sufletul.

Inchise robinetul dusului si încremeni, cuprinsă de un gând îngrozitor.

„Poate că iubeste o altă femeie!“

— Nu! spuse ea cu voce tare.

Trebuia să-si potolească imaginaţia asta care o luase razna si să astepte ca Brian să fie pregătit să-i facă mărturisiri. Până atunci, trebuia să dea dovadă de răbdare si curaj.

Clelia iesi de sub dus si se sterse repede.

Dacă ar fi avut măcar idee de ceea ce o astepta!

Bărbatul ăsta era foarte secretos, dar în plus avea si o profesie imposibilă!

Clelia se îmbrăcă, se pieptănă si se duse după el în sufragerie.

Masa era frumos aranjată, cu o faţă de masă albă şi tacâmuri de argint. Paharele din cristal străluceau la lumina lumânărilor.

— Doamne! exclamă ea. E Crăciunul?

— în orice caz, e sărbătoare. N-am atât de des onoarea de a primi o invitată atât de frumoasă.

— Să te cred? îl întrebă ea zâmbind. Nu inviţi niciodată femei la cină? Nu sunt o naivă, Brian...

— Si totuşi, ar trebui să mă crezi. Nu invit decât rareori femei acasă la mine. Dacă ai şti! continuă el văzându-i expresia neîncrezătoare. Am venit special mai devreme de la serviciu ca să mă pregătesc înainte să vii tu. Voiam ca totul să fie perfect. N-am făcut niciodată asta pentru o altă femeie.

Clelia îşi plecă ochii.

— Iartă-mă. Uit întotdeauna că nu eşti donjuanul pe care-l credeam.

— Dar ce naiba fac donjuanii ăştia? o întrebă el amuzat.

Ea ridică din umeri.

— Oh, au nişte carneţele cu coperţi negre în care-şi notează adresele victimelor...

Brian izbucni în râs.

— ... şi dau nişte petreceri incredibile la care se dansează în pielea goală pe masă, continuă ea.

Brian se apropie de ea şi-şi puse mâinile pe umerii ei.

— Nu vreau să te dezamăgesc, spuse el râzând, dar carnetul meu de adrese are coperţi roşii. Si nu-l port niciodată la mine. Singurul număr pe care-l ştiu pe dinafară este al... Cleliei Drysdale. Si acum, permite-mi să mă duc să supraveghez grătarul.

Gânditoare, Clelia privi în urma lui. Ce prostie! La urma urmei, Brian putea să aibă un carneţel plin de adrese dacă voia. Cu ce drept îşi permitea ea asemenea remarci, chiar dacă erau făcute pe un ton de glumă?

Făcuseră dragoste, el îi spusese că ţinea la ea. Dar asta nu avea nici o legătură cu libertatea fiecăruia dintre ei. Chiar dacă ea îşi luase libertatea de a se îndrăgosti de
el.

Clelia decise că nu va încerca să afle mai multe despre viaţa lui Brian. Trebuia neapărat să dea dovadă de răbdare şi de încredere. El îşi va deschide

sufletul când va dori.

în timpul cinei, Brian şi Clelia discutară despre o groază de lucruri, dar ea nu-şi putea alunga din minte întrebările care o obsedau.

„în fond, ce vrea de la mine? L-ar satisface o legătură fără nici o obligaţie?“

în inima ei ştia cât de mult ar suferi din cauza unei aventuri de acest gen, dar era prea târziu... Ea îl iubea! Si faptul că făcuseră dragoste complicase şi mai mult lucrurile.

Brian îi explica natura muncii lui în cadrul firmei. De mai mult timp era director regional şi conducerea firmei recunoscuse în el un analist priceput şi tenace. Când una din sucursalele firmei înregistra pierderi, o scădere a cifrei de afaceri, sau bătea pasul pe loc, Brian era cel desemnat să remedieze lucrurile. Pusese pe picioare câteva afaceri în cariera lui şi era recunoscut şi apreciat pentru asta.

— Legătura cu clientul are un rol primordial, îi explică el. Dar sigur că te plictisesc cu poveştile mele...

—Nu, deloc, îl asigură ea. Dimpotrivă, mi se pare foarte interesant. Vizitezi nişte locuri nemaipomenite. Te invidiez!

—Nu e chiar atât de grozav pe cât pare. Muncesc enorm. Si câteodată mă apasă singurătatea.

— Totuşi, nu cred că ţi-e greu să-ţi găseşti o companie de o noapte, mai ales în marile hoteluri...

Clelia îşi regretă imediat vorbele. Parcă ar fi vorbit o femeie geloasă...

— E adevărat, recunoscu el. Si te-aş minţi spunându-ţi că nu am profitat de ocazie. Totuşi, nu-mi plac aventurile de o noapte. Si în plus, în zilele noastre, promiscuitatea comportă riscuri.

— Dar ce faci în timpul călătoriilor?

— Citesc enorm. Si dacă am norocul să dau peste un hotel cu piscină, înot.

înghiţi câteva bucăţele de friptură, apoi o întrebă:

— Si munca ta, Clelia?

Clelia îl privi uimită.

— Ce să-ţi spun? Mă ocup de copii.

— Eşti stagiară?

— Nu, sunt deja educatoare.

Inţelegea tactica lui Brian de a o face să vorbească, si asta o amuză.

— Ii învăţ să citească, să numere, să recunoască culorile, să afle ora uitându-se la ceas.

— Şi-ţi place?

— Enorm! Nu speram să-mi găsesc atât de usor drumul în viaţă. Ador copiii. Le iubesc inocenţa, încrederea, puritatea, afecţiunea sinceră.

— Şi vrei să ai si tu copii?

Frumosul chip al Cleliei, luminat de lumânări, îl emoţiona pe Brian până în adâncul sufletului.

I-ar fi plăcut s-o vadă goală în clarobscurul încăperii, i-ar fi plăcut să vadă lumina jucându-se pe

pielea ei catifelată.

— Poate că te mulţumesti să ai grijă de copiii altora, insistă el.

—Intr-o bună zi, mi-ar plăcea să am. Dar nu sunt grăbită.

Expresia Cleliei deveni visătoare, apoi continuă:

— M-am întrebat adeseori ce as simţi dacă as purta un copil în pântece. Să-l simt miscându-se, crescând, dezvoltându-se zi de zi, lună de lună. Şi pe urmă să-l ţin în braţe... Dar nu am întâlnit încă persoana cu care să împărtăsesc un eveniment atât de important.

„Ai putea fi tu“, gândi ea.

— Am nevoie de o persoană deosebită, continuă ea. O fiinţă excepţională, alături de care aş dori să-mi petrec restul zilelor.

Brian se surprinse gândindu-se că i-ar plăcea să fie bărbatul ales de Clelia. Era convins că, împreună, ar fi săvârşit minuni. Niciodată nu va mai găsi o femeie atât de potrivită dorinţelor lui.

„Ar arăta superb, însărcinată“ îşi spuse el. în fiecare seară ar ruga-o să-i dea voie să se uite la pântecele ei, să-l atingă. Stia că asta i-ar face bine.

Simţi că i se taie răsuflarea gândindu-se la viaţa pe care ar putea s-o ducă împreună.

Imaginându-şi-o pe femeia asta frumoasă purtându-i copilul, dorinţa lui se trezi din nou, o dorinţă a corpului dar şi a inimii.

O voia numai pentru el pentru toată viaţa! Voia să îmbătrânească alături de ea.

Această revelaţie îl sperie. Clelia nu-l va accepta niciodată aşa cum era el acum. Vor trebui să facă nişte concesii şi...

— Brian? Te simţi bine? îl întrebă ea, readucându-l la realitate.

O privea într-un asemenea fel de câteva clipe, încât începuse să se simtă puţin jenată.

— îţi cer iertare, îi spuse el.

Si se forţă să-şi alunge din minte această imagine a Cleliei însărcinată cu copilul lui.

Dar era prea târziu.

— Te doresc, Clelia.

Tânăra distinse în tonul vocii lui o notă de disperare si se simţi tulburată. De unde provenea această bruscă tristeţe?

Il privi ridicându-se de la masă pentru a veni lângă ea. O luă de mână si o rugă fără cuvinte să se ridice. O luă în braţe si o strânse cu putere. Şi o sărută într-un fel care spunea multe despre gândurile lui cele mai ascunse, un sărut plin de nerăbdare.

— Vreau să te văd din nou goală, Clelia, îi sopti el. As vrea să te văd scăldată în această lumină.

Pulsul Cleliei se acceleră.

— Brian... pronunţă ea încet.

El luă un sfesnic si o luă de mână pe Clelia pentru a o conduce spre dormitor.

— Dar... protestă slab Clelia, n-am terminat cina!

— Câteodată dorinţa nu mai poate să astepte, îi replică el cu un zâmbet maliţios.

In faţa acestei aluzii, Clelia rosi ca o adolescentă.

— Brian...

Timp de o fracţiune de secundă, o imagine apăru în mintea Cleliei.

„Cum ar fi viaţa mea alături de el? Să facem dragoste în fiecare seară! Ce fericire să adorm apoi în braţele lui!“

Dar stia că nu e vorba decât de un vis. Clelia încercă să nu se mai gândească la asta si să trăiască doar momentul prezent.

— Clelia! Pari atât de nefericită! exclamă Brian privin- du-i chipul.

Ea încercă să surâdă pentru a nu strica aceste clipe atât de plăcute.

— Mă gândeam că m-ai dus cu preşul, spuse ea pe un ton acuzator. întâi mă inviţi la tine cu scopul declarat de a înota în piscină...

Brian râse, ghicind sfârşitul frazei ei.

— ... Si nici măcar nu reuşim să ne scăldăm! Si, culmea- culmilor, mă inviţi la cină şi nici măcar nu mâncăm! Brian Anthony, cred că eşti pe cale să...

—Să te seduc! completă el. Doamne, sunt descoperit! Am fost atât de neîndemânatic? o întrebă el cu un aer amărât. Credeam că sunt asul strategiei!

Clelia pufni în râs.

Când ajunseră în cameră, Brian puse sfeşnicul pe noptieră, se aşeză pe pat şi-şi scoase încălţămintea înainte de a se lungi confortabil.

Clelia, rămasă în picioare, se simţea puţin stângace. Brian o privea fix şi părea să aştepte ceva. Tânăra privi distrată flacăra care arunca umbre misterioase pe pereţi. Domnea o asemenea tăcere, încât îşi putea auzi bătăile inimii.

El o privea mereu, tânjind parcă, şi era mai frumos ca niciodată. Cămaşa lui, pe jumătate deschisă, lăsa să i se vadă pieptul musculos.

Mesajul pe care-l citea în ochii lui nu lăsa loc la nici o îndoială asupra intenţiilor lui.

Fără să-si dezlipească privirea de pe chipul lui Brian, ea îsi descheie încet si calm bluza, trăgând de timp, încântată să vadă strălucind în ochii bărbatului pe care-l iubea o vie luminiţă de asteptare.

In viaţa ei Clelia nu mai fusese atât de îndrăzneaţă. Să se dezbrace astfel în faţa unui bărbat, să se expună astfel privirii lui, îi cerea curaj si hotărâre. Dar dragostea o făcea să-si uite pudoarea.

Ea va fi exact femeia pe care Brian merita s-o aibă.

Bluza căzu la picioarele ei. Isi descheie apoi sutienul, lăsându-l pe Brian să-i admire sânii obraznici.

Apoi sortul alunecă de-a lungul picioarelor si căzu pe parchet. Sosise momentul cel mai greu: acela de

a-si scoate si ultimul obiect minuscul de îmbrăcăminte si de a rămâne fără apărare în faţa lui Brian, extrem de vulnerabilă.

Trase aer în piept si o făcu.

Brian simţi că sângele îi fierbe în vene. Niciodată nu mai văzuse un spectacol atât de excitant, dar si de emoţionant totodată.

Această femeie atât de frumoasă era a lui! Avea niste coapse perfecte, picioare lungi, sâni rotunzi si tari...

Dar mai ales, între cele două coapse catifelate, exista acel loc misterios care-l înnebunea...

Se ridică pentru a-i sopti la ureche ceea ce simţea. Dar era posibil? Va reusi să-i descrie prin cuvinte efectul pe care-l producea asupra lui?

— Clelia...

Ii cuprinse mâinile, gândindu-se că poate asta îl va ajuta.

— E atât de greu, spuse el. Nu cunosc formula magică...

Prima oară când încercase să i-o spună, ea nu-l crezuse. Cum s-o convingă acum? Nu va crede ea că vorbele lui se datorează dorinţei?

Clelia văzu emoţiile succedându-se pe chipul lui Brian. Simţi că inima îi tresaltă în piept. Oare putea să spere? O va iubi într-o zi?

Se apropie de el si se ghemui la pieptul lui.

Blugii vechi pe care-i purta Brian se frecară de

coapsele Cleliei si cămasa îi mângâia sânii goi.

El se aplecă pentru a o săruta.

— Clelia, repetă el. Dacă as fi fost rege, regatul meu ar fi fost al tău.

Clelia îi mângâie spatele.

— Nu vreau un regat, îi mărturisi ea. Nu te vreau decât pe tine.

— Esti cea mai frumoasă, sopti el mângâindu-i pieptul.

Apoi începu s-o sărute pe ceafă, coborând până la umeri, ameţit de parfumul ei. Câteva clipe, încurajat de mângâierile pe care i le dăruia frumoasa lui, rămase în admiraţia comorii care-i va aparţine.

Clelia se trezi lungită pe pat fără să stie cum. Plăcerea si pasiunea puseseră stăpânire pe ea, la fel cum se întâmpla de fiecare dată când făcea dragoste cu Brian.

El îi luă mâna pentru a o agita să-l descopere. Clelia lăsă la o parte orice pudoare, negândindu-se acum decât la plăcerea pe care voia să şi-o ofere ei şi lui Brian.

— Clelia, scumpa mea... oftă el.

La rândul lui, Brian o făcu pe Clelia să cunoască senzaţii necunoscute până acum, o făcu să tremure de plăcere şi nerăbdare.

Se agăţă de el, rugându-l să pună capăt chinului ei. încet, cu blândeţe, Brian o acoperi cu trupul lui.

— Dăruieşte-mi totul, dragostea mea, îi şopti el la

ureche.

Clelia îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul trupului lui atletic. El o pătrunse încet şi profund, copleşind-o cu forţa şi puterea lui, făcând-o să ţipe de plăcere şi dorinţă. Totul dispăru în jurul lor, în afară de ceea ce luau unul de la altul, de ceea ce-şi dăruiau unul altuia.

*
* *

Clelia se simţi uşurată găsind casa în întuneric când se întoarse după miezul nopţii.

Brian şi ea îşi terminaseră cina, apoi se instalaseră confortabil pe canapea ca să stea de vorbă.

Când tânăra simţise că încep să i se închidă ochii de somn, se hotărîse să plece acasă.

Brian îi propusese s-o însoţească, dar ea îl refuzase.

Fu încântată să ajungă acasă şi căscă îndelung în timp ce se dezbrăca, fericită că se poate culca în sfârşit. Fusese
o seară de neuitat şi nu se putea împiedica să surâdă amintindu-şi detaliile.

în momentul când închidea ochii, auzi un zgomot.

Sări din pat, apoi se opri ca să se asigure că nu era doar rodul imaginaţiei sale.

„Probabil că e tata, se linişti ea. I s-a făcut foame şi s-a sculat să-şi pregătească un sandviş, cum i se întâmplă de multe ori“. Se hotărî totuşi să verifice, ca

să se liniştească pe deplin. Coborî scara în vârful picioarelor, traversă salonul şi o luă pe culoar. Nu ardea nici o lumină. Apoi remarcă faptul că uşa de la camera tatălui ei era închisă. Deci nu ieşise şi probabil că dormea dus. Clelia ridică din umeri, spunându-şi că are o imaginaţie prea bogată.

— Sunt mai obosită decât credeam, îşi spuse ea ca să se liniştească.

Se pregătea să se întoarcă în camera ei, când un nou zgomot făcu să-i îngheţe sângele în vene de spaimă. Nu mai încăpea nici o îndoială, cineva încerca să pătrundă în casă.

Capitolul 9

Frica o paraliza pe Clelia. Trecură câteva minute care i se părură cât orele si speră că hoţul s-a răzgândit.

Brusc, auzi miscându-se clanţa usii de la intrare. Intrusul încerca să forţeze broasca. Cine era? Un asasin? Un violator? O s-o omoare înfigându-i un cuţit în spate sau împuscând-o în cap?

Inchise ochii, îngrozită.

„Vernon!“ se gândi ea apoi. Putea fi asasinat în patul lui. Trebuia să facă ceva ca să-l protejeze.

Se îndreptă tiptil spre telefon si formă numărul lui Brian cu o mână tremurătoare.

El răspunse imediat.

— Brian, eu sunt, susoti ea în receptor. Un hoţ încearcă să pătrundă în casă.

Brian, care era pe punctul de a se culca, strânse cu putere receptorul în mână.

— Esti sigură?

— Da! E... e în spatele usii de la intrare, îngăimă ea.

— Si tatăl tău unde este?

— El... doarme.

— Clelia, calmează-te! spuse el pe un ton linistitor. Inchide si sună la poliţie. Sosesc imediat.

După ce puse telefonul în furcă, Brian se îmbrăcă rapid. Cu inima bătând nebuneste si cu stomacul strâns de teamă, fugi până la masină. Atunci îsi dădu

seama că a uitat cheile. Injură printre dinţi si se întoarse. Dând usa cu putere de perete, urcă treptele din patru în patru, însfăcă cheile care se aflau pe biroul din camera lui si plecă în fugă.

Clelia avea nevoie de el! Clelia lui! In acea clipă, realiză că o iubea atât de mult încât era gata să-si riste viaţa pentru ea.

Tânăra telefon' la poliţie si-si indică numele si adresa cât de calm îi fu cu putinţă. Se întrebă cum de bărbatul aflat la celălalt capăt al firului, putea fi atât de linistit, când ea era pe cale să lesine de spaimă.

— O să trimitem imediat pe cineva, i se răspunse.

Clelia închise si se aseză pe jos, rezemându-se de perete.

Auzi din nou un zgomot, care de astă dată părea să vină de la usa din spate. Isi muscă buzele ca să nu ţipe. Trebuia să mai reziste câteva minute. Va primi ajutoare...

Tresări brusc, gândindu-se la Brian. Dacă ajungea înaintea poliţiştilor şi aceştia îl luau drept hoţ? Tânăra se ridică înspăimântată.

„Ce să fac?“ se întrebă ea. Se duse fără zgomot până în sufragerie şi căută din ochi o armă convenabilă. Sfeştnicul de argint i se păru cel mai potrivit.

în acel moment, un zgomot înfundat îi parveni din direcţia ferestrei de la bucătărie.

înghiţi în sec, simţind un nod în gât: era singura fereastră pe care nici ea nici tatăl ei n-o închideau niciodată!

înarmată cu sfeşnicul, traversă bucătăria în patru labe până la fereastră, apoi se opri să tragă cu urechea. Zgomotul semăna cu cel al unui scaun târşâit pe pământ. Hoţul avusese probabil ideea să-l aducă până la fereastră, ca să se urce pe el şi să intre în casă cu uşurinţă. Clelia se lipi de perete, în spatele perdelei, ridicând sfeşnicul. Nefericitul! Dacă intra în casă, o s-o încaseze el!

Brusc, un zgomot de voci se făcu auzit. Clelia rămase cu gura căscată.

„Doamne! Probabil că sunt doi!“ gândi ea îngrozită. Cum o să se poată apăra de amândoi? Si Brian? Va fi învins într-o luptă doi contra unul...

Ise păru că aude zgomotul unei maşini. Da, asta era. Portierele se trântiră.

„Doamne de-ar fi poliţia!“ se rugă ea.

— Opriţi-vă! strigă o voce bărbătească.

Nişte bărbaţi vorbeau, dar ea nu reuşea să-şi dea seama dacă şi Brian se găsea printre ei. Apoi se auziră bătăi în uşă.

— Deschideţi, poliţia! porunci o voce.

O uşurare imensă o cuprinse pe tânăra femeie. Se ridică şi se repezi la uşă pe care o deschise dând-o de perete.

Brian şi Vernon stăteau pe verandă, cu mâinile

ridicate în sus. în spatele lor, doi poliţişti ţineau degetele pe trăgaciul revolverelor sprijinite între omoplaţii lor.

Clelia îi privi stupefiată pe amândoi.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

—I-am zărit pe tipii ăştia doi dând târcoale în jurul casei. Dumneavoastră aţi telefonat?

— Da, da, se grăbi să răspundă Clelia.

—Bătrânul stătea cocoţat pe un scaun sub fereastra bucătăriei şi celălalt se afla în spatele lui, probabil ca să-l ajute.

Brian oftă cu un aer enervat.

— Clelia, spune-le, te rog...

— Gura! le porunci poliţistul. Ăştia pretind că vă cunosc. Atunci mă întreb ce căutau sub fereastră la ora asta!

Clelia se uită urât la tatăl ei înainte să-l întrebe:

— De ce voiai să intri pe fereastră?

— Nu voiam să fac zgomot, îi explică Vernon. Poliţistul râse sarcastic.

— Te rog, fetiţa mea adorată, spune-le că sunt tatăl tău si că locuiesc aici, o imploră Vernon.

— Explică-mi mai întâi, de ce toată această aiureală?

— Imi uitasem cheia si nu voiam să te trezesc.

— Ei bine, ai reusit! M-ai speriat îngrozitor.

Clelia îi zâmbi unuia dintre agenţi.

— Cred că a fost o neînţelegere. Acesti doi

bărbaţi sunt tatăl si prietenul meu. Dar vă mărturisesc că mi-aţi face un mare serviciu dacă l-aţi duce pe tatăl meu la comisariat. Cred că aveţi niste corvezi pentru el: măturat, spălat W.C.-urile, cumpărături.

— Prefer să merg la închisoare, obiectă Vernon.

Il privi pe Brian.

— O să plătesti amenda ca să mă eliberezi, nu? adăugă el cu un aer vinovat.

— Ascultă, cred că e mai simplu să vii să dormi la mine în noaptea asta, îi propuse Brian.

— Formidabil! exclamă Vernon. Mă duc să-mi iau peria de dinţi si vin imediat.

Se repezi în casă fără să-i mai arunce nici o privire Cleliei.

In acea clipă, Clelia observă că Brian era în picioarele goale si neîncheiat la cămasă.

— Ii ţii partea! remarcă ea.

— Nu, deloc. Cred însă că toţi avem nevoie de somn.

Unul dintre poliţisti scoase un carneţel din buzunar.

—Am nevoie de câteva informaţii pentru raportul meu, spuse el.

Clelia îi răspunse la câteva întrebări, apoi Vernon reapăru cu o geantă mică sub braţ.

— Acum pot pleca?

— Sunteţi liber ca pasărea cerului, îi răspunse cel

de al doilea poliţist. Dar vă sfătuiesc să nu vă mai uitaţi cheile. Un bărbat de vârsta dumneavoastră nu trebuie să intre în casa lui pe fereastră. Mai ales dacă are inima slabă.

Clelia îşi ridică ochii spre cer.

— N-are inima slabă, şopti ea. Mintea e slabă!

Brian izbucni în râs şi luă mâna Cleliei într-a lui.

— îţi mai e frică, acum?

— Nu.

— Te sun mâine.

— îţi mulţumesc că ai venit atât de repede, spuse ea. Eşti întotdeauna prezent când am nevoie de tine.

*
* *

în cursul următoarelor săptămâni, Brian şi Clelia îşi petrecură aproape toate serile împreună. Când Brian călătorea, Clelia scria povestiri pentru copii ca să-şi treacă timpul. El îi telefona în fiecare seară şi vorbeau mult.

într-o zi, Clelia îl invită să vină să viziteze creşa ca să cunoască în sfârşit un loc despre care ştia atâtea.

— Inţeleg acum de ce esti atât de mândră, îi spuse el cu sinceritate. Dacă as fi tată, mi-ar plăcea un asemenea loc pentru copiii mei.

Clelia se simţi încântată de compliment. Părerea lui Brian avea o mare importanţă pentru ea.

Când îl prezentă educatoarelor, văzu din ochii lor că îl admiră. Clelia îl rugă apoi să le citească o poveste copiilor înainte de somnul de după-amiază.

După ce termină de citit, el le puse câteva întrebări, la care ei se grăbiră să-i răspundă. Le vorbea pe un ton atât de firesc, încât copiii rămaseră încântaţi.

Când Clelia îi anunţă că a venit vremea să doarmă, Brian îsi luă rămas-bun de la ei în mijlocul unui concert de proteste. El le promise să revină în curând si nu părăsi cresa decât după ce copiii adormiră.

*
* *

După câteva clipe Clelia intră în biroul ei, urmată îndeaproape de Myra care închise usa în urma ei.

— Mi-ai zis că e doar un prieten, îi spuse ea Cleliei asezându-se pe canapea.

— Ăsta era adevărul.

— Il iubesti, nu-i asa? Si nu încerca să mă minţi, fiindcă sunt cea mai bună prietenă a ta si te cunosc ca pe propriul meu buzunar. Esti îndrăgostită de el?

— Da, sunt îndrăgostită de el. Si ce-i cu asta?

Myra o privi cu atenţie câteva clipe.

—Nu pari prea fericită. Ar trebui să străluceşti de bucurie. în loc de asta pari îngrijorată.

— Aşa şi sunt. Mă poate părăsi de la o zi la alta.

Clelia îi înfăţişă atunci prietenei sale situaţia profesională a lui Brian.

—Acum înţelegi, Myra? N-aş putea abandona niciodată atâţia ani de efort şi de muncă. Viaţa mea este aici. Am nevoie de stabilitate.

Myra reflectă câteva clipe, apoi dădu din cap.

—Trebuie să ştii ce contează mai mult pentru tine. Dacă-l laşi să plece pe Brian, vei pierde o fiinţă excepţională. încearcă să fii obiectivă: este frumos, inteligent, blând şi câştigă bine, ceea ce nu-i de neglijat. Nu găseşti mulţi ca el în vremurile noastre. Poţi să ai încredere în mine, am experienţă în domeniul ăsta. Spune-mi un lucru, şopti ea, e un amant grozav?

— Myra! protestă Clelia. Cum mă poţi întreba aşa ceva?

— Clelia, în numele prieteniei noastre...

Clelia începu să-şi aranjeze hârtiile de pe birou, apoi rosti cu un aer nevinovat:

— Aş aprecia că are... optsprezece spre douăzeci.

— Optsprezece! exclamă Myra, ridicându-se.

— Cel puţin.

Myra o prinse de braţ pe prietena ei.

— Stii ce penurie de „optsprezece“ există în acest moment pe lume?

— Da, dar asta nu înseamnă nimic dacă viitorul în comun e compromis. Asa stau lucrurile între mine si Brian.

— Atunci explică-mi de ce te lasi din ce în ce mai mult antrenată în această poveste.

— Pentru că nu mă pot împiedica.

* * *

Sâmbătă dimineaţa, Brian îi telefonă Cleliei.

— Dacă am pleca la Saint-Louis? îi propuse el.

— Saint-Louis? repetă ea, crezând că n-a auzit bine.

— Da, asta am spus.

— Când?

—Azi, imediat, răspunse el. Trebuie să asist la un colocviu lunea viitoare, continuă el. Am putea să ne petrecem acolo weekendul si să ne întoarcem cu masina. Ce părere ai?

— Eu lucrez luni.

—N-ar putea să te înlocuiască cineva? insistă el. De exemplu, prietena ta căreia îi plac revistele... de artă?

— Myra? Da, poate. Dar nu l-am lăsat niciodată singur pe tata mai mult de douăzeci si patru de ore. Cine stie în ce poveste se mai bagă dacă nu sunt eu aici?

— Tatăl tău e perfect capabil să stea singur. Nu-mi mai oferi pretexte de genul ăsta, că nu ţine! Gândeste-te puţin şi acceptă! Am putea dormi împreună toată noaptea, fără să fii obligată să te scoli şi să pleci. Ne-am putea trezi împreună. Am putea merge să ne bronzăm, continuă el. Apoi noi... Sunt obligat să fac şi o schiţă?

Clelia izbucni în râs. Era într-adevăr foarte tentant.

— De acord. Dar dă-mi puţin timp să aranjez lucrurile.

— Trec să te iau la prânz, îi răspunse el. O să

mâncăm pe drum şi o să sosim la Saint-Louis spre orele cinci.

Clelia aruncă o privire spre ceas. Mai avea două ore să se pregătească.

— La amiază? O să fiu gata.

— Pe curând, îi spuse el închizând telefonul.

Vernon dădu buzna în cameră.

— A sunat telefonul?

— Da, răspunse Clelia. Era Brian. Mă invită să merg în weekend cu el la Saint-Louis, îl anunţă ea fără să-l privească.

Până în acea zi, nu petrecuse niciodată singură un weekend cu un bărbat şi nu ştia care va fi reacţia tatălui ei.

— Ce părere ai? îl întrebă ea după câteva clipe.

—Nimic precis. Dar te previn de pe acum: nu vreau nepoţi.

Clelia îşi ridică ochii spre tavan, simţind că se enervează.

—Am douăzeci şi opt de ani şi ceea ce fac nu te priveşte.

— Ba da, mă priveste! Ce-o să se spună? Bunicul Vernon... ce bun e. O să creadă că sunt bătrân.

— Dar ai saptezeci de ani! exclamă Clelia. Nu mai esti un adolescent. Când o să admiţi acest lucru?

— Prietenii mei îmi dau cincizeci si nouă...

— Dacă tu ai cincizeci si nouă, înseamnă că eu nu am decât saptesprezece.

— In acest caz, esti prea tânără ca să pleci singură într-un weekend cu un bărbat.

— Mă scoţi din sărite!

—Mi-ai mai spus asta. Du-te repede să-ţi faci valiza, înainte să se răzgândească Brian.

* *

Trecuse puţin de ora cinci când Brian opri masina în faţa unui hotel luxos. Un băiat îi deschise portiera Cleliei, în timp ce alţi doi scoteau valizele din portbagaj. Apoi, cei doi îndrăgostiţi fură condusi la recepţie, unde Brian îndeplini formalităţile necesare.

Un bărbat se apropie de ei.

— Bună ziua, sunt Steven Palace, directorul hotelului. Suntem încântaţi că vă petreceţi la noi luna de miere. După cum aţi cerut, v-am rezervat apartamentul nupţial.

Domnul Palace făcu apoi semn celor doi băieţi cu bagajele să-i urmeze până la ascensor.

Brian văzu expresia stupefiată de pe chipul Cleliei şi se apropie de ea.

—Ţineam neapărat să avem cea mai frumoasă cameră, îi şopti el. De fapt, doream apartamentul prezidenţial, dar...

Nu-şi putu termina fraza, deranjat de prezenţa celorlalte persoane din ascensor.

—Ceremonia a fost frumoasă, sper? întrebă politicos domnul Palace.

Brian îşi drese vocea.

—Hmm, da, vă mulţumesc de întrebare. Foarte frumoasă.

— Multă lume?

— Nu, răspunse Brian, care nu mai părea să se simtă deloc în largul lui. A fost ceva foarte intim.

—Si rapid, completă Clelia cu viclenie. S-a temrinat chiar înainte să înceapă, după cum mi s-a părut mie.

—Eu personal prefer căsătoriile făcute într-un cadru intim, remarcă domnul Palace. în zilele noastre oamenii fac atâta tapaj pentru ceremonia în sine, şi o dată petrecerea terminată, tinerii căsătoriţi nu mai au decât o singură dorinţă: să doarmă! Căsătoriile într-un cerc restrâns au ceva, cum să zic... mai deosebit.

— La noi vi s-ar fi părut într-adevăr ceva foarte deosebit, şopti Clelia.

—Am ajuns, spuse domnul Palace ieşind din lift. Pe aici, vă rog.

Meseră de-a lungul unui coridor lung înainte de a ajunge în faţa unei uşi pe care o placă de bronz anunţa: ***Apartament nupţial.***

— Cred că vă veţi simţi bine aici, spuse el lăsându-i să intre mai întâi pe băieţii cu bagajele. Uitaţi, aici aveţi un salon cu bar. Am pus sampanie la gheaţă.

Clelia îsi plimbă privirea uluită prin salonul superb. O mochetă bej acoperea parchetul si niste

lămpi mici difuzau o lumină blândă, scoţând în evidenţă mobilele sofisticate.

—Si iată dormitorul, îi anunţă domnul Palace deschizând o altă usă.

Un pat imens, acoperit cu o cuvertură de mătase, trona în mijlocul încăperii. Intr-un colţ, o comodă în acelasi stil adăpostea un televizor modern si o combină muzicală.

In sala mare de baie se găseau o cadă cu jacuzzi, două chiuvete de marmură aflate una lângă alta si o cabină de dus separată.

— E un apartament somptuos, spuse Clelia impresionată, revenind în salon.

Un vas mare cu flori sălbatice si un cos cu fructe proaspete erau asezate pe semineu.

—Nu ezitaţi să ne sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva, domnule.

Brian dădea bacsisuri băieţilor. Apoi se întoarse să strângă mâna directorului.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse el. Asa o să facem.

—Brian, îi spuse Clelia când rămaseră singuri, mi-a scăpat cumva ceva? O căsătorie, de exemplu?

—Am încercat să-ţi explic adineaori. Apartamentul prezidenţial era ocupat si atunci l-am ales pe acesta.

Clelia izbucni în râs.

— Esti nemaipomenit!

— Nu esti supărată?

— Din contră, mă simt flatată. Ţi-ai dat atâta osteneală! Atunci, cum trebuie să mă port ca să semăn cu o autentică tânără căsătorită?

— Sunt bucuros că mă întrebi asta, fiindcă m-am gândit mult la această problemă. Primul lucru pe care trebuie să-l facă tânăra mireasă este să umple două cupe de şampanie, una pentru soţul ei şi una pentru ea. Pe urmă, trebuie să se dezbrace şi să intre în jacuzzi, cu cupa în mână. Pe urmă...

După zece minute, se aflau amândoi în jacuzzi, savurându-şi şampania.

— Ce idee minunată! oftă de plăcere Clelia.

Brian îşi puse cupa pe marginea căzii. Trupul atrăgător al Cleliei, pe care-l zărea prin spumă, îl împiedica să se concentreze.

— Da, excelentă, dar mie mi-e cald, spuse el ridicându-se şi privind-o fix. Vreau să ies.

Se ridică şi se şterse cu un prosop, după ce-i întinse şi Cleliei unul. O ajută să se şteargă cu prosopul mare şi pufos, apoi o luă de mână şi o conduse până în cameră.

— Eşti frumoasă, îi şopti el cu o voce răguşită.

— Mă simt într-al nouălea cer, Brian. Te iubesc, declară ea tulburată.

Brian închise ochii din cauza emoţiei.

— Eu te iubesc de mult, spuse el. Dar m-am jurat să nu-ţi mai repet asta, de... ultima oară.

—Nu te credeam sincer, îi mărturisi ea. Dar acum te cred.

Capitolul 10

— Trezeste-te, am comandat să mi se aducă în cameră cina. Avem si cafea, dacă doresti.

Clelia se aseză pe marginea patului.

— Mulţumesc, o să mă servesc. Vrei si tu?

— Da, te rog.

— Ce frumos e! exclamă ea zărind masa acoperită cu o faţă de masă albă, cu clopote de argint asezate deasupra farfuriilor, flori si pahare de cristal.

Umplu două cesti de cafea si se întoarse în pat, alături de Brian.

— Am dormit mult?

— Aproape o oră, îi răspunse el. In acest timp eu am lucrat.

— La ce oră trebuie să te duci mâine la sedinţă?

— La ora treisprezece.

— Te simţi nervos?

— Nu prea. Stiu ce am de spus.

Brian bău o gură de cafea.

Clelia stia că Brian e foarte aproape de a obţine promovarea dorită. Si acest gând o deprima.

— Mi-e foame, spuse ea ridicându-se.

Weekendul fusese atât de plăcut! Cinaseră pe malul fluviului Mississippi. Dimineaţa vizitaseră orasul, apoi se plimbaseră pe plajă si noaptea, bineînţeles, fusese consacrată dragostei. Fusese minunat să se afle în compania lui Brian întreaga zi.

El stia o mulţime de lucruri, o făcuse să profite de cultura lui, povestindu-i despre oras si istoria acestuia. Nici măcar o singură clipă Clelia nu se plictisise si nici nu simţise nevoia de singurătate pe care o încerca când se plimba cu Vince.

Clelia ridică un clopot si descoperi pe farfurie doi homari splendizi. Simţea ochii lui Brian aţintiţi asupra ei.

— La ce te uiţi?

— La tine, răspunse el cu simplitate. Esti minunată când te scoli din somn, pielea ta este roz si proaspătă. Te-am privit mult timp dormind. Abia puteam să lucrez.

Ideea de a fi privită în timpul somnului o deranjă puţin.

— Mi-e foame, repetă ea.

Cinară, apoi se instalară pe balconul care oferea o priveliste splendidă asupra orasului, ca să stea de vorbă.

— Dacă am face o baie? îi propuse Brian după vreo jumătate de oră.

— Bună idee.

Se duseră în sala de baie, se dezbrăcară şi se băgară în cadă.

— E atât de plăcut, observă Clelia cufundându-se până la gât în apa caldă. Dar mi-e teamă că o să adorm din nou.

— Te trezesc eu, îi spuse el, luând-o de picior

prin apă.

— Nu, Brian! strigă ea râzând în hohote. Mă gâdil.

încercă în zadar să-şi tragă piciorul.

— Ah, nu! protestă el.

îi înconjură talia cu braţul şi o trase spre el ca s-o sărute. Clelia se lipi languros de el. Si apoi, dintr-o dată, se ridicară amândoi în picioare. Clelia simţi că el o şterge cu un prosop pufos.

*
* *

Ajunşi în pat, făcură dragoste cu pasiune, cu trupurile impregnate încă de căldura băii. Brian urmărea cu limba contururile armonioase ale corpului tinerei femei, care-l copleşea la rândul ei cu mângâieri îndrăzneţe.

Când simţurile lor fură satisfăcute, se îmbrăţişară şoptindu-şi cuvinte de dragoste între două sărutări.

Brian se ridică să ia un măr din coşul cu fructe.

— Cât e ceasul? îl întrebă Clelia punându-şi halatul.

— Zece şi jumătate, îi răspunse el din salon.

— O să-i telefonez tatei înainte să se culce.

Clelia se îndreptă spre telefon si formă numărul de acasă. Nimeni nu-i răspunse însă. Puse jos receptorul, dezamăgită.

— O să încerc la doamna Joubert.

Anne răspunse la al treilea apel.

— Doamna Joubert? Sper că nu v-am trezit din

somn. Clelia la telefon.

— Nu, nu mă culc niciodată atât de devreme, draga mea.

— Incerc să dau de tata. L-aţi văzut cumva... din întâmplare? întrebă cu discreţie Clelia.

— Nu, nu l-am prea văzut zilele astea, după incidentul cu masina.

— Mulţumesc, doamnă Joubert, spuse Clelia închizând.

Rămase lângă telefon, cu un aer gânditor.

Brian încercă s-o linistească.

— Nu-ţi face probleme. Sunt sigur că e bine.

Mai petrecură un timp pe balcon. Brian vorbea despre una, despre alta, încercând s-o distreze pe Clelia care părea din ce în ce mai nervoasă. La miezul nopţii îi tele- fonă din nou, dar tot fără succes. La ora unu, Clelia era înnebunită de grijă.

După douăzeci de minute, neavând încă vesti despre tatăl ei, telefonă la informaţii. Brian se încruntă.

— Ce faci, Clelia?

— Sun la compania de autocare. E două noaptea. Trebuie să plec.

— Nu există autobuze la ora asta! închide telefonul. Te duc eu, dacă trebuie.

— Dar tu ai mâine o întâlnire de afaceri. Trebuie să rămâi aici, protestă ea. O să închiriez o maşină.

— Bine, îmbracă-te, îi porunci el. Si fă-ţi repede

valiza.

— Dar...

— Fă ce ţi-am spus!

După douăzeci de minute erau pe drum. Când Brian se opri la o benzinărie să facă plinul, Clelia se repezi spre cabina telefonică. Reveni după câteva clipe, cu o figură crispată.

—Nu s-a întors. Dacă-l găsesc în viaţă, îl omor cu mâna mea!

îşi cuprinse capul între mâini, descurajată dar şi furioasă.

— Am început să mă satur de trăsnăile lui! explodă ea. Ar trebui să înţeleagă că nu e singur pe lume şi că ne face să înnebunim, din cauza iresponsabilităţii lui!

Brian demară în trombă.

— Când o să pricepi că tatăl tău are viaţa lui personală, la fel ca tine şi mine?

— Tu ce-ai face dacă ar fi vorba de tatăl tău? Poate că e rănit sau muribund... se nelinişti ea.

— Nu te gândeşti că dramatizezi puţin situaţia?

— Decât să te aud spunându-mi asta, mai bine nu mă conduceai!

— Dar îl înăbuşi pe bietul bătrân.

—Eu îl înăbuş? repetă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu eşti în măsură să mă înveţi ceva în privinţa vieţii de familie. Regret sincer că grija pe care i-o port tatălui meu ţi-a stricat weekendul.

— N-am zis asta! exclamă el scos din fire. De ce esti atât de nedreaptă?

— Ce stii tu despre obligaţiile si responsabilităţile familiale? Tot ce te interesează e cariera ta. Puţin îţi pasă de inimile sfărâmate pe care le lasi în urma ta de câte ori îţi faci valiza ca să părăsesti un oras! continuă Clelia, pradă unei mânii pe care nu reusea să si-o stăpânească.

— Nu-i adevărat!

Ochii Cleliei se umplură de lacrimi.

—Nu avem nici un viitor împreună, noi doi, hohoti ea. Credeam că dragostea ta îmi ajunge, dar m-am înselat. N-ar fi trebuit să ies cu tine. Nici nu-mi trecea prin minte ce mă asteaptă dacă fac asta.

— Gresesti vorbind astfel. Eu te iubesc. Si n-am nici un chef să părăsesc Kansas-ul.

—Dar o să pleci, îndată ce vei putea. Incep să te cunosc, îi reprosă ea.

— N-o să fac asta cu inima usoară. Sunt obligat, dar tu nu poţi înţelege asa ceva.

— Atunci explică-mi!

Urmă o lungă tăcere.

—Ambiţia mea se datorează fricii. Nu vreau să ajung în mină, ca tatăl meu.

— In mină? întrebă ea stupefiată.

— Da. Acolo a murit. împreună cu fratele meu.

— Brian, nu ştiam nimic, spuse ea îndurerată.

— Iar pe mama mea, s-ar putea spune că tot

mina a ucis-o. Nu şi-a revenit niciodată după această tragedie. Cred că a murit de durere.

— Când s-a întâmplat asta? îl întrebă cu blândeţe Clelia.

— Când aveam cincisprezece ani.

Brian nu ţinea cu adevărat să-i vorbească despre aceste amintiri dureroase, dar venise timpul ca ea să afle.

îi povesti despre noaptea aceea groaznică pe care şi-o petrecuse săpând alături de ceilalţi bărbaţi, pentru a-i regăsi pe cei dispăruţi. Apoi, despre felul cum o îmbrăţişase pe mama lui care plângea în hohote, şi o dusese în casă. Cum mama lui şi el se luptaseră să se descurce singuri în viaţă şi cum ea murise în somn din cauza unei crize cardiace.

Când termină de vorbit, Brian îşi dădu seama că Clelia plângea.

—Nu ţi-am povestit toate astea ca să te înduioşez, Clelia. Voiam doar să înţelegi de ce fac ceea ce fac. Trecutul meu explică unele din acţiunile mele.

—Sufăr când ştiu câte ai îndurat, spuse ea. Nu te plâng, dar mă tem pentru viitorul tău. Te chinuieşti singur, nu vezi? Niciodată nu vei fi obligat să lucrezi într-o mină. Priveşte cu luciditate situaţia ta! Eşti inteligent, instruit şi bine educat. Chiar dacă nu obţii promovarea pe care o speri, nu vei fi niciodată obligat să lucrezi în mină.

Brian rămase tăcut, reflectând la cuvintele Cleliei.

*

* *

După patru ore ajunseră în faţa casei ei, o dată cu răsăritul soarelui. In ciuda oboselii, Clelia sări din masină si se repezi la usă. Ingrijorarea ei nu făcuse decât să crească în timpul acestei interminabile călătorii.

Intră în casă cu Brian pe urmele ei si fugi până la camera tatălui ei, deschizând usa fără prea mare speranţă.

Vernon era în pat.

Clelia aprinse lumina, se apropie de pat si începu să-l zgâlţâie. Brian stătea în prag si privea scena fără să scoată nici un cuvânt.

— Trezeste-te! striga tânăra femeie.

— Ce... Ce s-a întâmplat? Clelia? Ce cauţi aici?

Trăia! O imensă usurare o cuprinse, si avu chef să-l sugrume.

— Unde ai fost?

— In patul meu, de ce?

—M-ai speriat îngrozitor! De ore întregi te caut! Am alertat pe toată lumea, nebună de îngrijorare că nu te-am găsit acasă.

— M-am întors pe la trei dimineaţa. Myra m-a dus la festivalul de film.

— Cine?

— Myra, prietena ta. In fiecare noapte dau filme vechi. Am văzut ***Casablanca*** cu Humphrey Bogart, apoi ***Şoimul maltez*** si...

— Ţi-ai petrecut noaptea la cinema? De ce n-ai

anunţat-o pe doamna Joubert?

— Anne nu mai vorbeşte cu mine.

— Nu-ţi închipuiai că o să-mi fac griji?

— Nu văd de ce faci atâta caz, fiindcă la urma urmei tu ai pus-o pe Myra să mă supravegheze. Si acum lasă-mă să dorm.

Văzându-l pe Brian care-i făcea semn, bătrânul îi zâmbi.

— Bună, Brian! îl salută el.

în acest moment, Clelia îşi reaminti de Brian. Se întoarse, dar el plecase deja.

Se repezi afară, exact la timp ca să vadă luminile din spate ale maşinii lui Brian dispărând în depărtare.

*
* *

La sfârşitul săptămânii, Clelia era cu moralul la pământ. Brian nu-i telefonase deloc.

încercă să-i telefoneze ea, dar cum îi auzea sunetul vocii, Clelia închidea.

„Sunt o laşă!“ gândi ea. El nu voia s-o vadă, nici să-i vorbească. Era un mod ca oricare altul să părăseşti pe cineva.

Tânăra femeie izbucni în hohote de plâns. Era derutată şi disperată. Dar se decise să nu se lase învinsă atât de uşor. Voia ca situaţia să fie clară între ei.

Cu o mână tremurătoare, formă numărul lui Brian. Inima îi bătea atât de tare, încât se întrebă dacă n-ar fi mai bine să renunţe.

El răspunse însă chiar în acel moment.

— Sunt eu...

Ii era teamă că Brian n-o va recunoaste si adăugă:

— ... Clelia.

— Da?

— Hmm... Vreau să vorbesc cu tine.

— Aha, înţeleg.

— Ne-am putea vedea?

— Da, spuse el linistit. In seara asta? Abia am sosit de la New York si încercam să dorm, dar un idiot tot sună la telefon si închide.

Slavă Domnului că n-o putuse vedea la faţă!

— Vii să luăm cina împreună? La ora sapte e bine? îi propuse ea.

— De acord. Pe curând.

Clelia închise, apoi se trânti epuizată pe canapea.

* *

Friptura era în cuptor si o salată care arăta splendid astepta în frigider. O sticlă cu vin bun se răcea la gheaţă, în apropierea tacâmului pus pentru Brian.

Fără menajemante îl expediase pe tatăl ei ca să poată lua o cină în tête-à-tête. Il obligase să se ducă la Anne Joubert ca să facă pace.

Brusc, se auzi soneria. Clelia tresări.

Când deschise uşa şi-l văzu pe Brian, trebui să dea dovadă de multă voinţă ca să nu se arunce în braţele lui.

— Salut, se mulţumi ea să-i spună. Intră.

— Mulţumesc. Unde e Vernon?

— La Anne Joubert.

— S-au împăcat?

— Da, din fericire. Tata nu mai suporta singurătatea.

„Cine o suportă?“ gândi Brian.

— Sper că ţi-e foame, spuse Clelia. Iţi place lasagna?

— Da, foarte mult.

— Ai putea să deschizi sticla de vin până termin eu de pregătit masa?

— Cu plăcere. Ce frumos miroase!

Remarcă faptul că Brian avea un aer obosit şi privirea tristă.

Cina se desfăşură cu multe eforturi din partea ambilor. Se căzneau să vorbească numai banalităţi, neabordând subiectele care-i interesau cel mai mult.

Când ajunseră la cafea, Clelia era numai nervi. Ăsta era bărbatul pe care-l iubea ea? Bărbatul care o ţinuse în braţe? începuse să se îndoiască.

Se decise în cele din urmă să vorbească, pentru a rupe tăcerea care devenise insuportabilă.

— Brian, îţi cer iertare. Nu voiam să petreci o noapte albă înainte de întâlnirea ta de afaceri.

Brian o fixă o clipă înainte de a-i răspunde. Ar fi vrut să-i spună că ultima săptămână fusese pentru el un adevărat iad, dar se abţinu. Nu voia s-o rănească.

—Nu stiu cum să-ţi aduc la cunostinţă vestea, Clelia. Am fost numit în postul pe care-l doream si de aceea am fost plecat la New York. Nu stiam că se va întâmpla atât de repede.

Clelia simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Se prinse cu mâinile de braţele fotoliului.

—Imi pare bine pentru tine, Brian, spuse ea cu un zâmbet forţat.

Brian se ridică de pe scaunul lui si veni să se aseze pe braţul fotoliului ei. Ii ridică bărbia pentru ca s-o poată privi în ochi.

— Clelia, hai să ne căsătorim. Vino cu mine la New York!

Ea îsi feri privirea, fiind gata să izbucnească în lacrimi.

— Ştii bine că n-o să mă mărit cu tine. Nu pot.

— Nu vreau să te părăsesc, Clelia. Te iubesc.

— Opreste-te, te rog! Ştii bine că nu pot să-l las singur pe tata.

— Ar putea veni cu noi, încercă Brian.

Dar citi un refuz categoric pe chipul Cleliei.

— Bine, foarte bine, se răzgândi el. N-o să mă duc.

— Esti nebun? Ai muncit atâta ca să obţii această promovare. Trebuie să te duci, Brian.

— Postul nu mă mai interesează dacă nu vii si tu cu mine. Si la urma urmei, munca mea de acum nu e chiar atât de plictisitoare. Ca să nu mai vorbesc si de

faptul că salariul destul de mare ca să întreţin o familie.

— Nu, Brian, protestă Clelia ridicându-se. N-o să te las să refuzi acest post din cauza mea. Chiar dacă nu pleci, n-o să mă mărit cu tine.

Văzu cum durerea alterează trăsăturile chipului iubit si nu mai avu decât o singură dorinţă, aceea de a-l strânge în braţe. Dar trebuia să fie fermă, chiar cu preţul suferinţei pe care i-o producea. Nu-l putea lăsa să procedeze astfel. Intr-o zi va regreta în mod sigur că a refuzat o situaţie pe care si-o dorise atât de mult, si i-o va reproşa.

— M-am gândit mult, continuă ea. Nu suntem făcuţi unul pentru altul. Nu mă simt pregătită pentru căsătorie.

— Nu te cred! Mi-ai spus că mă iubesti.

— Din păcate, m-am înselat. A fost o atracţie de moment.

Văzându-l că nu reacţionează în nici un fel, Clelia insistă:

— Si în fond, de ce să facem situaţia si mai dificilă decât este? Cred că e mai bine să pleci acum.

Brian se ridică, îi aruncă o privire plină de reprosuri si, fără să scoată nici un cuvânt, părăsi încăperea.

Clelia rămase fără să se miste, cu respiraţia tăiată, până în momentul când auzi trântindu-se usa.

— Arăţi îngrozitor! se căină Myra aducând două

cesti de cafea în biroul Cleliei.

—Nici nu mă mir, îi răspunse Clelia bând o gură de cafea. Mă simt îngrozitor.

— Nu te-ai împăcat cu Brian?

—Brian pleacă la New York ca să devină un bărbat bogat si important, îi răspunse Clelia.

— Şi tu refuzi să-l însoţesti?

— Da, într-un anume fel, recunoscu Clelia frecându-se la ochi.

Nu dormise decât două ore.

—Atunci probabil că te-ai înselat asupra sentimentelor tale. Nu-l iubesti, afirmă Myra.

— Ba da, îl iubesc! explodă ea.

— Nu destul ca să faci concesii. Şi dragostea asta înseamnă. Este exact ca povestea cu Vince. Nu prezenta nici un risc: cum nu-l iubeai, n-aveai nevoie să-ţi schimbi viaţa pentru el. Dar gândeste-te puţin la concesiile pe care le-a făcut mama ta pentru tatăl tău. In mod sigur nu i-a fost usor, dar nu putea concepe viaţa fără el. Dar tu? Concepi viaţa, viitorul tău fără Brian?

Ochii Cleliei se umplură de lacrimi.

— Nu.

—Atunci, pune repede mâna pe el. Dacă nu, îţi vei petrece restul vieţii muscându-ţi mâinile. O să-i compari pe ceilalţi cu Brian si n-o să reusesti niciodată să fii fericită.

— Ai dreptate, Myra, rosti Clelia făcând repede

ordine pe biroul ei. Prefer să fiu alături de el decât aici, înconjurată de aceste lucruri banale.

— Unde te duci?

— Intâi vreau să-i dau vestea tatălui meu. Pe urmă, mă duc la Brian ca să-l întreb dacă mă mai vrea.

— Si cresa? îi aminti Myra.

Clelia se afla deja în pragul usii.

— Nu mă pot ocupa de toate, Myra. Pune-ţi mintea la contribuţie!

— Dacă asa stau lucrurile, îmi acord o mărire de salariu! strigă Myra după ea, dar Clelia n-o mai auzi fiindcă era deja departe.

*
* *

Ajungând acasă, Clelia se miră că găseste perdelele trase. Ii trebuiră câteva clipe să se obisnuiască cu întunericul. Atunci auzi un strigăt usor de uimire.

Ii descoperi pe Vernon si pe Anne Joubert lungiţi pe canapea, îmbrăţisaţi.

— Ce cauţi aici la ora asta? bombăni tatăl ei.

— Doamne! exclamă doamna Joubert ridicându-se.

— Eu m-am... hm... întors ceva mai devreme astăzi, spuse Clelia care se simţea îngrozitor de jenată.

— Plec la mine, sopti doamna Joubert părăsind încăperea.

— Stai pe loc, Anne! îi porunci Vernon. Acum sau niciodată trebuie să-i dăm vestea.

Se întoarse cu faţa spre fiica lui.

— Anne a acceptat adineaori să se mărite cu mine, o anunţă el.

— Să se mărite cu tine? Dar nu-mi închipuiam că voi...

— Nici noi nu stiam înainte de incidentul cu masina.

— Mi-ar fi plăcut să afli altfel, spuse Anne apropiindu-se de Clelia ca s-o ia de mână. Ştii cât de mult am iubit-o pe mama ta. Vernon si cu mine am fost la fel de miraţi ca si tine când ne-am dat seama de sentimentele pe care le nutrim unul pentru celălalt.

— Ne vom petrece luna de miere la Veneţia, îi spuse cu mândrie Vernon.

Telefonul începu să sune.

— Ah, trebuie să fie Brian, spuse Vernon. A sunat si adineaori.

— Spune-i că mă duc la el chiar acum! îi strigă Clelia peste umăr, iesind în fugă pe usă. Apropo, când sărbătorim evenimentul?

Le trimise câteva sărutări din vârful degetelor si dispăru.

După un sfert de oră, Clelia se arunca în braţele lui Brian.

— Vreau să mă mărit si să plec împreună cu tine,

declară ea fără nici o introducere.

— Poftim?!

— As înnebuni fără tine.

— Clelia, te iubesc si te ador, spuse el cu dragoste, dar nu mai plec la New York.

— Nu înţeleg...

—Mi-am petrecut toată dimineaţa dând telefoane. Le-am spus că am întâlnit-o pe femeia vieţii mele si că nu le pot accepta deci oferta.

— Brian! Ţi-am interzis să faci asta!

—Lasă-mă să termin! Sefii cei mari s-au întrunit si au decis că-mi pot face foarte bine treaba si de aici. La urma urmei, Kansas se află în mijlocul ţării. O să mă duc la New York din timp în timp, pentru reuniunile importante, dar nu prea des.

— Brian! E nemaipomenit! Dar si eu mă răzgândisem si eram gata să te urmez până la capătul lumii. De aceea am plecat mai devreme de la birou, ca să-i dau vestea tatălui meu. Si ce surpriză am avut intrând în casă!

Ii anunţă căsătoria lui Vernon cu Anne.

—Vezi! exclamă Brian. Eu eram sigur de asta! Si ce intenţionează să organizeze pentru a sărbători evenimentul?

— Cred că în cadru restrâns căsătoriile sunt mai...

— Intime?

— Exact!

—Am putea să ne întoarcem la Saint-Louis pentru luna noastră de miere, propuse Brian râzând.

— Vei călători mult?

— Din când în când. Nu te vei supăra pe mine?

— Nu, asta îmi va lăsa timp să-mi scriu povestirile pentru copii.

— Voi face din tine femeia cea mai fericită din lume, promise el luând-o în braţe.

— Este ceva deja făcut.

Se sărutară lung, neputând să se despartă.

— Clelia, aveai dreptate în seara aceea, în masină, trebuie să încetez să mai fug de trecutul meu. Vreau să mă întorc acasă. A trecut atâta timp de când nu m-am mai dus să pun flori la mormitele lor...

— Te voi însoţi, zise ea încet.

—Imi dai încredere în mine, sopti el cu o voce caldă. Crezi atât de mult în mine încât devin si eu mai sigur pe mine. Dragostea mea pentru tine a învins toate temerile mele.

— Te voi urma întotdeauna, Brian. Şi te voi iubi mereu la fel de mult.

Il trase spre ea si pecetlui cu un sărut această promisiune.

Sfârşit